

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE HAS SLAIN ME ON THE BATTLEFIELD IN TWENTY TIME LOOPS.
BUT THIS TIME I'M MARRYING HIM.

Once Upon a
Demon's
Heart

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.M. Moronova

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bir İblisin Kalbinde

ZALİM KADER DÜETİ

BİRİNCİ KİTAP

KM MORONOVA

Telif hakkı © 2025 K. M. Moronova LLC Kapak

tasarımı K. M. Moronova LLC Biçimlendirme K.

M. Moronova LLC

İç karakter çizimleri K. M. Moronova LLC tarafından

yapılmıştır. Stok görseller Canva aracılığıyla

lisanslanmıştır.

Düzenleme: Bella Umbra Edits

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Contents

[KM Moronova'nın diğeri eserleri](#)

[Başlıksız](#)

[Playlist](#)

[World notları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Son Söz](#)

[Teşekkür](#)

Also by KMMoranova

Pine Hollow Serisi (tamamlandı)

(Karanlık Romantizm. Tanrılar/Reenkarnasyon. Neden Seçmelisin?)

Öfke ve Yalanların

Tanrısı Ölüm ve Huzurun

Tanrısı

Yaşam ve Şafak Tanrıçası

Alkrose Akademisi Serisi

(Epik Karanlık Fantastik. Düşmanlardan Sevgililere. Neden Seçmelisin?)

Ölümsüz Gölgele

Alkrose'un Sırları

—

Harlow Sanctum

Ruhlarımızın Dokusu *(Çağdaş Karanlık Romantizm/Gerilim) Tek Başına*

Hayaletler ve Umut Baladı *(Ruhlarımızın Dokusu'nun devamı)*

Karanlık Güçler

(Karanlık askeri romantizm)

Beni Geride Bırak *(tek kitap)*

Senin Bıçağın, Benim Kalbim *(Karanlık Güçler Düeti 1. Kitap)*

Benim Bıçağım, Senin Sırtın *(Karanlık Güçler Düeti 2. kitap)*

Content Warning

Bu, yetişkinlere yönelik karanlık bir romantik fantastik kitaptır. Bu, kitabın temalarının ve atmosferinin çok kasvetli olabileceği anlamına gelir. Bu kitabı okurken kurgusal karakterler için gözyaşı dökülebilir ve kitabın sonu sizi büyük bir umutsuzluğa sürükleyebilir. (Uyarılmış oldunuz, dostum.)

Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir.

Açık içerik: seks, küfür, şiddet, savaş, savaşın çeşitli yönleri, cinsel dürtüler, bağlanma, zorla bağlanma, aşağılama, nefret dolu seks (agresif), ölüm, kanlı sahneler, cinsel sapkınlık.

Hatalarının tek kurtuluşunun ceza olduğuna inananlar için.

Playlist

MY BLOOD - ELLIE GOULDING
Pain's my only home - Zevia
No more - kny & STOY
Boş Eller - Nilu
When It Ends - Avery Lynch (feat. JORDY)
Bad Luck - We Came As Romans
Mean It - Gracie Abrams Remedy
- Alexa Cirri
Gale Song - The Lumineers
Sonuncusu - Shaboozey (feat. Paul Cauthen) Nefes
Al, Nefes Ver - David Kushner
Hoşçakal (Arcane League of Legends) - Ramsey
Yarın Git - Newton Brothers
Persephone - Tamino

World notes

ARKA PLAN

Bu kitapta çeşitli efsanelerden yararlandım. Bunların bazıları Roma tanrıları ve mitolojisinden alınmıştır. Roma mitolojisindeki bazı tanrıların isimlerini ve rollerini kullandım, ancak bunun ötesinde her şey benim uydurmamdır.

ROMA TANRILARI:

Venüs: Aşk, güzellik ve arzu tanrıçası Jüpiter:
Tanrılar kralı
Merkür: Tanrılar'ın habercisi Pluto:
Yeraltı Tanrısı Apollon: Güneş Tanrısı
Ceres: Tarım tanrıçası Neptün:
Deniz tanrısı

Chapter One

ALIRA

"ALTIN KANLA, bir iblisin kalbine dua et, çünkü o seni kurtarabilir."

Yetimhane müdürü bize her zaman saçma sapan efsaneler anlatırdı. Doğu diyarlarındaki ejderhalar, hayaletler ve orman ruhları hakkında. Ama şeytanın kalbine dilek tutmakla ilgili olanı her zaman aklımda kaldı.

Yarı tanrılar altın kan akar, bu bilinen bir gerçektir. Konuşmaya başladığımız andan itibaren bize bunu öğretirler, ama benim anlayamadığım şey, bir yarı tanrının bir iblise dua edecek kadar ona yaklaşmasının nedeni idi. Daha önce hiç bir iblis görmemiştim. Bildiğim kadarıyla, onlar da hikayelerindeki ateş böcekleri ve tek boynuzlu atlar kadar efsaneviydiler.

Geceleri soğuk yatağında uzanıp tavana bakarak, onun bahsettiği bu yaratıkları merak eder, hayal kurardım. Bunların gerçekte ne anlama geldiğini düşünerek zihnimi serbest bırakırdım.

Ne yazık ki, Alzhor'un ötesinde dünyanın nasıl bir yer olabileceğine dair bu coşkulu düşünceler ve fikirler, küçük yaşlardan itibaren kafamda karışmıştı. İblislerle ilk karşılaşmam ölümle sonuçlandı.

Çünkü, görüyorsunuz, iblisler ve yarı tanrılar hiçbir zaman geçinememiştir. Savaştan önce de, şimdi de. Öyleyse neden bir iblisin kalbine dilek tutmak sizi kurtarsın ki?

Bu savaşın bitmesi için yağmaladığım her kötü kalbe dilek tuttum.

Tanrılar Kralı Jüpiter'e ve yukarıdaki tüm tanrılara dua ettim ama artık bizi hiçbir şey kurtaramaz. Dökülen onca kanın ardından. Ölümlüler ve

iblisler de.

Yarı tanrılar yok olmanın eşiğinde. Bu sefer iblisleri çok zorladık ve şimdi, bu anlamsız savaşı sona erdirecek tek şey, iki tür arasında barış içinde bir evlilik. Tabii ki bu anlaşmayı öneren, uygun bir damat olarak yüksek lordlarından veya düklerinden birini seçeceğini düşündüğüm İblis Kralı.

Barış anlaşmasını ilk yapanların iblisler olmasına biraz şaşırdım. Onlar, özünde kötü ve zalim varlıklar. Her yarı tanrı bunu bilir. Ev annemiz bize, hiçbir koşulda, *asla* ibislere güvenmememizi söylemişti.

Bu kötü yaratıklar, yeraltı tanrısı Pluto tarafından Faultore'a gönderilmişti. Belki de tanrılar, bu acımasız kardeşlerini hor gördükleri için, onların çocukları da doğal olarak Pluto'nun yarattıklarıyla savaşıyor. En azından, varsayımlardan biri bu.

Alzhor'un yarı tanrılarının hükümdarı Kral Borlin'in, savaşmadan diz çökmeyeceğini açıklaması hiçbirimizi şaşırtmadı. Kızlarından birinin bir iblis dükle evlendirilmesi karşılığında, yarı tanrılardan geriye kalanları feda ederek otuz yıl savaşmaya hazırды.

Prenseslerden biri olup bir iblis dükle evlenmek zorunda kalmayı hayal bile edemezdim. Hiçbirimiz özgürlüğümüzü ve onurumuzu bu kadar kolayca feda etmek istemiyorduk.

Hiçbir şeyin kolay olmadığını öğrendim. Her şeyin bir bedeli vardır, sihirli olsun ya da olmasın.

Benim talihsiz durumumda, sihir, kader ya da korkunç bir lanet iş başında gibi görünüyor.

Anlayacağınız, defalarca maruz kaldığım katliamla karşılaştırıldığında, görücü usulü evlilik, çiçek bahçesinde yürümek gibi bir şey olurdu.

Onun elinde kaç kez öldüm?

Elmaslarla süslü kılıcımın üzerine ellerimi koyuyorum, alnımdan kan damlıyor ve bir kez daha yanan krallığımın bozulmuş çakıllarının üzerine diz çöküyorum.

Kraliyet ailesinin kafalarının gözlerimin önünde kesildiğini tekrar görmek düşüncesi midemi bulandırıyor.

Çenemi, önümdeki neredeyse iki metrelik şövalyeye doğru kaldırıyorum. Fildişi zırhı, kızıl ayın ışığında parlıyor. Kılıcını boğazıma indiriyor. Boyun koruyucusuna çarpıyor — beni öldürmeden önce her seferinde yaptığı şey. Bu ses, kulaklarıma ölüm çanı gibi geliyor.

Kan Şövalyesi beni yirmi kez öldürdü — kendimi içinde kapana kısılmış bulduğum acımasız bir lanet.

Nedense hayatım, onun krallığıma saldırmasından tam bir hafta öncesine dönüp duruyor. *Hayır, bir iblisin kalbine dilek tutmak seni kurtarmaz*, keşke evin annesini azarlayabilseydim. Üçüncü döngüden sonra her ölümün son ölümüm olmasını diledim. Yine de, saat gibi uyanıp krallığımın düşüşüyle yüzleşmeye devam ediyorum.

Ölümden daha kötü bir ceza. Hak ettiğim bir ceza.

Kan Şövalyesi acımasız bir iblis. Ne yaparsam yapayım onu yenemiyorum. Sayısız saatlerimi öğrenmek için harcadığım teknikler işe yaramıyor. Ejderhaların kemiklerinden ve tek boynuzlu atların kanından yaptığım yüksek kaliteli kılıçlar da işe yaramıyor.

Hiçbir şey.

Savaş tanrısının ayının olduğu gece, Alzhor'un surlarının arkasındaki dağların ardında güneş batarken, o da hiç şaşmadan gelir.

Tereddüt etmeden ve acımadan, Kan Şövalyesi her zaman beni bulur ve öldürür. Dört kez kafam bedenimden ayrıldı, altı kez kalbimi kılıcıyla deldi, iki kez boynumu bir çubukmuş gibi kırdı.

Ama her döngüde, altın lekeli zırhı ölmeden önce gördüğüm son şeydi.

Peki, bir ölüm daha ne fark eder?

Kararımı verip kılıcımla topuğuna vuruyorum, onu yere düşürürsem öldürmesi daha kolay olur diye düşünüyorum. Saldırıma aldırış etmiyor. Kolunu kaldırıp sert bir hamle ile kılıcını göğüs zırhımın içinden geçirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Kafam onun darbesinin şiddetiyle geriye savrulurken dudaklarımdan kan fışkırdı. Miğferim düşüp yere yuvarlandı. Gümüş beyazı saçlarım etrafımda uçuşurken, Kan Şövalyesi'nin düşüşümü izleyen gözlerini ilk kez gördüm.

Gözleri altın sarısı bir cehennem gibidir. Kalpsiz alevler. Bir an için, gözlerinde bir duygu parıltısı gördüğümü sanıyorum, ama zihnim bu düşünceye takılmadan karanlık görüşümü kaplıyor. Sonra siyah dalgalar beni tamamen yutuyor.

Yatağında DÜZ DURUR ve ellerime bakarım. *Yine*. Bu döngü ne zamana kadar devam edecek? Bakışlarım şövalye kanadının uzak duvarındaki takvime kayar. Alzhor'u ele geçirmek için iblislerin gelmesine tam bir hafta kaldı. Takvimin yanındaki ayna yorgun lavanta rengi gözlerimi yansıtıyor. Gümüş rengi saçlarım omuzlarıma dökülerek zeytin rengi tenimi daha da zengin gösteriyor. Damarlarımda akan altın rengi kan, ölümün eşiğinde olmama rağmen tenimin adeta parlamasına neden oluyor.

Korin, yanımdaki karyoladan bana kaşlarını kaldırdı. Güneş yeni doğmuştu ve ışık huzmeleri, uyuduğumuz bu pratik zindanın gri taş duvarlarını aydınlatıyordu. Tarım tanrıçası Ceres'in soyundan gelen şövalyeler sayesinde, pencere kenarlarında sarmaşıklar uzanıyordu. Ceres'in çocuğunun varlığı, hayatın olması pek olası olmayan bu yere hayat veriyordu.

Yarı tanrılar, yeteneklerimizin belirtileri ortaya çıkana kadar ebeveynlerimizin kim olduğunu bilmezler. Ancak çoğu, bu belirtileri hiç göstermez.

Keşke benim için de öyle olsaydı.

"Ne oldu, Alira?" Korin uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturarak sorar. Yüzüne dağılmış kahverengi saçlarına gülümsememeye çalışarak ona bakarım.

Yavaşça nefes verip, göğsümdeki azalan acıya avucumu bastırıyorum. *Tanrılar, bu sefer hiç acımadı, değil mi?* Huysuzca düşünüyorum. En azından çabuk öldürüyor. Onun ölümcül darbesinden hiç fazla acı çekmedim.

"Hiçbir şey, sadece kötü bir rüya gördüm," diyorum her zamanki gibi. Haftayı yeniden başlatmak için geri gönderildiğimde bu her zaman işe yarıyor. İlk birkaç seferinde, bir şekilde zamanda geriye gittiğimi söylemeye çalıştım ama o beni deli olduğum için şifacılar bildirdi. Kan Şövalyesi gelene kadar beni kilit altında tuttular. Uzun lafın kısası, kimse bana inanmayacağını zor yoldan öğrendim.

Korin uykulu bir gülümsemeyle başını salladıktan sonra yorganına dönüp hemen horlamaya başladı. Cehalet gerçekten mutluluktur, sanırım. Başımıza geleceklerden haberleri yok. Dudaklarımı sıkıp gözlerimi kısıarak derin bir nefes aldım ve yosunlu taşların ve uyuyan yoldaşların kokusunu hafızama kazıdım.

Son ölüm döngüsüne kadar geçen günlerde, krallığımı bir kez daha koruyamazsam, onu terk edip bu sefer kendim için yaşayacağıma karar verdim. Hayatta kalıp kalmayacağımı kim bilebilir? En azından biraz huzur bulurum. Boşuna savaşmak ve antrenman yapmak dışında bir şey yapmak istiyorum.

Zaten kendim öldürülmeden önce tüm arkadaşlarımın ölümünü izlemek zorunda kalacaksam, tüm bu zaman sıfırlamalarının ne anlamı var? Yaptığım hiçbir şey onları kurtarmıyor. Çok fazla iblis var ve biz çok azız.

Artık yapamıyorum.

Yastık kılıfım ekmek, küçük bal kavanozları ve kurutulmuş etlerle ağırlaştırılmış. Kılıcımı belime sıkıca bağladım ama zırhımın geri kalanını bıraktım. Krallık dışından birinin imparatorluk sınıfı zırh giymesi şüphe çekecektir, bu yüzden kılıç ve siyah deri giysiler yeterli olacaktır. Durdurulup sorgulanırsam, bunları bir cesedin üzerinde bulduğumu söylemek daha kolay olacaktır.

İnce, soluk mavi pelerinimi boynuma bağladıktan sonra şövalyenin odasına son bir kez bakıyorum.

Kraliyet muhafızlarındaki erkekler ve kadınlar, hayatımın çoğunda bana değer veren tek insanlar. Sadece krallığımı değil, onları da ihanet ediyorum. Ellerimi yanıma sıkıca bastırıp, uyuyan bedenlerinden uzaklaşmaya zorluyorum kendimi.

Her birinin ölümünü defalarca gördüm. Bunu bir daha yaşayamam.

Belki de gitmek kaderlerini değiştirecektir, diye düşünerek kendimi mutlu hissediyorum. Gözlerimi kapatıp dua ediyorum, her ne kadar bizi yaratan tanrılardan on yıllardır tek bir fısıltı bile duyulmamış olsa da.

Tanrılar bizi uzun zaman önce terk etti. Tanrılar için son sınırın tamamen ortadan kalkması çok uzun sürmeyecek. Sayıca yüz kat fazlayız. Bu düşünceyle içimden homurdanıyorum. Ölümlüler ve iblisler tanrısız bir dünya istiyorlarsa, bırakın olsun. Yüzyıllar önce olduğu gibi, veba dünyayı çürümeye terk ettiğinde kim cevap verecek, görelim.

Ahırlar karanlık ve tek ses, atların zaman zaman parke taşları ve samanların üzerinde toynaklarını vurması ve yanımdan geçerken homurdanmaları.

"Venrey," diye fısıldayarak kestane rengi kırsığa sesleniyorum. O da itaatkar bir şekilde yanıma geliyor ve sanki kötü bir şey yapacağımı biliyormuş gibi bana bakıyor. "Önümüzdeki yolculuk hoşuna gitmeyecek." Eyerini bağlamadan önce boynunu okşuyorum.

Bu gece hava serin, kollarımda ürperti hissediyorum. Venrey'i dizginlerinden tutup ahırdan çıkarırken titriyorum. Şehrin çevresini dolaşacak vaktim yok, bu yüzden kraliyet bahçelerinin avlusundan geçmem gerekecek. İstedğim gibi gizlenemeyeceğim, ama bu en

en hızlı yol. Boş çiçek tarhlarının önünden geçerken yüzümü buruşturuyorum. Çocukken Alzhor'un çok daha güzel bir yer olduğunu hatırlıyorum. Otuz yıl önce savaş başladığından beri çok şey değişti.

Karşıya geçerken nefesimi tutuyorum. Venrey'in nalları hiç bu kadar gür ses çıkarmamıştı, her adımda dişlerimi daha da sıkıyorum. Avlunun sonuna geldiğimizde arkama bakmaya cesaret ediyorum ve neyse ki pencerelerde ışık yok. Dudaklarım gülümsemeye başlıyor.

Daha önce kaçmalıydım. Bu kadar kolay olacağını bilseydim, kaçırdım. Yine de bir parçam hala savaşı kazanabileceğimizi umuyordu.

Ama tüm umutların çalınana kadar sadece belirli sayıda ölebilirsin.

Soğuk, kışın kapladığı krallıktan çıkmak için kalan yolu atla gidiyorum, erken uyananlar olabilir diye başlığımı takılı tutuyorum. Sivil kılığına girdiğim için akşam nöbetçileri bana aldırış etmiyor. Neyse ki, kasaba halkının çoğu çevre köylerde ve tarlalarda geç saatlere kadar çalışıyor. Venrey gümüş kapıların dışındaki açık çayırılığa adım attığında, biz çoktan dörtmala koşuyoruz.

Donla kaplı uzun kuru otlar rüzgârla eğiliyor. Alzhor'da kar çok az yağar, ama yine de pelerinin bu kış için yeterince kalın değil. Florum ormanına ulaşmam gerekiyor, oraya varınca ateş yakabilirim. Bu yüzden, uzuvlarımı saran buz gibi titremeyi görmezden gelip Venrey'in dizginlerini daha sıkı tutuyorum.

Ormanın derinliklerine girdikten sonra nihayet attan indim ve rahat bir nefes aldım.

Florum, Faultore'daki en kalın ağaçlardan oluşan bir ormandır, bu yüzden başka bir yerden odun getirmediğçe ateş yakmak neredeyse imkansızdır. Dalların yüksekliği görüşü tamamen engellediği için düşmanlar tarafından fark edilme korkusu olmadan ateş yakmak güvenlidir.

Ağaçların tepeleri o kadar sıkıdır ki, burası neredeyse zifiri karanlık. Dallara sarkan parlayan mantarlar ve ışıldayan sarmaşıklar olmasa, başka bir ışık kaynağı olmadan ormanda yolunu bulmak imkansız olurdu.

Güneş tanrısı Apollon'un çocukları gibi bir yeteneğim olsaydı ne güzel olurdu. Onlar kendileri fener gibi küçük alanları aydınlatabilirler.

Ç oğu yarı tanrı bu ormandan korkar. Bu toprağın lanetli olduğuna inanırlar, ama ben on bir yaşımdan beri buraya gizlice girip keşif yapıyorum ve sadece

O kadar zaman boyunca tek bir canlıyla karşılaştım. Bir iblis çocuğu, belki benim o zamanki yaşımdan birkaç yaş büyüktü. O, tanıştığım ilk iblisti ve birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı çok pişmanlık duyuyorum. Bana karşı nazikti, ama o gece Florum'da bulunan dört ölü yarı tanrı, krallıklarımız arasında savaşı başlattı. O gece iki iblis cesedi de bulundu.

O geceden sonra kimsenin çocuğun cesedini bulamadı, ama ben onun donuk gözlerini, kalbinin delinmiş halini gördüm.

Ölmüş ve ne kadar ağlasak, dua etsek de geri gelmedi.

Anıları zihnimden silmeye çalışırken ellerim yanlarımda sıkı sıkı kapanıyor. Onu sık sık düşünüyorum, o gece ona rastlamasaydım kaderi farklı olur muydu diye merak ediyorum.

O günden beri Florum, sadece gölgeler ve kasvetle dolu boş bir orman haline geldi. Ev annesi her zaman bu ormanın toprağının içinde olanlara tutunduğunu söylerdi. "*Ormanın ruhları bizim sandığımızdan çok daha fazlasını hatırlar.*" diye bizi azarlardı. Ama bazen buradaki tek lanetin korku olduğunu düşünüyorum.

Ormanı olduğu gibi, dokunulmaz ve sessiz tutan bir lanet. Böyle lanetleri umursamıyorum, bir şeyleri koruyan lanetleri. Benim başıma gelen lanetin aksine.

Venrey bile gergin bir şekilde dizginleri çekerek geri dönmem için beni acele ettiriyor. Onu serbest bırakıp eve dönmesini istiyorum, ama yaklaşan saldırıdan uzaklaşmak için ata ihtiyacım var ve bir hafta sonra savaşmak istemiyorsa benimle kalması daha iyi.

Işıklı bitkiler, güneş gibi sönerek neredeyse hiç ışık vermez hale geldiklerinde gecenin çöktüğünü haber veriyor. Her zamanki kamp yerimi bulup nihayet ateş yakabildiğimde, ağaçların altında neredeyse zifiri karanlık var.

Yıllardır oyuk bir gövdede odun depoluyorum ve bazen görevden kısa süreli izinlerimde burayı dinlenmek için kullanıyorum, ama bir türlü hızlıca bulamıyorum. Burada ağaçların hareket ettiğini düşünmek çok kolay. Yorgun yolcularla oyun oynuyor, olmaması gereken şeyleri yapıyorlar.

Bu düşünce, omurgamdan soğuk bir ürperti geçiriyor. İhtiyacım olan son şey hareket eden ağaçlar.

Venrey, başka bir odun yığınıyla geri dönerken kişnedi ve bana vahşi gözlerle baktı. Dik durup ona sert bir bakış attım.

"Keser misin..." Kamp ateşinin yanında oturan erkeksi bir figür fark edince ağzım hemen kapanır.

Bir saniye sonra elim kılıcımın kabzasına gider, ama çekemeden, yağmur fırtınası kadar yumuşak ve akılda kalan bir ses sakin bir şekilde, "Sana bir tehdit oluşturmuyorum. Ateşinizi kullandığım için bir kase çorba ikram etmez misiniz?" der. Bana bakmaz bile. *Algısı çok keskin.*

Venrey'e kaşlarımı kaldırdım ve atlar kaşlarını kaldırabilseydi, onun da aynısını yaptığını yemin ederdim. *Bu adam kim?* Silahı yok ve üzerinde tehditkar bir hava yok, yani bana hemen bir zarar vermeyecek gibi görünüyor. Tüm dikkati karıştırdığı kazana odaklanmış.

Yavaşça kılıcımı kınına sokup kamp ateşinin etrafında dikkatlice dolaşarak beni bulanın kim olduğunu görmek için bakıyorum. Bir yarı tanrı mı? Dün gece şövalyelerin kanadında biri beni giderken gördü mü? Beni burada bulacaklarını düşünmezlerdi, değil mi? Alt dudağımı ısııyorum.

Adam, hacimli, siyah bir pelerin ve ona uyan deri pantolon giyiyor. Her kol, zarif kemerler ve oklar şeklinde kıvrılan altın işlemelerle süslenmiş. Eldivenler de renk ve stil olarak pelerinle uyumlu, aynı altın ipliklerle işlenmiş ve ek olarak parmak eklemlerine altın kaplama bir amblem basılmış. Kraliyet tüccarı olabilir mi? En azından zırh giymiyor, bu yüzden bizim ordumuzda ya da şeytanın ordusunda bir şövalye olmadığını biliyorum. Rahat bir nefes alıyorum.

Onun karşısına geçip, tencereyi ocaktan alıp içinde bir şey karıştırmasını dikkatle izledim. Başlığı yüzünü gizliyordu, sadece çenesini görebiliyordum. *Onun bir öğün yemek hazırlayacak kadar odun toplamam ne kadar sürdü acaba?* Kendimi azarladım ve o beni dikkatle izlediğini fark etmeden bu düşüncüyü kafamdan silip attım.

Başını kaldırıp bana baktı.

Dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdiğinde kalbim durdu. Güneş kadar altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. Saçları yıldızsız bir gece kadar karanlıktı. Abanoz rengi saçları alnına dökülmüş, gözlerine zar zor ulaşıyordu. Çenesi keskin ve belirgindi, sol yanağında elmacık kemiği boyunca kıvrılan kırmızı bir yara izi vardı. Zeytin rengi teni benimkine benziyor, belki biraz daha koyu. Kuzey dağlarından olmalı, muhtemelen bir yarı tanrı ya da belki bir insan. Kulaklarını görebilseydim daha fazla şey bilirdim.

Dilimde olan her şey kaybolur. Sanki tanrılardan birini bizzat görmüş gibi ona bakakalırım.

Geciken tepkime karşısında gülümsemesi genişliyor ve alt dudağının hemen üzerinde dişleri beliriyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve içgüdüsel olarak yine kılıcıma uzanıyorum.

O bir tanrı değil.

O bir iblis.

Yarı tanrıların kanını içen iblislerin sayısı çok azdır. Ve onların en çok korkulması gerekenler olduğu söylenir. Hikayelerin çoğu tarih içinde kaybolmuştur. Kan içen bir iblis görüldüğüne dair bir raporun üzerinden yüzyıllar değilse bile on yıllar geçmiştir. Açıkçası, besin kaynakları azaldığı için onların soyunun tükendiğine inanıyorduk.

Yüzümdeki ifadeyi yavaşça okur. Düşmanca bakışlarım karşısında gülümsemesi biraz soğur, sonra alçak bir kahkaha atar.

"Ben sadece yemek yemeye geldim. Kafanda senaryolar kurup kendini yorma," der güler ve beni bir tehdit olarak tamamen görmezden gelir. Hakaretine yanaklarım kızarır.

"Sen bir *iblisin*." Elimden gelse de sesim titriyor.

Yüzlerce tanesini öldürdüm. Öyle ki, geceleri artık huzur içinde uyuyamıyorum. Öyleyse neden ondan korkuyorum? Beni hazırlıksız yakaladı, ama nedeni bu olamaz. Onu yeniden değerlendiriyorum, boynunu ve kollarını saran kalın kaslara odaklanıyorum. Otururken neredeyse benim boyumda. Kemiklerimden bir ürperti geçiyor. Savaşta karşılaştığım türünün en güçlüsü.

Faultore'da yaşayan her canlı, doğal olarak yaydığı bir özü vardır. Alzhor'da buna ruh özü diyoruz. Düzgün bir eğitimle, herkes, hatta iblisler bile, başka bir varlığın ruh özünü hissedebilir. Ve bu iblisin özü çok baskın. O tehlikeli. Bu içgüdüsel bir his, avuçlarım terliyor.

"Sen bir yarı tanrı değil misin? Yemek yemiyor musun?" Küçümseyen sesi çenemi gerdi.

"Adın ne, iblis?" diye soruyorum, kılıcıma gevşeterek, ama onunla oturup medeni bir şekilde konuşup konuşmayacağıma henüz karar vermemişim.

"Kalel, seninki?"

Kalel. Bir iblis için ne garip bir isim.

"Alira."

Gözleri birkaç saniye yüzümü incelerken bana doğru kaydı; kamp ateşinin karşısındaki yere eliyle işaret ederek oturmamı işaret ettiğinde gözleri yumuşak kalmıştı. Gözlerimi kısarak tereddütle oturdum.

Kalel dikkatlice çorbayı bir kaseye döker ve bana uzatır. Kafamı sallar. Dün doğmadım, ondan bir şey kabul etmem aptallık olur.

"İç istersen." Omuz silkiyor, kaseyi kendine alıyor ve içmeye başlıyor. Göğsünden çıkan memnuniyet dolu mırıldanma sesleri benimkini ısıtıyor. Bu, erkek iblislerin güven hissini ifade etmek için yaptıkları "rahatlatma çağrısı" olarak biliniyor.

Daha önce hiç rahatlatma çağrısı duymamıştım. Şövalye çırağı olarak, iblislerin köylerinin dışında nadiren böyle sesler çıkardıklarını öğrenmiştim. Bunu sadece kendilerini sakinleştirmek için yaparlar. Birkaç yarı tanrı bir veya iki kez duymuş ve bunu sıcak bir kucaklaşma, içlerinden gelen bir güven duygusu olarak tanımlamışlardı.

Tabii ki, bu büyüü hissedecek kadar yakınsan, şeytan gardını indirdiğin anda seni öldüreceğini de söylediler.

Günün yeniden başlaması umurumda bile değildi. Yine kışlada uyanacaktım ve böyle bir ibisle bir daha konuşma şansım olmayacaktı. Tanıdığım tek iblisler, yüzlerini gizleyen zırh plakaları ve miğferlerle korunuyordu. Onların... bize bu kadar benzeyeceklerini beklemiyordum.

Ayak parmaklarım botlarımın tabanına gömüldü.

Ne oyun oynuyor bu? Neden beni rahatlatmaya çalışıyor? Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

"Bu kadar uzaklara ne işin var?" diye soruyorum, dizlerimi göğsüme çekip ateşin karşısından ona şüpheyile bakarak.

Kalel cevap vermeden önce bir yudum daha aldı. "Aynı soruyu sana da sorabilirim."

Kartlarını saklıyor.

"Hadi ama."

Merakıma sırtarak gülümser ve kaseyi masaya bırakır. "Tamam, tamam. Bıçak gibi bakmana gerek yok, küçük tanrı. Ben bir eczacı ve geliştirmekte olduğum bir ilaç için bir tür mantar arıyorum. Bu orman çok eski ve burada bol miktarda olduğunu hatırlıyorum."

Kaşlarım yükseldi. Bu hiç de beklediğim cevap değildi.

"Oh." Birdenbire ona bu kadar düşmanca davrandığım için kendimi kaba hissettim, ama ben bir şövalyeyim ve uluslarımız savaş halinde, bu yüzden şüpheli olmak bana bir nevi alışkanlık haline gelmiş. Kral, bu adamı orada öldürmediğini öğrenirse çok utanır. *Siktir et kralı*. Sırf bana söylendi diye yanlış şeyler yapmaktan bıktım.

Bir kez olsun kalbimin sesini dinlemek istiyorum. "Ne tür bir ilaç? Sanki

daha önce buraya gelmiş gibi davranıyorsun, oysa burası kutsal topraklar." Israr ediyorum. O da benim kadar iyi biliyor ki, buraya yaklaşmaması gerekiyor.

Onu daha yakından incelediğimde, onda tanıdık bir şey var ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Kalel sırtarak avuçlarının üzerine yaslandı, bacaklarını açtı. *Kesinlikle rahatlamıştı.*

"Korkarım bu gizli bilgi. Sıra sende, Alira. Neden buradasın? Bu orman yarı tanrılar için yasak bölge değil mi?" Dikkatim tamamen boynundan çıkıntı yapan damarlara ve köprücük kemiğine kadar uzanan kaslara odaklanmış durumda.

Cesaretim kırıldı. Bir eczacı zararsızdır ve bir hafta sonra zamanım sıfırlanacak, eminim. Ona gerçeği söylesem bir şey olmaz, değil mi?

"Şey, dürüst olmak gerekirse, kaçıyorum."

Kaşları çatıldı ve gülümsemesi endişeli bir ifadeye dönüştü.

"Neyden kaçıyorsun?"

"Şövalye görevlerimden." Ateşe bir çubuk atıyorum ve çubuk hızla alevler tarafından yutulurken közler dans ediyor.

Kalel dik oturur ve bacaklarını çaprazlar, kararımın rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Sen şövalye misin? Neden krallığından kaçıyorsun?" Sesi şüpheye doğru kayar. Şeytanlar sadakati en büyük onur olarak görürler. Kaçakları hor görürler.

"Bir hafta sonra korkunç bir saldırı olacak ve Alzhor krallığı acımasız Kan Şövalyenin elinde yıkılacak" diyemem. Bu tamamen deli saçması olur.

"Sanırım anlamsız cinayetlerden bıktım." Yalan değil, ama tüm gerçek de değil.

Kalel'in parmakları seğirdi, ama bana zayıf bir gülümseme attı. "Bunu duymak güzel, ama ya kralın adamlarını seni aramaya gönderirse? O zaman ne olacak? Görevini terk ettiğin için seni asmayacaklar mı?" Endişeli olmaktan çok meraklı gibiydi, sanki bana tam olarak inanmıyormuş gibi. Acaba o da benim onu tanımaya çalıştığım kadar beni tanımaya mı çalışıyor?

Karanlık çalılıklara bakarak, kıvrımlı köklerin arasından gelen fısıltıları dinlerken yavaşça başımı salladım. "Evet, ama bu bana verilen kaderden daha iyi olur." *Bir adamın elinde sonsuza kadar ölmek.*

Bir esinti esiyor ve kemiklerimi ürpertiyor. En azından kışlık pelerinimi almalıydım. Hava krallıkta olduğundan daha soğuk olacağını düşünmemiştim.

Kalel, içimi saran titremeyi fark etmez. Yavaşça ayağa kalkar.

Ben de ayağa kalkmak için hareket ederken kılıcımı arıyorum, ama o elini kaldırıyor. "Kıpırdama, donacaksın." Tereddüt ediyorum, etrafımda dolaşıp pelerinini omuzlarıma örterken onu dikkatle izliyorum. Pelerin, hayal ettiğimden çok daha ağır ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti koparıyor.

Gözlerim büyür ve çenemi ona doğru kaldırıyorum, ateşin karşısındaki yerine geri dönerken onun ne kadar uzun ve geniş olduğunu fark ederim.

Toprak ve kuru yaprakların kokusu beni sarar — kızılâğaç ağacı. Onun kokusu. Ekstra katman anında vücuduma sıcaklık verir. Ateş ejderhasının derisinden yapılmış olmalı, Faultore'da bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey yok. Alzhor'da bu pelerin küçük bir servet değerinde. Ejderhalar bizim topraklarımızda dolaşmazlar; yüzyıllardır dolaşmıyorlar. Devilstones ve korkunç kurtlar hala bir sorunken ve tanrılar bizi terk etmemişken bile. Ejderhalar, yeraltı dünyasına giden yola sadık kalırlar. Bazıları, Mortem Kapılarını koruduklarına inanır, ama bu fikri doğrulayacak tek bir kişi bile yoktur. Kimse yeraltı dünyasının kapılarına yaklaşmaya cesaret edemez. Şeytanlar bile, diye düşünürsünüz.

Gözlerimi Kalel'e dikiyorum. *Peki bir eczacı nasıl eline geçirdi?* Üstelik yarı tanrıya bu kadar kolay teslim etti? Mantıklı değil. Kim bu adam?

"Üşümüyor musun?" diye soruyorum, uzun kollu gömleğine bakarak. Omuzlarına askılar bağlanmış, göğsünün ortasından siyah metal bir toka ile geçen deri bir kemer var.

Kafasını sallar. "Hayır. Ben bir iblisim. Türümüzün çoğu hiç üşümez. Kalın giysiler daha çok görünüş için."

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı sıkıştırıyorum. Bu, onlar hakkında hiç bilmediğimiz bir şey. Kral Borlin'in tahmin ettiği gibi, kışın krallığımızda peşlerine düştüğümüzde acı çekmemelerinin nedeni bu mu? Ne kadar cahiliz. Krallıklarımız birbirleri hakkında çok şey bilmiyor, ama yine de birbirimizi kolayca katlediyoruz. İğrenç bir şey. Bütün bu kan dökülmesinden sonra daha düşünceli hale gelmem çok acınası bir durum. Yorgunluk, suçlu ruhlarda bilgelik doğurur.

"Sen bir şövalyesin... Sana bir şey sorayım, Alira. Thornhall'da savaştın mı?" Soru ile sesi daha da soğudu.

Köyün adını duyunca irkildim. Thornhall, sahte bir antlaşma imzalandıktan sonra yarı tanrılar tarafından kuşatılan ilk iblis köyüydü.

. Bu bir hileydi, tanrılar bu tür şeylerle ünlüdür ve biz yarı tanrılar da ebeveynlerimizden çok uzaklaşmayız. Kral Borlin onların gardını düşürmek istedi. Onların antlaşmayı ciddiye alacağını ve bu sırada onların yok olmasını planlayacağını biliyordu. Gerçekten korkunç bir eylem.

Her erkek, kadın ve çocuğu öldürdük. Eğer iblislerdiler, Thornhall'da ölümle cezalandırılacaklardı. Hâlâ rüyalarım giriyor. Etrafım sessizleştğinde, korku dolu çılgınlıkları net bir şekilde duyuyorum. Bu olay, bir haftalık döngüm başlamadan bir ay önce oldu, bu yüzden neyse ki tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmıyorum. Yaşasaydım, katliamı durdurmaya çalışırdım.

En başından katılmayı reddetmeliydim, ama yapmadım. Körü körüne emirlere uydum. Ve o karar, o günden beri uyanık olduğum her anıma işkence ediyor. Bir parçam, Thornhall'da olanların lanetimin nedeni olduğuna inanıyor, ama eğer öyleyse, neden cezalandırılan tek kişi benim?

"Hayır. Yapmadım." Yalanın tadı acı.

Kalel'in yüzünde, yalan söylediğimi hissedebiliyormuş gibi sert bir ifade belirdi. Sinirlerim gerildi ve ateşe baktım. O saldırının iblisler için ne kadar yıkıcı olduğunu biliyordum. Şu anda içinde bulunduğumuz kuşatmayı başlatmaya yetecek kadar yıkıcıydı. Yıkımımız.

"O gece annem öldürüldü."

Küçük bir çılgılık kaçar. Korku göğsüme çarpar ve tüm vücudumu dondurur. Sözlerim zayıftır ve umarım suçluluk duygusuyla boğulmuş sesimi duymaz. "Çok üzgünüm."

Yavaşça başını sallar, alevlere bakarak. Bir an önce orada olmayan bir karanlık, bana bakarken yüzünü kaplar. "Ben de."

Aramızda sessizlik hakim, sadece midemin gurultusu bozuyor. Ses onu düşüncelerinden çıkarır. Yumuşak bir kahkaha atar, sonra bir kase çorba daha doldurur ve bana uzatır. Ağzının sol köşesinde küçük bir gamze belirir, ama bakışlarındaki hüznü gizleyemez. Gözleri uzun gümüş saçlarımda takılır.

O nazik biridir.

Çok uzun zaman önce, nazik bir iblis tanıyordum. Ama o zamanlar çocuktuk. Eminim o da benim iblisleri öldürmek için büyüdüğüm gibi, birçok yarı tanrıyı öldüren vahşi bir adam haline gelmiştir.

Bu sefer kaseyi alıp karşılığında bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkür ederim."

"Büyük kaçışında sana başarılar dilerim, Alira, ama sana bir tavsiye verebilir miyim?" Kalel yavaşça ayağa kalkar ve gitmek üzere. Yakınlarda bağlı bir atı olmadığını fark ederim

ve geldiği yere geri dönmesi ne kadar sürer diye merak ediyorum.

"Dinliyorum," derim hafif bir sesle, kaseyi ellerimle kavrayıp sıcaklığını içime çekerek.

Yüzündeki ifade gevşer ve güzel gülümsemesi kaybolur. Uzun bir süre bana bakar, sözlerini düşünür.

"Kimse kaderinden kaçamaz."

Kaşlarım onun sert ses tonuna çatıldı. Keşke bu sözlerin benim durumum için ne kadar korkunç olduğunu bilseydi. "Yani, benim kaderimin kaçınılmaz olduğuna inanıyorsun?"

Arkasını dönüp karanlığa doğru kararlı adımlarla uzaklaşır. "Belki de olaya yanlış bakıyorsun. Yeni bir şey dene. *Her şeyi* denediğini sanmıyorum," der.

Ayaklarımın onu takip etmemesi için kendimi zorlayarak ayakta duruyorum. "Benim neyi denediğimi bilemezsin."

Kalel gülerek cevap verir, "Hayır, bilemem, ama pek cesur görünmüyorsun. Kalbin en çok neyi arzuluyor? Eminim tanrılar dileklerini duyacaktır. Sonuçta sen bir yarı tanrısın. Muhtemelen dinliyorlardır."

Onların bizi uzun zaman önce terk ettiğini bilmiyor mu?

Ellerim, omuzlarıma attığı pelerini sıkıca kavırıyor. Onun uzaklaşmasını izliyorum ve ancak silueti kasvetli ormanın içinde kaybolduktan sonra kendimi zorla tekrar oturmaya zorluyorum.

Venrey yere vurarak davetsiz misafire hoşnutsuzluğunu belli ediyor. Atıma bakıp yorgun bir nefes veriyorum.

"Nereden geldi *bu adam*?"

Bütün gece tek gözüm açık, berbat bir uyku çekerim. Bir yandan onun geri gelip benimle daha fazla konuşmasını isterken, diğer yandan bir daha onu görmemek için dua ediyorum.

Uykusuz uykumda onun sözleri defalarca aklıma geliyor ve uyandığımda Alzhora geri dönmeye karar veriyorum.

Krallığına terk etmekten başka deneyebileceğim bir şey daha var. Eğer başarısız olursa, en kötü ihtimalle zaman döngüsü sıfırlanır.

Başarılı olursa, hayatım sefil olacak, ama bu korkunç haftayı atlatmış olacağım.

"*O kadar da cesur görünmüyorsun,*" diye alaycı bir sesle ona sataştım. Sonra derin bir nefes verdim. Keşke onun gereksiz tavsiyesi yüzünden yapacağım şeyi görebilseydi.

Tanrılar beni duysun ve kaderimi değiştirin diye dua ediyorum.
Gerçekten yapmak istemediğim bir şeyi yapmak üzere olsam bile.

Chapter Two

ALIRA

"KING BORLIN, bu bir onurdur. Bu kadar kısa sürede benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Sağ elimi kalbimin üzerine koyarak krala eğiliyorum. Soğuk metal avucumu yakıyor.

Kral, yaşından on yıl daha yaşlı görünüyor. Koyu renkli saçlarında gri çizgiler var ve gözlerinin altında ağır torbalar var. Krallığına verdiği zarar ve bunun getirdiği aşırı stresin doğrudan bir sonucu olduğu düşünülür.

Şeytanları o antlaşmaya kandırmak, ardından Faultore'un gördüğü en kötü katliamı gerçekleştirmek onun kötü planıydı ve bu, hiçbirimizin tahmin edemeyeceği kadar büyük bir öfkeye yol açtı. Thornhall, şeytanların Kaos Krallığı Devicit'in etrafındaki savunmalarını zayıflatmak için yaptığı bir girişimdi. Bir zamanlar orayı ziyaret etmiş olan yarı tanrılar için artık hepsi bir anıdan ibaret. Devicit dışında hiç kimse krallığın nerede olduğunu veya nereye gitmiş olabileceğini bilmiyor. Tamamen ortadan kayboldu. *Bütün bir* krallık.

Onu nasıl gizledikleri bilinmiyor. Bunun arkasında sadece gizemli bir güç olabilir, hem de çok büyük bir güç.

Kral Borlin bu bilgiyi herkesten çok istiyor, ancak onların gardını düşürerek krallığın yerini açığa çıkarmaya yönelik üzücü girişimi felaketle sonuçlandı.

Belki de tanrılar bizi gerçekten terk etti... ve bunun iyi bir nedeni var.

Bu düşünce umudumu sarsıyor. Ama tanrılar bizden tamamen yüzlerini çevirdiyse, neden ben bu döngüden çıkamıyorum? Bunun bir

bunun bir nedeni olmalı. Bir tanrı bizi gözlemliyor ve kaderimizin iplerini çekerek, kendimizi içinde bulduğumuz bu kanlı yoldan uzaklaştırmaya çalışıyor olmalı.

"Ne var, Alira?" diye sordu somurtkan bir şekilde, büyük meşe masasındaki kağıtlara bakarken.

Kral Borlin bana bir kez bile bakma zahmetine girmedi, batı cephesinden gelen ordu düzeni raporlarıyla uğraşıyor. İblislerin sayısı, ülke çapındaki tüm krallıklardan gelen kuvvetleri ve orduları birleşerek artmaya devam ediyor.

Bunu yirmi kez yaşadım. Haritayı kaç kez incelerlerse incelesinler, onlara karşı hiç şansımız yok.

"İblisler, krallıklarımız arasında barışın sağlanması için sadece yarı tanrı bir gelin istiyorlar. Gelinin kraliyet kanından olması gerektiği ima edildiğini biliyorum, ama kendimi onlara gönderilecek gelin olarak sunmak istiyorum," diyorum kendinden emin bir şekilde, ancak midem kıvrılıyor ve sırtımda ter damlaları birikmeye başlıyor.

Bu onun dikkatini çekiyor.

Kral başını kaldırıp birkaç saniye boyunca bana bakıyor, sonra gözlerini kırıp kendini topluyor. "Neden bir prenses yerine bir şövalyeyi kabul etsinler ki?" Ses tonu teklifimi tamamen reddetmiyor, bu yüzden cesaretimi topluyorum.

"Çünkü onların da bizim kadar bu savaşın bitmesini istediklerini düşünüyorum."

Kral Borlin'in gözleri kısılır, loş ışıklı çalışma odasında koyu kahverengi gözleri neredeyse siyaha döner. Arka duvarda ceviz kahverengisi kitap rafları dizili, raflar eski kitaplar ve sarılmış parşömenlerle doludur. "Onları cezbetmek için bir şeye ihtiyacım var. Benim yaptıklarımın sonra bir şövalyeyi kabul etmezler." Kristal bardağına uzanır ve bourbonunun kalanını bir dikişte içer. En azından utanıyor, ama biraz geç kalmış.

Yutkunuyorum, damarlarımdan akan tanrıça armağanını paylaşmak zorunda kalmamayı umuyorum. Bunu yıllardır sır olarak sakladım. Görünüşe göre hepsi boşunaymış.

"Kralım, bir şey daha var..." Durup derin bir nefes alıyorum. "Ben, bereket tanrıçası Venüs'ün kızı olduğumu düşünüyorum." Sözleri o kadar sessiz söylüyorum ki, beni duymadığından endişeleniyorum, ama bakışlarımız kesiştiğinde, duyduğundan şüphe yok.

Kralın ağzı açık kalır ve gözlerinde şok belirir. "Emin misin?" diye sorar, sesinde inanamama duygusu belirgindir.

Yavaşça başımı sallarım. "On yıldan fazladır adet görüyorum."

Venüs'ün kızının işareti.

İlk kez adet gördüğümde ne olduğunu bile anlamamıştım. Karnım korkunç bir şekilde kramp girmişti. Bütün hafta boyunca kendimi hasta ve ateşli hissettim. O kadar acı çekiyordum ki diğer çıraklarla birlikte antrenman bile yapamıyordum. Ne olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Venüs'ün laneti gelmişti ve bunu kimseye söyleyemeyeceğimi biliyordum.

Venüs'ün çok nadiren çocuğu olurdu, en azından son birkaç yüzyıldır öyleydi. Yarı tanrılar hiçbir zaman başarılı üreme oranlarına sahip olmamıştı, ancak son elli yıldır bu oran hızla düşüyordu. Bu yüzden iblislerin sayımız on kat fazladır. Onların üremesinde hiçbir sorun yoktur.

Venüs'ün varisi, kolayca çocuk sahibi olabilmesi nedeniyle, kraliyet ailesinin bile üzerinde, en nadir yarı tanrı kanına sahip olarak kabul edilir. Ben de öyle. İşte bu yüzden bunu kimseye, Korin'e bile söylemedim.

Kralın yüzü soluyor. Masasının üzerine dağılmış haritalara ve strateji raporlarına bakıyor. Yaktığı siyah mumlar çoktan bitmiş, eski meşe ağacının üzerine mum damlaları damlıyor.

"Onlara ne teklif ettiğini biliyorsun, değil mi? Onlar sonuçta iblisler. Seni üreme aracı olarak kullanmayı planladıklarını düşünmek hiç de abartılı değil," der kral, üzüntüyle dolu bir sesle. *Keşke ilk antlaşma imzalandığında bu kadar nazik, yenilmiş bir kral olsaydı.* Belki de işler bu noktaya gelmezdi. Düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırırım.

Karnımda bir endişe kıvrılıyor, midemi bulandırıyor.

"Evet, tamamen farkındayım, Kral Borlin. Eğer bu krallığım için, barış içinse, seve seve giderim." Boğazımdaki düğümü yutkunarak çenemi dik tutuyorum. "Bu benim için bir onurdur."

Birkaç saniye sessiz kalır. O kadar uzun sürer ki teklifimi reddedeceğinden korkmaya başlarım, ama yorgun bir gülümsemeyle beni şaşırtır ve yüzüne rahatlama yerleşir.

"Tanrılara şükürler olsun, Alira. Sabah güvercinle teklifimi göndereceğim."

GÜVERCİN, söz verildiği gibi, şafak vakti gönderildi.

Sonra bekledik.

Ve bekledik.

Şeytanın haberci şahinlerinden birinin güvercini yakalayıp öldürdüğünden endişelendim. Mesajın kralına asla ulaşmayacağı ihtimalini düşündüm. Güvercinin güvenli bir şekilde varıp şeytanların barış teklifini reddedeceğinden endişelendim.

En çok da, anlaşmayı seve seve kabul edip, gece olunca beni almaya krallığımıza doğru yola çıkacaklarından endişelendim.

Ama üç gün geçti ve hiçbir haber almadık.

O günleri akıllıca geçirdim, şeytanları ve topraklarını elimden geldiğince inceledim. Kütüphanelerimizde onlar hakkında, ne kadar korkunç ve zalim oldukları dışında pek bir şey yok. Bazı kitaplar, kendi türlerinden olmayan her canlıyı yediklerini bile söylüyor. Kalel ile tanıştığım için buradaki bilgilerin hepsinin doğru olmadığını biliyorum. O nazık ve sakindi. Bana öğretilenlerin tam tersiydi. Dişleri olmasaydı, onun gerçekte ne olduğunu anlayamazdım.

Bir şövalye olarak, iblisleri sadece savaş alanlarında görürüz. Orada onlarla konuşmaya hiç zahmet etmedik. Tabii ki, geriye dönüp bakınca acı tatlı duygular var. Thornhall'da olanları düşününce ellerim sıkılıyor.

Bir şey yapmalıydım.

Karanlık düşünceleri kafamdan silip okumaya devam ediyorum.

Bulduğum kaynaklardan biri, şeytanların farklı türlerini ve sahip oldukları yetenekleri açıklıyor. Güç ve yetenekleri açısından yarı tanrılara çok benziyorlar. Sahip oldukları yetenekler, ebeveynlerinin soyundan geliyor. Bazıları kendilerini karanlıkla örtebiliyor. Diğerleri ise sadece elleriyle insanları parçalayabilir. Daha tehlikeli olanlar ise tanrıların kutsal kanıyla beslenir. *Yiyiciler*. Yarı tanrılar onların susuzluğunu zorlukla giderir, ancak hayatta kalmak için bizim kanımıza ihtiyaçları vardır. Sayısı her zaman çok azdır, ancak herkes tarafından bilinirler. Devicitian ordusunun komutanları her zaman bir Yiyici olmuştur.

Kalel bir yiyici olabilir. Diğer iblislerin de dişleri olabilir tabii. Ormanda karşılaştığımızda normal yemek yiyordu, ama kitaplarımızda yiyicilerin bizim gibi başka şeyler yiyemeyeceğine dair bir şey yazmıyor.

Kan Şövalyesi de onlardan biri. Bundan eminim. Ondan kıl payı kurtulan birçok yarı tanrı, Kan Şövalyesi'nin onları ısırmaya çalıştığı için onun kılından kurtulabildiklerini söylediler.

Kan Şövalyesi onları ısırmaaya çalıştığı için onun kılıcından kaçabildiklerini söylediler.

O şövalyeyi düşündüğümde dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. O, son yiyicilerden biri olarak biliniyor. Yeteneği bilinmiyor. Bazıları, lanetinin avını sadece bakışlarıyla felç etmek olduğunu söylüyor. Diğerleri ise bin yaşında olduğunu ve bizden çaldığı tanrıların kanıyla ölümsüz olduğunu söylüyor.

Söylentilere tamamen güvenilemeyeceğini biliyorum, ama bunu hayal etmek bile korkutucu.

Onunla bir daha asla karşılaşmamayı ummak çok mu iddialı bir şey?
Kitabı kapatıyorum.

Güvercin mektubu götürdükten dört gün sonra nihayet bir cevap geldi.

Şeytanların krallığımızı basacağı gün.

Kedi büyüklüğünde siyah bir şahin, Kral Borlin'in penceresine kondu. Pencere ardına kadar açıldı ve korkunç haber okunurken soğuk kış havası sinirlerimi dondurdu.

"Teklifimizi kabul ettiler."

Kralın sözleri bana hem rahatlama hem de dehşet verdi. Midemde soğuk bir çukur açıldı ve kemiklerim dondu.

Bu kadar mıydı? Bütün bu zaman? Katlandığım onca kan dökülmesinden sonra çok kolay görünüyor.

Gözlerimi Kral Borlin'in arkasındaki aynaya çevirip kendime baktım. Gümüş rengi saçlarım sırtımın ortasına kadar uzanan sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve mor gözlerim kederle doluydu.

Hayatım bitti. Şeytanlara ve onların benim kocam olarak seçecekleri adama yemin ettim, tabii, neredeyse yarım yıldır ölmek üzere olduğum günü atlatabilirsem. Ama bu savaşın sona ereceği anlamına geliyorsa... buna değer.

Öyle olmak zorunda.

Sertçe başımı sallıyorum. "İblis Kral beni almaya yüksek bir lord mu gönderecek?" diye soruyorum ve ifademi olabildiğince tarafsız tutmaya çalışıyorum.

Kral Borlin'in kaşları çatıldı. "Evet, onun en sevdiği kraliyet şövalyesi, Dük Lornhelm ile evleneceksin."

Neden bu adamı düklerin en kötüsü gibi gösteriyor?

"Kraliyet şövalyesi mi?" diye tekrarlıyorum ve bakışlarımı açık pencereye doğru kaydırıyorum. Şahin, bunun başka bir tuzak olmadığından emin olmak için beni incelemek üzere gönderilmiş gibi dikkatle bana bakıyor. Dikkatli olmalarına suç bulmuyorum. Ben de aynısını yapardım. Dükün aynı zamanda gözde bir şövalye olduğunu beklemiyordum, anlaşma ihtimalimiz bir anda düştü.

"Evet, bu akşam ordusuyla birlikte seni almaya gelecek."

Tanrım. Kalbim bir an durur ve sendeleyerek bir adım geri atarım. Veda etmek için yeterli zaman yok. Güneş batmak üzere.

Kral ayağa kalkar ve önümde durana kadar fayansların üzerinde kararlı adımlarla yürür. Sonra dizlerinin üzerine çöker. *Ne yapıyor?* Hızla odanın etrafında nöbet tutan şövalyelere bakıyorum, onlar da benim kadar şaşkın görünüyorlar.

"Kralım, *lütfen kalkın*," derken ona yardım etmek için elimi uzatıyorum.

Elimi tuttu ama dizlerinin üzerinde kaldı. "Alira, fedakarlığınla Alzhor'u ve kalan yarı tanrıları kurtardın. Sonsuza dek kahraman olarak anılacaksın," diye ilan etti.

Sanki ölecek ve bir daha hiç görülmeyecekmişim gibi konuşuyor. Midem bulanıyor. Dük gerçekten bu kadar kötü mü? Alt dudağımı ısırıp korkularımı bastırmaya çalışıyorum.

"Bu gece seni tanrıların şarkısıyla uğurlayacağız." Sonunda ayağa kalkar ve ben tekrar nefes alabilirim. "Kışlada azıcık eşyalarını topla. Veda et. Düğünün gerçekleştiğini doğrulamak için Devicit'e seninle birlikte seyahat edecek bir tanık hazırlayacağım."

"Evet, kralım." Ona saygıyla başımı eğiyorum. Tanrılar şarkısı yıllardır söylenmemişti. En son çocukken duymuştum. *Lütfen barış için yakarışlarımızı duysunlar, diye* dua ediyorum.

Kışlaya doğru yürürken her şey bulanık. Bu gerçekliğin farkına varmak zihnimi dolduruyor. Tabii, bu geceyi sağ salım atlatabilirim. Yarın uyanırsam, kaderim gerçekten değişmiş olacak ve sonunda yeniden yaşayabileceğim.

Bir iblisin karısı olarak.

Chapter Three

ALIRA

KORIN, son çarşafı silkeledikten sonra masanın üzerine düzgünce serip kenarlarını katladı. Bu hafta çamaşır yıkama sırası onda. Benim döngüm başladığından beri bu görevi üstleniyorum, bu yüzden sıradaki kişinin kim olduğunu bilmiyorum, ama bu hafta barakadaki tüm ev işlerinden kurtulduğum için mutluyum.

"İyi misin?" Korin katlanmış çarşafı saklama sepetine koyar. "Çünkü sanki kalede bir iblis görmüş gibi görünüyorsun," diye alaycı bir gülümsemeye şaka yapar. Yüzümdeki dehşetin daha da arttığını görünce, ifadesi hızla endişeye dönüşür. "Tanrım, gerçekten bir tane mi gördün?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, ama sana bir şey söylemem gerek."

Korin, yatağımın karşısına bacak bacak üstüne atarak oturur ve ben ona barış anlaşmasını ve birkaç saat sonra olacakları anlatırım.

"Kendini onlara gelin olarak mı veriyorsun? Ama biz kazanabiliriz, Alira! Bunu yapmana gerek yok." Gözleri öfkeyle doldu. Yarı tanrının iblisleri yenebileceğine olan inancını anlıyorum, ama ne kadar yanıldığını bilmiyor.

Bu gece gerçekleşecek savaşın tüm sonuçlarını gördüm. Her birinde hepimiz ölüyoruz.

Dudaklarımı sıkarak elini tutuyorum. "Korin, kazanamayız. Krallıklar arasında barışın sağlanmasının tek yolu bu. Bu görevi üstlenmek benim için bir onur." Keşke sözlerim kadar kendimden emin konuşabilseydim.

Yüzü acı ile buruşuyor. "Seni bundan vazgeçiremem, değil mi?"

"Korkarım ki yok," diye mırıldanıyorum üzüntüyle.

Bir an için bu bilgiyi sindirir. "Ama bir gün tekrar görüşeceğiz, değil mi?"

"Umarım." Gözlerime bakmadan ona güven verici bir gülümseme atıyorum.

Yüzünü koluyla silip yataktan kalkarak komodinden bir kolye aldı. Korin elini bana uzattı.

Ayağa kalkıp avucumu uzattım. Elimin altını avuçlayıp mücevheri, kaşlarını çatarak ağır bir yük gibi yerleştirdi.

"Her zaman yanında taşı. Ben seninle olacağım," diye fısıldadı.

Gümüş kalp şeklindeki kolyeyi sıkıca tutuyorum ve kollarımı onun omuzlarına dolayarak sıkıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim, Korin."

Şapel çanları çalar, güneşin beş dakika içinde batacağını haber verir. Eskiden bu çan, güneş tanrısının ayrılışını haber vermek ve ona bir gün daha için dualarımızı ve şükranlarımızı sunmak için kullanılırdı. Şimdi ise sadece devriye değişimlerini takip etmek için kullanıyoruz.

Bana yararlı olabilecek her şeyi toplamaya başladım. Fazla bir şeyim olmadığı için uzun sürmedi. Yetim olarak büyüüp şövalye olan birinin hayatı lüks içinde geçmez, eşyası da olmaz.

Soyadım bile yok. Yetim yarı tanrılardan hiçbirinin yok.

Yürümeye başladığımdan beri yanımda taşıdığım hançeri kınına koydum. Ev annesine göre, annemin bana bıraktığı tek hediye buymuş. Anladığım kadarıyla bıçağın üzerinde herhangi bir güçlendirme yok, ama tanrılar da cömertlikleriyle bilinmezler.

Zırhım dışında giyecek resmi kıyafetim yok, bu yüzden en temiz uzun kollu deri kıyafetlerimi ve pantolonumu bulup zırhımı giymeden önce üzerime geçiriyorum.

Miğferimi kolumun altına sıkıştırıp, yatağıma son bir kez bakarak kaşlarımı çatıyorum. Fazla bir şey yoktu, ama sahip olduğum tek şeydi. Şövalye arkadaşlarım, hayatımda tanıdığım tek insanlardı.

Korin sessizce yanımda yürürken iç kaleye geri dönüyoruz. Üzerinde altın boncuklarla süslenmiş bej renkli dua cüppesi ve başlığının etrafında kırmızı şeritler var. Kralın emriyle, şu anda görev başında olmayan krallığımızdaki herkes böyle giyinmiş. Beni gerçekten

tanrıların şarkısıyla uğurlamak istiyor. Bu düşünce beni sinirlendiriyor. Neden şimdi eski geleneklere bağlı kalıyoruz? Tanrılar bizi duymayacak. Hiç duymadılar ki. Duvarlara bakıyorum, şeytanlar beni uzun ömrümün geri kalanını karanlık bir odada geçirmeme karar verirse diye ezberliyorum.

Eski resimler tanrıları tasvir ediyor. Bazıları tanrıların insanlarla ve yarı tanrılarla etkileşim halinde olduğu huzurlu sahneleri tasvir ederken, diğerleri onların şiddetli doğasını gösteriyor. Sadece var oldukları için ölümlülere ve şeytanlara kayıtsızca indirdikleri gazap.

Fiyonglu mermerden yapılmış heykeller, fuayeye açılan kavisli duvarları süslüyor. Gözlerimi Venüs'ten ayırmıyorum. O benim annem değil. Ben onun için sadece atılmış bir nesneyim, ama onun varisi olmak yarı tanrılar ve acımasız ibislere barış getirecekse, öyle olsun.

Kaderimi kabul edeceğim.

Korin elimi sıkıca tutar ve bu konuda benim kadar kalbi kırık olduğunu gösteren yaralı bir gülümseme gösterir. O benim için bir kardeş gibidir. Hayatım boyunca bana biraz olsun empati ve ilgi gösteren tek kişidir.

"İyi olacaksın. Tekrar görüşeceğimizi biliyorum." Kollarını omuzlarıma atıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Gözlerimi kapatıp ona da aynı şekilde sarılırım. "Umarım," diye mırıldanırım ve sesimdeki dehşeti duymamasını dilerim. Çünkü geri dönebileceğimi sanmıyorum ve tekrar görüşme şansımız olsa bile, bana ne olacağını görmesini istemiyorum.

Yavaşça beni bırakıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "İyi şanslar, Alira." Kaskımı takarken, görevden çıkan ve balkonlarda uğurlanmayı bekleyen diğer şövalyelere katılmak için uzaklaşan onu izliyorum.

Kalenin ön kapısına çıkan merdivenlerin altında, kral ve kişisel muhafızlarının yanında dururken gözlerimi yere dikiyorum. Kral Borlin boynumdaki kolyeyi fark ediyor ve gözlerini kısıyor. O kolyeye uzanıp başparmağıyla yavaşça kolyenin üzerine dokunduğunda irkiliyorum. "Umarım bu hediye saklayacaksın, değil mi?" diye soruyor ve başparmağını kolyenin üzerinde bir saniye daha tutuyor, sonra uzaklaşıyor. Başımı sallayıp dudaklarımı birleştirerek hüzünlü bir gülümsemeyle cevap veriyorum. Kralın bu kadar basit bir kolyeyi fark etmesi ne garip.

Bekliyoruz.

Altın kahverengi yapraklar soğuk kış rüzgarıyla yerde sürükleniyor. Yakında kar yağacak, belki bu gece geç saatlerde, bu da

 orak arazide seyahat etmeyi daha da çekilmez hale getirecek. Dudaklarımđan çıkmaya cesaret eden sefil iniltiyi bastırıyorum.

Kral Borlin yanımda sertleşir. Nedenini bilmek için başımdı kaldırmam gerekmez, ama yine de kaldırırm.

Ordunun kapılarımızdan içeri doğru ilerlediğini görünce midem burkuldu. Zırhları kar gibi beyazdı, bazı yerleri bizim kanımızla altın rengine boyanmıştı. Yarı tanrılar, altın rengi kanımız için herkes tarafından imreniliyor, ama bizim için o sadece yaşam gücümüz.

Ordunun başındaki iblis, kırmızı bir pelerin giyiyor. Pelerin yarısı omzunun üzerine çekilmiş ve bir madalyonla boyun koruyucusuna tutturulmuş. Arkası, kan dalgası gibi arkasına yayılmış. Etrafındaki her Şeye tezat oluşturuyor. Tüm iblisler arasında sadece o göze çarpıyor. Etrafındaki hava bile uğursuz.

O.

Kan Şövalyesi.

Tüylerim diken diken oldu ve gözlerimi ayaklarıma indirmek zorunda kaldım. *Neden buradaki?*

Diğer yarı tanrılar da benimle aynı korkuyu yaşıyor olmalı, çünkü sağ tarafımdaki kelepçe küpelerini birbirine bağlayan altın zincirlerin hafif tıkırtısı dışında, yaklaşan ordunun zırhlarının çıkardığı sesler dışında ölümcül bir sessizlik var. Elimi kılıcımın kabzasına sıkıca tutuyorum. İblislere asla fazla güvenmemek gerekir. Kralın yaptıkları yüzünden onun canını almaya gelmiş olabilirler.

Kimse fısıltı bile etmiyor. Sinirlerim endişeden titriyor, ta ki belirgin bir duman kokusu ve çıtır çıtır kızarmış kızılağaç kokusu duyularımı sarana ve zırhların yüksek metalik sesleri kesilene kadar. Kan Şövalyesi, gördüğüm en büyük siyah aygırdan iniyor. Gözlerim hayvanı tararken, aygır kişniyor.

Tanrım, Devicit'teki atlar bile devasa.

Sonra Kan Şövalyesi bize yürüyerek yaklaşıyor. Sanki onun varlığı tek başına benim sonum olacakmış gibi vücudumun her hücresi alev alıyor.

Arkasındaki iblisler, her biri benden daha uzun olmalarına rağmen, onun büyüklüğünün gölgesinde kalıyor. Fildişi miğferi her açıdan keskin ve pürüzsüz. Çene mandalı, her iki yanında altın kaplama bir cıvata ile birleştirilmiş ve başını altın metal bir ta  çevreliyor. Bilgisiz olsaydım, onun tanrılardan biri olduğunu düşünürdüm.

Gözlerim, belinde kınlanmış kristal kılıca kayıyor. Onun gücünü çok iyi biliyorum. Kan Şövalyesinin kılıcı, metal bıçakların etkisiz kaldığı orman ruhlarının kemiklerini bile kesebilir. Beni defalarca öldürürken hiç zorlanmamıştı.

Ellerimi sıkıca yumruk yapıp korkumu bastırmaya çalışıyorum. Bazıları şeytanların kurtların avını kokladığı gibi korkuyu koklayabildiğini söyler.

Kral Borlin, şövalyeye iyi niyet göstergesi olarak elini uzattı, ama şövalye sadece başını bana çevirdi. Çenemdeki kaslar gerildi. *Ona bakma. O senin kim olduğunu bilmiyor.* Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Zaman döngülerini hatırlayan tek kişi benim.

"*Sen.*" Kanlı Şövalye'nin sesi soğuktur ve kralın muhafızları, kralın elini görmezden gelip benim gibi bir şövalyeye konuşmasına şaşırarak nefeslerini tutarlar. "Birçok yoldaşımı katlettiğini gördüm, küçük tanrı. Thornhall'ın masum köylülerine yıkım getirdiğini, kulübeleri ve ormanları yakıp kül ettiğini, alıp alıp aldığını gördüm... Şimdi benim elimde acı çekmenin ne demek olduğunu öğreneceksin. Sana yemin ederim, senin gibi aşağılık bir varlığın hayal bile edemeyeceği kadar kötü olacak." Ses tonu gürültülü, boyunu bana indiriyor.

Kendimi ondan korumak için belimdeki kılıcı çekme dürtüsüyle mücadele ederken, midem umutsuzluğa kapıldı. Sesi tek başına buz gibi soğuktu ve ensemdeki tüyleri diken diken etti. Hızlı bir ölüm umudum tamamen yok oldu.

Bu aptalca bir fikirdi, belki de silahına saldırıp beni öldürmesini sağlamalıyım. O zaman döngüye yeniden başlayabilir ve onun vaat ettiği her neyse ona katlanmak zorunda kalmam.

Hayır. Kendimi azarlıyorum. Hedefim barış. Arkadaşlarımı ve krallığının halkını korumak.

Anlamsız savaşı sona erdirmek.

Çenemi indirmek ve ona cevap vermemek için tüm gücümü kullanıyorum. Bu onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor. Bana uzanıp omzumu tutmak üzere ama Kral Borlin boğazını temizliyor.

"Duke Lornhelm, krallıklarımız arasındaki barışın simgesi olarak Venüs'ün kızını kabul ediyor musunuz?" Kral, herkesin duyabileceği şekilde gür sesle sorar. Siviller çoktan yan sokakları doldurmaya başlamış, pencerelerinden dışarıya bakanların sayısı da giderek artmaktadır.

Bir dakika, Dük Lornhelm mi?

Gözlerim yavaşça Kan Şövalyesi'ne kayar. *O mu* düğ? Kalbim titrer ve ayakta kalmak için dizlerimi sabitlemem gerekir.

Şövalye, kralın sözlerini dinleyerek zaman kazanmaya çalışıyor, sanki kabul edilen anlaşmayı reddedip hepimizi burada, şu anda öldürmeyi düşünüyormuş gibi. Ama sonunda, zırhlı ellerini sıkıca yanlarına bastırarak uzun, yorgun bir nefes verir.

"Evet, Alzhor Kralı Borlin. Teklifi kabul ediyorum ve Devic't'e sağ salım vardığımızda krallarımız arasındaki barış anlaşmasını göndereceğim. Peşimizden gelenler katledilecek, ancak isteğiniz üzerine tanışınızın bizimle seyahat etmesine izin vereceğiz," son cümleyi şüpheli bir tonla söylüyor. Kralın geçen sefer yaptıklarından sonra onun dikkatli davranmasına şaşırıyorum.

Kral Borlin başını sallar ve elini bir kez daha uzatır.

Şövalye birkaç saniye hareketsiz kalır. Sonra dikkatlice miğferini kaldırıp kolunun altına koyar ve diğer elini uzatarak kralın elini sıkar.

Zaman adeta durur ve kalbim yerinden çıkacak gibi çarpar.

Beni defalarca öldürdüğü halde, Kan Şövalyesi'nin yüzünü nasıl hiç görmedim?

Bir esinti üzerimize eser ve alnındaki siyah saçlarını uçarur. Kaşları belirgin ve koyudur. Ateşli kehribar rengi gözleriyle keskin bir kontrast oluştururlar. Kraliyet ailesinin taktığı mücevherlere benziyorlar. Kulakları sivri ve dört altın halkayla delinmiştir. Çenesinin kesimi dikkat çekicidir. Sol yanağının çukurunda bir dizi x harfi gibi bir yara izi var ve düz burnu, sadece bir hafta önce tanıştığım birinin burnu kadar keskin.

Kalel?

Dudaklarım açılır, ama ağızımdan hiçbir kelime çıkmaz. Kral ile konuşmaya devam ederken gözleri düşünceyle kısıılır. Kulaklarım sadece onun derin ve boğuk sesini duyabilir. *Bana eczacı olduğunu söylemişti.* Ölümün habercisiyle oturup yemek yediğimi öğrenince boğazıma kusmuk gelir. Onun Devic't'in komutanı ve düğü olduğunu bilseydim, onu o anda öldürürdüm.

Şey, denerdim.

Bir yanım ormandaki halimi hatırlamamasını umuyor, ama diğer yanım hatırlamasını istiyor. Beni, onun anlattığı kadar kötü biri olmadığımı bilse, bana biraz merhamet gösterir mi? Ya da belki ben kötüyüm ve bu ilahi bir cezadır.

Onun kadar acımasız bir iblis nasıl bu kadar yakışıklı ve sevimli olabilir? Böyle bir güzelliğe sahip olan tek varlıklar yarı tanrılardır. Asla iblisler değil. Bildiğim tek gerçek bu.

Onunla ilk tanıştığım da böyle düşünmüştüm, ama şimdi göz bebeklerinin büyümüş olması ve nefesinin ağırlığı beni tedirgin ediyor. Her döngüde beni öldüren gerçekten o muydu? Bu düşünce rahatsız edici.

"Anlaşma tamam. Kutsal toprakların sınırına kadar güvenli bir şekilde geçebilirsin. Serçeler seninle olsun," Kral Borlin son cümleyi benim için söylüyor. Çenesindeki sertlik kemiklerime kadar işliyor.

Yıllardır kimse serçelerden bahsetmemişti. Onlar da bizi terk ettiğinde biz de bahsetmeyi bırakmıştık. Bu küçük kuşlar, savaş alanında bizi uyarılarıyla korur ve bize yiyecek getirirdi. Bizim için umudun sembolü olmuştu. Birine iyi şanslar dilemek için kullandığımız bir söz.

Serçeler seninle olsun. Dudaklarımın köşelerinde küçük bir gülümseme belirir. Belki bir gün geri dönerler. Barış yeniden sağlandığında.

Kalel dikkatini tekrar bana çevirir. Varlığı o kadar ürkütücü ki midem bulanıyor. "Önce onun gerçekten Venüs'ün kızı olduğunu doğrulayamam gerekiyor. Lütfen bizi özel bir odaya götürün, Kral Borlin."

Dudaklarım aralanır ve kralın ağzından duyulabilir bir nefes kaçar.

"Böyle bir şeyi nasıl doğrulayacaksınız?" Kral şüpheci, neredeyse utanmış gibi konuşuyor.

Kalel boş gözlerini benden ayırmıyor. Miğferin altındaki yüzümü görebiliyor mu diye merak ediyorum, ama yüzünde hiçbir şaşkınlık belirtisi olmaması, göremediğini kanıtıyor. Beni gördüğünde benim kadar şaşırmış olmalı, değil mi?

"Venüs'ün kızlarına doğan bakirelerin üzerinde doğurganlık işareti vardır. Başka nasıl bilebilirler ki?" Kalel'in sesi kibirli ve sabırsızdır.

Benim bir işaret mi var? Boğazım düğümleniyor. *Ben* bunu bilmiyordum.

Aslında pek de şaşırtıcı değil. Şövalye olmak için eğitim gören yarı tanrılar ağır bir eğitim almazlar. O eğitim bilginler ve yüksek kraliyet mensupları içindir. Ama görünüşe göre kral bile bunu bilmiyordu.

Neden Venüs hakkında daha fazla şey bilmiyoruz? Bu tuhaflığa dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Kral Borlin, Kalel'in kabalığına dişlerini gıcırdatarak kaşlarını kaldırır, ancak sağ elini açarak bize sağ kolu Hans'ı takip etmemizi işaret eder. Hans, kralın Devic'teki evliliğe tanık olarak göndermeye karar verdiği muhafızdır.

Görünüşe göre, şeytanın şu anda kapalı bir arabada tuttuğu esir yarı tanrılarla birlikte seyahat etmesine izin verilmiş. Onlar ancak evlilik başladıktan sonra serbest bırakılacaklar.

Hans'ın arkasında yürüyorum, Kalel ise birkaç santim arkamda. O kadar yakınımda ve görüş alanımın dışında olması kanımı donduruyor. Tek hatırladığım, kılıcının acımasızlığı. Tekrar tekrar. Florum ormanında paylaştığımız nezaketin tam tersi. *Tanrım, miğferimi çıkarmak istemiyorum.*

Krallığın birinci katındaki konuk odalarından birine götürüldük. Küçük, sade bir oda, normalde kraliyet konuklarının akşam yemeği veya toplantılardan önce dinlenmek için kullandıkları bir oda.

İlk ben içeri giriyorum ve odayı hayretle inceliyorum. Burayı ilk kez görüyorum. Duvarlar, büyük tabloları çevreleyen süslemelerle bezenmiş. Odanın estetiği sıcak tonlarda ve duvar aplikleriyle loş bir şekilde aydınlatılmış. Odanın ortasında krem rengi tek kişilik bir yatak var, çerçevesi geniş, koyu renkli meşe ağacından yapılmış ve uçlarında perdeler var.

Oldukça güzel ve beni şaşırtıyor. Uyuduğum yere kıyasla, bu oda bir krala layık.

Kalel arkamdan içeri girip kapıyı kapatınca hayranlıkla bakacak vaktim olmuyor. Eldivenli elini çenesinde aşağı doğru sürerek benden çoktan bıkmış gibi davranıyor. Beni öldürmekten başka bir isteği olmadığını açıkça belli ediyor.

"Kaskını ve pantolonunu çıkar, iç çamaşırlarını giyebilirsin," diyor sert bir sesle. Boynunun yanından kalın bir damar çıkıyor ve dikkatimi çekiyor.

Kaskımı mı? Damarlarımdan korku dalgaları geçiyor.

"Beni bekletme, seni öldürmemek için kendimi zor tutuyorum, küçük tanrı," diyor daha yüksek sesle ve bu beni titretir.

Hızla belimden zırhımı açtım ve emrettiği gibi pantolonumu indirdim. Bana bakmayı reddediyordu ve bu beni biraz olsun rahatlattı. Belki yüzüme bakmaz.

"Kask da."

Yutkunup kaskımı dikkatlice çıkarırım. Gümüş rengi saçlarım omuzlarıma dökülür. Hayatımın en uzun saniyeleri bu saniyelerdir. Cildimle onun arasında zırh olmadan kendimi dünyaya tamamen açık hissediyorum.

Beni tanıyacak... ve bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum. Keşke geçen hafta ormanda onunla karşılaşmasaydım. Neden

orada, o belirli yerde? Sadece benim için anlamı olan bir yerde.

Kaskı yatağın üzerine koyup kenarına oturdum.

Kalel'in gözleri hala tanrıların resimlerine odaklanmış durumda, derin bir nefes alıyor ve isteksizce elini koyu renk saçlarının arasından geçiriyor. Onun da bunu yapmak istediğini sanmıyorum.

Alt dudacağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp bana bakmasını bekliyorum.

"Adın ne?" diye soruyorum.

Beni içine alıyor, çenesi gevşiyor ve beni tanıdığı için gözleri genişliyor.

Bir an için, kehribar rengi gözleri bir saniye önceki gibi soğuk ve sert değil. Maskesinin ardındaki gerçek yüzü ortaya çıkıyor ve yüzündeki ıstırap açıkça görülüyor. Acı dolu kaşları, benim için hazırladığı şeyin gerçekten de söylediği kadar korkunç olduğunu ve belki de karşısında oturan kişinin ben değil de başka bir yarı tanrı olmasını dilediğini gösteriyor.

Boş hayal.

Şokun etkisini atlatmak için zaman kaybetmez ve soğuk ifadesine geri döner.

"Alira," diyor, birkaç gün önce tanıştığım nazik iblisin izi bile yok.

"Kalel," onun duygusuz sesini tekrarlıyorum.

Gözleri donuklaşarak bana yaklaşır ve dizlerinin üzerine çöker. Alder ağacının kokusu beni sarar. Bu kadar yakından saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu fark edemem. Soğuk elleri iç uyluklarımın hassas derisine dokunduğunda kalbim hızla çarpar.

Lütfen işareti çabuk bul. Boğazımdaki düğümü yutuyorum.

İfadesinin ve korkutucu görünüşünün aksine, bana nazik ellerle dokunuyor. Saygıyla arıyor ve bulduğunda duruyor.

"Burada," diyor o kadar sessizce ki, neredeyse hayal kırıklığı gibi geliyor.

"Sen gerçekten Venüs'ün kızıydın."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Bundan emindim, ama bunu duymak bunu daha da gerçek kılıyor. Gözlerimi, başparmağının benim merkezime giden uyluk çukuruna yerleştirildiği yere indiriyorum. O benim merkezimden bir santim uzakta. İç çamaşırlarımı çıkarmama izin verdiği için tanrılara sessizce şükrediyorum.

Kalel elini bir an daha üzerimde tuttu, sonra tek kelime etmeden vazgeçti. Bana soğuk bir bakış attı. "Giyin. Hemen gidiyoruz."

Dediğini yapıp hızla giyindim. Kapıyı açmak için hareket etti ama kolu çevirmeden aniden durdu.

Kalel'in kehribar rengi gözleri omzunun üzerinden beni bulur ve çenesindeki kaslar gerilirken gözlerindeki yumuşaklık titrer.

"Keşke sen olmasaydın, küçük tanrı."

Sözleri, kaleden çıkarken içimi delip geçer.

Krallığım beni iblis ordusuyla uğurlarken, tanrıların şarkılarını ve güvenli yolculuk için ilahileri duymuyorum. Kendimi onlar için feda ettiğim için bana teşekkür ettiklerini duymuyorum.

Sadece Kalel'in sözlerinin kalbime aşıldığı korkuyla acı çekiyorum.

Chapter Four

ALIRA

Krallığın kapılarına vardığımızda Kalel sonunda atını çağırmak için ısılık çaldı. Askerlerinden biri siyah aygırı bize doğru yönlendirdi. Her yarı tanrı, kralının iblislere teslim olmasını izleyebilsin diye beni yanında yürümemi istedi. Bu sefer hile olmayacaktı, bunu garanti ediyordu.

"Atla," diye emrediyor Kalel, sıradan bir sesle.

Atı değerlendiriyorum, tırmanmam için çok uzun ama yine de deniyorum. Atın eyerine tutunup zıplamaya ve kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum. Feci şekilde başarısız oluyorum. Zırh çok ağır ve bu at çok büyük.

Kıçım yere değdiği anda ordudan kahkahalar yükseliyor ve yanaklarım kızarıyor.

Hızla ayağa kalkıp tekrar denemeye hazırlanırken Kalel ellerini belime doladı ve beni kaldırdı. Daha çok un torbasını dikkatsizce fırlatıyor gibiydi.

Kalel arkama atlar ve güçlü kollarıyla beni belimden sıkıca sarar. Beni göğsüne bu kadar sıkı sıkı tutması yüzümü kızartır. Her hücrem ondan uzaklaşmak için yalvarıyor ama onu daha da kızdıracak bir şey yapmaya cesaret edemiyorum.

Kalel, şeytanın kampına doğru ilerlerken geri kalan askerlerine yavaş bir tempo belirledi. Krallığı çevreleyen sırtın birkaç mil ötesindeydi. Güneş

bir saat önce batmış ve gecenin derin soğuğu kemiklerime işlemeye başlamıştı.

Kamp görünür olunca, ikinci komutanına işaret etti ve atını diğerlerinden uzak bir çadırın yanına çekti. Midem düğümlendi. Ne titremem ne de burnumu yakan soğuk hava, bu durumun yarattığı dehşeti aklımdan çıkaramıyordu.

Kalel attan iner, sonra soğuk bir ifadeyle elini uzatır. Elini dikkatlice tutar ve devasa atın sırtından atlarım. Çadırı işaret eder, beni ihtiyatlı ve küçümseyen bir bakışla izler.

Kollarımı bedenime doluyorum ve dediğini yapıp çadırın içine giriyorum. Çadırın büyük kısmı boş. Sadece bir köşede küçük bir palet yatak ve üzerine mektuplar, gazeteler ve haritalar düzgünce yığılmış sandıklardan yapılmış geçici bir masa var. Sanırım burayı sadece gece için hazırlamışlar.

Kalel birkaç dakika sonra arkamdan girer ve çadırın kapısını bağlar. Buraya gelirken yol boyunca tek kelime etmediğinden, sonunda konuşması beni ürkütür. "Geriye sadece kutsal yemini etmen kaldı, sonra dinlenebilirsin."

Boğazım korkudan düğümleniyor. Kutsal yemin, bağlanan kişi üzerinde iz bırakır ve yerine getirmek için yüksek derecede ruh özü gerekir. *Günlerce kendimden geçeceğim.* Ellerimi yanlara sıkıca kenetliyorum. Bu, bedenlerimizi çok yorar; yarı tanrılar bile derin bir uykuya dalar. Ben şahsen hiç yapmadım, bu yüzden ne kadar süre uyuyacağım belli değil. Herkesin ebeveynlerine ve ruh özünün miktarına göre farklılık gösterir.

Kutsal yemin, kutsal kana sahip tüm varlıkların, başka bir istekli tarafla yaptıkları bir güçtür. Güvenin kurulması gerektiğinde kullanılır. Her iki taraf da bu bağa istek duymalıdır, aksi takdirde işe yaramaz. Bu yemin, onun hayatını benimkine bağlayacak, böylece beni onu öldürmeyeceğime güvenilebilecek. Ben ölürsem, o bir şey olmaz, ama ben ona zarar veremem.

Ondan bir yemin istemesini beklemiyordum. Bu, yarın sabaha kadar hayatta kalabileceğime ve sonunda kapana kısıldığım zaman döngüsünden kurtulabileceğime dair umut veriyor.

Onu uykusunda öldüreceğimi mi düşünüyor? Bakışlarındaki karanlık öyle olduğunu gösteriyor.

"Bütün gece vaktimiz yok," diye pasif bir şekilde homurdanıyor.

Boğazımı temizledim. "Kalbimi sana bağlıyorum, Dük Lornhelm."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, kutsal antlaşmanın parlak ışığı aramızda parladı. Göğsümden muazzam bir güç çekilirken şaşkınlık beni sardı.

göğsümden çekilirken beni şaşkınlık kaplar. Köprücük kemiklerimin ortasında cildim yanar ve Kalel'in gizlediği göğsüne bakarken verdiği tepki, onun da bunu hissettiğini gösterir. Kutsal yemini alan kişi, yemini eden kişinin işaretiyle aynı olan bir inanç işareti alır.

Işık söner ve onunla birlikte görüşüm de kaybolur.

Düşük, derin bir mırıldanma beni uyandırır.

Başım dönüyor ve vücudum baştan ayağa ağrıyor. Oturmaya çalışırken inlerim ama başaramam. Bayılmış mıyım? Neredeyim?

Yorgunluktan ağırlaşan göz kapaklarımı yavaşça açıyorum. Devicitian Krallığı'nın kırmızı ve bej renkleriyle süslenmiş geniş bir çadırın içindeyim. Metal çerçevelerden kurdeleler ve propaganda afişleri sarkıyor.

Bilinçimi kaybetmeden önce bunları gördüğümü hatırlamıyorum. Ne kadar zaman geçti?

Ellerimi vücudumda gezdiriyorum, göğüslerimden karnıma, sonra uyluklarıma. *Hala hayattayım*. Heyecan dudaklarıma hafif bir gülümseme çiziyor.

Bu sefer ağrı beni oturmaktan alıkoymuyor. Yemin işaretinin bulunduğu göğsüme refleksiyle elimi götürüyorum. Bol bir kanvas gömlek belimden aşağıya, köprücük kemiğime kadar uzanıyor. Alzhor'daki zırhım ve giysilerim ortada yok. Beni kim soydu?

Yabancıların beni giydirmesi, endişelenmem gereken en son şey olsa gerek. Avucumu alnıma bastırıp, durmaksızın zonklayan baş ağrısını dindirmeye çalışıyorum.

"Uyandın."

Kalel'in sesini duyunca omurgam kaskatı kesildi.

Arkamı dönüp baktığımda, Kalel rahat bir şekilde sandalyede oturuyor. Artık savaş zırhını giymiyor ve nedense, onun gerçekte ne olduğunu bildiğim halde hala aynı derecede korkutucu. *Eczacıymış, hadi oradan*. Yalan söylediği için onu azarlamak istiyorum, ama ağzımı kapalı tutuyorum.

Saçları yana doğru taranmış, bir tutam alnına mükemmel bir şekilde düşmüş. Soğuk altın rengi gözleri, benim ona karşı hissettiğim merakla beni izliyor.

Giydiği siyah uzun kollu gömleğinin düğmeleri yarısı açık, kaslı göğsünün güzel zeytin rengini ortaya çıkarıyor. Bu adamın bir tanrı olduğuna, aldatma ve acı tanrısı olduğuna, ama yine de bir tanrı olduğuna ikna oldum. Bu iblisin güzelliğini başka nasıl açıklayabilirim? Neredeyse iki metrelik boyu. Yemin işareti benimki gibi göğsünün ortasında duruyor, altın bir daire ve içinden dikey olarak geçen tek bir altın çizgi.

Başını eğdiğinde dikkatim sivri kulaklarına takıldı. Kulaklarından dört altın halka küpe sarkıyordu, bu da onu gerçek bir düğ gibi gösteriyordu.

Hayranlığımı fark etti ve üst dudağının altına uzanan dişlerini gösterdi. Buna tam olarak sırtıma diyemem, belki de benden nefret ettiğini hatırlatmak için bir uyarıydı.

Yüzümü ondan çevirip dikkatimi vücudumun geri kalanına veriyorum. Küçük bir taç gibi görünen altın bir yüzük parmağıma takılmış. Saçlarım göğsümün çoğunu kaplıyor, gümüş ve beyaz bukleler doğal bir şekilde belime kadar dalgalar halinde uzanıyor. Kalel'inkine benzeyen bir kokuyla yıkanmışım.

"Neden senin gibi kokuyorum?" Sesim, hissettiğim kadar utanç dolu. "Giysilerim nerede?"

Kalel gözünü bile kırpmıyor. "Bu çadırın dışındaki iblisler ve Dericit'e vardığımızda karşımıza çıkacak iblisler tarafından parçalanmak istemiyorsan, benim kokumu taşıyacaksın. Yarı tanrılar ölüm ve çürüme kokar. Öldürdüğün tüm canların kokusunu alabiliriz ve Alira, benim küçük tanrıcım, sen taze mezarlık kokusundan daha kötü kokuyorsun. Cildindeki lekeleri çıkarmak ve herkesin sana ait olduğunu bilmek için sık sık kokunu almam gerekecek."

İçim sızladı. Bunun bizimle kalan bir şey olduğunu bilmiyordum... İblislerin bu kadar güçlü bir koku alma duyusu olduğunu da bilmiyordum. *Başka ne koklayabilirler?* Endişeden göğsüm sıkıştı.

"Koklamak mı?" Sesim utançtan titriyor.

Kalel sırıttı. "Evet, uyurken yapmayı tercih ederim. Hiç direnmiyorsun."

Tanrım, ne yaptı? Göğsümde hissettiğim korkuyu gözlerimi kırarak uzaklaştırırım. "Ne kadar uyudum?"

Sandalyesinde kıpırdanır. "Bir gün. Yarın Dericit'e dönmek için taşınıyoruz." Bakışlarında yoğun bir nefret olmasına rağmen sesi sabit kalır. Florum'da tanıştığım versiyonu, şu anda konuştuğum versiyonu değil. Bu, kalbime ağırlık veriyor, çünkü ondan hoşlanıyordum. Onun yüzünden yolumu değiştirdim.

"Bana bak, Alira."

Oturduğum battaniyenin üzerinde, bir evcil hayvan gibi yer değiştirip ona dönüyorum. Yüzümde hiçbir duygu yok.

Dudakları kıvrılıyor, ona bu kadar kolay itaat ettiğim için açıkça memnun. Kaderimle savaşmak istemiyorum, mücadele etmek işleri daha da kötüleştirecektir. Thornhall'da yaptıklarımın cezası buysa, öyle olsun. Savaşmaktan çok yoruldum.

"Buraya gel."

Dizlerim titriyor, içimi parçalayan acıya dişlerimi sıkarak kendimi ayağa kaldırıyorum. Kutsal yemini etmek bedenime çok zarar verdi. Hiç bu kadar çok ruh özü kullanmamıştım. Rahatsızlığımı gizleyemediğim için kaşları memnuniyetle kalkıyor.

Onun önünde titrek ayaklarla duruyorum.

"Yazık, çok acı çekiyormuşsun gibi görünüyorsun." Gömleğinin düğmelerini açarak, son savaşta aldığı yaraları gösterir. "Kraliyet ailesinin seni şövalye olarak görevlendirmesinin nedenini bana söylemek ister misin?"

Ne demek istediğini anlamadığım için cevap vermedim. *Ne, Venüs'ün kızı olduğum için mi?* Yüzümdeki ifadeyi çok iyi okudu.

"Sen en soylu ailelerden birinin yarı tanrısısın. Neden sana böyle davrandılar?" Sanki sabrını zorluyormuşum gibi koltuğunun koluna parmağıyla vuruyor.

Kafamı salladım. "Zorunda kalmadıkça kimseye söylemedim." Sinirli bir şekilde kolumu ovuşturdum ve yüzüne bakmaktan kaçındım. "Reşit olduğum anda kraliyet ailesine satılacaktım."

Kaşları seğirdi ama yüzündeki rahatsızlık ifadesini korudu. Ayağa kalktı ve bana doğru eğildi, parmağıyla gümüş rengi saçlarımdan bir tutam aldı. "Biliyor musun, bu kadar kötü birine göre gerçekten çok güzelsin. Düşündüğümde çok daha kırık ve cahilsin. Söylesene, beni duydun mu?"

Kırık mı? Kaşlarım itirazla çatıldı. O benim neler yaşadığımı bilmiyor.

"Elbette, adını duydum. Sen Faultore'un en saygı duyulan şövalyesisin." Ellerimi yanımda yumruk yapıyorum. Onu çok daha uzun süredir tanıdığım için haksızlık hissediyorum. Belki de bu yüzden ona karşı bu kadar uysalım. Kılıcının bana ne yapacağını biliyorum. "Sen Kan Şövalyesi'sin." Bu adamın öldürdüğü ve esir aldığı tüm yarı tanrılar, muhtemelen ziyafet için, ve ben de onun müstakbel gelini olarak buradayım. Onun kim olduğunu nasıl bilmezdim?

"Doğru, ve sen Thornhall'a baskını yöneten şövalyesin." Bir an duraksadıktan sonra, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana baktı. Kesinlikle öyle hissediyordum.

. Askerlerimi vadiye indirip kaçan aileleri kovaladığım andan beri o günü pişmanlık duyuyorum. Sesi beni geri gerçekliğe döndürüyor. "O gece tanıştığımızda bana gerçek kimliğini neden söylemedin?" Kalel elini omzumun üstüne koyarak beni titretir.

"Neden söylemedim? Sen bana *eczacı* olduğunu söylemiştin. Hem kokumdan anlayabiliyorsan neden söyleyeyim ki?" Dudaklarımı incelerken ona kaşlarımı çatıyorum.

O da benim ses tonuma kızgın bir şekilde bakar ve başını sallar. "Sana yalan söylemedim. Ben bir eczacıyım." Sözlerini düşünmek için bir an durur, sonra gözlerini tekrar bana çevirir. "Orada olduğunu biliyordum, ama lider olduğunu bilmiyordum. Zırhını görene kadar." Öfkeyle gözlerini kısar.

Dudaklarımı sıkıca kapatıp son sözünü duymazdan gelmeye karar verdim. "Kafa kesmediğin zamanlarda eczacı mısınız?"

Gözlerinde bir anlık duygu belirir, sonra sertleşir. "Thornhall'da olduğun konusunda yalan söyledin. Seni kendi gözlerimle gördüm, abanoz zırhın içinde. Ben vardığımda zırhın neredeyse kırmızıya dönmüştü ve sen çoktan uzaklaşmıştın." Yumruklarını sıkar ve çenesindeki kaslar gerilir. "Keşke beş dakika önce gelseydin. O zaman sen ölmüş olurdun ve bunların hiçbiri olmazdı."

Sert sözleri kalbimi sızlattı. Duygularımı kontrol altında tutmak için alt dudağımı ısırdım.

"Orada olmak istemedim." İtirafım acınası geliyor. Yaptığım şeyin gerçeğini değiştirmiyor. Bunu biliyorum.

"Ama sen öyleydin," der Kalel soğuk bir sesle. Ben sadece titrek dudaklarla başımı sallarım.

Bana bakar ve ben onunla göz göze gelmek için kendimi zorlarım. Üzerimde dik duruyor, gözlerini bana dikmesi rahatsız edici. Soğuk elini boynumdan aşağıya doğru kaydırır. Kollarımda tüyler diken diken olur ve çenem gerilir.

Onun sessizliğine alışmam gerekecek. Boğazımı temizleyip soruyorum, "Neden tüm yüksek lordlar arasından seni seçtim? Sen kendi türünden olanlardan daha çok yarı tanrılardan nefret ediyorsun. Seve seve başka biriyle evlenirim."

Her saniye beni öldürmeyi hayal etmeyecek biri.

"Eğer öyle düşünüyorsan, bu benim kararım değildi, ama bir amacı var." Öne eğilir ve ağzını kulağımın arkasındaki cilde değdirir

sanki kokumu gerçekten seviyormuş gibi. Saçımı avuçlayarak başımı nazikçe geriye doğru eğiyor. "Bana neden Kan Şövalyesi dediklerini biliyor musun?"

Dudakları boğazımdan aşağı kayar ve ciğerlerimden düzensiz bir nefes alır. "Nedenini sadece söylentilerden duydum."

Eğilip dudaklarını köprücük kemiğime bastırdı. Keskin dişleri cildimi sıyırdı ve ben keskin bir nefes aldım. Tüylerim diken diken oldu ve dizlerim titremeye başladı.

"Bana Kan Şövalyesi diyorlar çünkü yaşamak için kendi kanım yok. Gördüğün gibi..." Geri çekildi ve derisinin altında morarmış karnını gösterdi. "Seninki gibi değil, benim kanım karanlık, soğuk ve besleyici değil."

Dudaklarımı sabit tutmaya çalışsam da titriyorlar. İblisler gerçekten çok korkutucu. Eski bir kitapta Yiyici hakkında okumakla, onu yüz yüze görmek çok farklı şeyler. "Peki sen tam olarak nesin, Kalel?" Zaten biliyorum. Ama yine de onun ağzından duymak istiyorum.

Acımasız gülümsemesi, elleri kadar soğuktu. "Yarı tanrıların ortağı... Bir Yiyici."

Kalbim korkuyla çarpıyor. Bu yüzden mi bu kadar çok yarı tanrı esir tutuyor? Onları Devicit'te rehin olarak kullandığını sanıyordum, ama artık emin değilim. Biz onlar için sadece yemek miyiz? Kanımız kutsaldır; onu içmek ölümcül bir günahtır. Sadece bir iblis, Jüpiter'in koyduğu kutsal kanunlara böyle bir ihlalde bulunarak hayatta kalabilir.

"Canavar," diye mırıldanıyorum, gözlerim yaşlarla dolarken sert bir bakışla.

"Haksız değilsin. Yiyicilerin iştahı doyumsuzdur ve bu yüzden yarı tanrılar bir araya gelip tüm iblisleri katletmişlerdir," derken dilini dudağının üzerinde gezdirir ve yüzünde derin bir açlık ifadesi belirir.

Belki de o gerçekten sonuncusudur.

Soğuk bakışları göğsümden boğazıma doğru kayar.

"Kan Şövalyesi'nin gelini olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısın, Alira?" Neden sorduğunu anlamıyorum, zaten bana acı çektireceğine söz verdi. Ne gerekiyorsa yapacağımı biliyor.

"Eğer bu savaşı durduracaksa... evet."

Kaşları gerçekten çatılmış gibi görünüyor. "Savaşı durduracaksa mı, yoksa *seni* hayatta tutacaksa mı? O gün Florum ormanında bulunma nedenini unuttuğumu sanma. Krallığını terk edecektin. Neden geri döndün?"

Beni bu kadar iyi anlayabilmesinden nefret ediyorum. "Gittikten sonra söylediğin şey yüzünden geri döndüm." Hatırlamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Kaderimi değiştirmek için her şeyi denemediğimi."

Hala burada olduğum için bunun işe yaradığını açıkça söylemeyeceğim. O bunu asla tam olarak anlayamaz.

"Tavsiyem yardımcı oldu mu?" diye soruyor alçakgönüllü bir sesle, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

"Bir bakıma."

Hala hayattayım, değil mi?

Başını eğip dudakları kulağıma değene kadar yaklaştırıyor. Dilini boynumun yanından yukarı doğru gezdiriyor, nefesi cildimde sıcak. Titriyorum ve dokunuşunun alt karnımı ısıtan sıcaklığından dehşete kapılıyorum.

"Güzel," diye fısıldadı ve dişlerini boynuma geçirdi. Bu saldırı karşısında tüm vücudum gevşedi ve dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı. Beni belimden yakaladı ve yere çökerken göğsüne sıkıca bastırdı.

Gözlerim çadırın tavanını takip ediyor, damarlarımdan bir şeyin beslendiği hissine alışkın değil. Kan dolaşımda cehennem ateşi gibi yanıyor ve zehir gibi yayılıyor. Acı dayanılmaz. Her derin nefes aldığında ağzımdan çıkan küçük inlemeleri tutamıyorum.

O beni tüketiyor.

O, acı çekmenin o küçük seslerinden zevk alıyor gibi, gözlerimi açık tutmakta zorlanana kadar altın rengi kanımı daha derin, daha uzun yudumlarla içiyor.

Kalel dişlerini yavaşça çekiyor ve bu bile acıtıyor. Elimi boynuma bulanık bir şekilde koyuyorum ve hassasiyetine yavaşça gözlerimi kırıyorum. Sarhoş gibi hissediyorum, bayılmak üzereyim.

"Bir dahaki sefere bu kadar acımamalı. Isırığımdaki zehir, acıya karşı bağışıklık kazanmana yardımcı olacaktır." Neredeyse özür diler gibi konuşuyor. Ama başımı bile kaldıramadığım için hayal görüyor olabilirim.

"O kadar da kötü değildi." Boynuma bastırdığım elim gevşeyip yere düşerken sesim titriyor. Bana duygusuz bir ifadeyle bakıyor ve çenesini sıkıyor.

Ayağa kalkıp masasına geri dönüyor. "Biraz dinlen. Devic'te dönmek için önümüzde uzun bir yol var ve çorak arazilerde kışın ortasındayız, gücüne ihtiyacın olacak."

Yerdeki battaniyenin üzerinde hareketsizce kalıyorum, çadırın tavanına bakarak buradan çok uzak yerleri düşünüyorum. Umut dolu bir düşünceyle dudaklarıma zayıf bir gülümseme yayılıyor.

Lanetli günü atlattım.

Chapter Five

ALIRA

KUŞLAR turuncu ve pembe sabah gökyüzünde uçuyor. Özgür ve altlarındaki kalabalık kampın endişesinden uzak.

Kalel'in çadırının önündeki küçük ateşin yanında otururken, bana palto yerine verilen battaniyeyi omuzlarıma sıkıca sarıyorum ve derilerimi ve zırhımı almalarının ne kadar acımasızca olduğunu düşünüyorum. Onları, yanımda götürebileceğim son parçalarımıymış gibi attılar. Onun yerine, ince, yırtık pırtık siyah bir süveter giyiyorum. Kanvas gömlekten daha iyidir ama yine de memnun değilim. Bir yanımda bunun kim olduğumu utandırmak için olduğunu düşünüyor, diğer yanımda ise bu kadar sert havada kaçmamı zorlaştırmak için olduğunu düşünüyor.

Uygun botlar ve sadece ince bir süveterle bu soğukta kimse hayatta kalamaz.

Kalel'in muhafızlarından birkaçı, kampın geri kalanı toparlanıp Devicitian topraklarına dönmek için hazırlanırken, benim bir şey yapmamam için etrafımda duruyor. Kelepçelenmemiş olmamın tek nedeni, Kalel'in gelini olmam ve beni yakalamanın ne kadar kolay olacağını bilmesi.

Buraya kendi isteğimle geldiğimi biliyorlar, değil mi? Üzerimde duran adamlara sert bir bakış attım. Ne için buraya geldiğimi bilirken neden kaçmaya çalışacağımı düşünüyorlar?

"Nesi var onun? Çok sakın, sence de öyle değil mi?" diye sordu biri diğerine.

"Yarı tanrılar duyguları yoktur, aptal," diye cevapladı diğeri ve aralarında kıkırdadılar. *Komik*. Onlar da bizim onlar hakkında söylediklerimizin aynısını söylüyorlar. Dudaklarım kıvrıldı ve kamp ateşinin alevlerine bakakaldım.

Kutsal yemini etmek için harcadığım enerji yüzünden tüm vücudum ağrıyor, ama en çok boynum ağrıyor. Isırık izini ovuşturuyorum ve onun haklı olmasını, bir dahaki sefere bu kadar acımamasını umuyorum.

Akşam geç saatlerde bir Devicitian şifacı Kalel'in çadırına geldi ve ben uykuya dalmadan önce yaramı biraz iyileştirdi. Kalel, şifacının beni sadece dinlenebilecek kadar iyileştirmesine izin verdi. *Beni çok rahat ettirmek istemiyordu herhalde*. Bu anı hatırlayınca suratım asıldı. Şifacıyı kısacık bir an gördüm, Kalel gibi yakışıklı olduğunu anlayacak kadar. Sadece geyik rengi saçları ve beni şefkatle saran nazik gözleri vardı.

Çok garip—yani, yarı tanrılara ne kadar benzedikleri.

Derin bir nefes alıp kamp ateşinden soğuk havaya sıçrayan közleri izliyorum. Biri yanımdaki kütüğün üzerine oturuyor ama ona aldırış etmiyorum.

"Sen gerçekten Thornhall'a saldırıyı yöneten şövalye misin?" Meraklı, yumuşak bir ses soruyor, saldırganlık değil, saf merakla.

Dönüp yanımda oturan güzel bir genç kadın görüyorum. Açık gri Devicitian zırhı giymiş, miğferi kolunun altına sıkıştırmış. Gözleri yakut gibi kırmızı, saç çizgisi dalgalı kahverengi buklelerle omuzlarına dökülüyor ve altın pullarla kaplı. Bir deniz iblisi.

Cevap vermediğimde, acıyarak hüznü bir gülümsemeyle bana bakıyor. Gözleri, Kalel'in beni ısırdığı boynumda takılıyor.

"Demek sen... Savaş korkunç bir şey, değil mi?" Samimi bir şekilde konuşuyor. Onu izleyerek, beni bir şeye çekmeye çalışıp çalışmadığını anlamaya çalışıyorum.

İblisler, duyguları olmayanların yarı tanrılar olduğunu iddia ederler, ama ben hayatım boyunca onların kendi türlerinden olanlara karşı acımasız olduklarından başka bir şey öğrenmedim.

"Kralın çok acımasız bir adam," diyor, kampın diğer ucunda adamlarına emirler yağdıran Kalel'e bakarak. Çadırları, Alzhor'daki atların iki katı büyüklüğündeki abanoz atların çektiği arabalara yüklüyorlar.

Kalel'in soğuk kehribar rengi gözleri bize doğru kayıyor. Hızla bakışlarımı başka yere çeviriyorum. Bana derin bir korku aşılamış. Beni defalarca kolayca öldürdüğü ve dün gece benden aldığı kan yüzünden. Dişlerinin

dişlerinin vaat ettiği acı hiçbir kılıçtan farklı ve öfkelenildiğinde nasıl bir his olacağını bilmek istemiyorum.

Kadın korkumu fark etmiş gibi görünüyor.

"Ölmüş olsaydın daha iyi olurdu," diye iç geçirir ve elini benimkinin üzerine hafifçe koyar. Elinin sıcaklığı beni irkiltiyor. Kalel'in soğuk, kansız ellerine o kadar alıştım ki, neredeyse kadının elini tutmak istiyorum. "Venüs'ün kızı olduğunu söylememeliydin." Sesi yumuşak ve kederle doludur.

Gözlerimi ona kaldırıyorum, göğsümde öfke yanıyor. O benim neler yaşadığımı bilmiyor. Hiçbiri bilmiyor. Tüm seçenekleri tükettim, ama gerçek kimliğimi açıklamak onlar için en kötü şey mi? Gülünç.

"Krallıklarımız arasındaki savaşın sona ermesi için hayatım küçük bir bedel," diyorum, kaşlarımı çatarak.

Beni düşünürken gözlerinde endişe belirir. "Kral Achill'in ordusunda kutsal kan olduğunda çevredeki ülkelere yaşatacağı korkunç şeylerden hiç endişelenmediğini mi söylüyorsun? Sevgili krallığının peşine düşmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Gözleri aşağıya iner. Gerçekten endişeli mi, yoksa benim henüz düşünmediğim soruları mı soruyor, anlayamıyorum.

"Kalel benimle çiftleşmeye pek hevesli görünmüyor, o yüzden bu gerçeklikten kurtulduk diyebilirim," diyorum, hiç kendime güvenmeden. O benden nefret ediyor, onun bunu isteyeceğini hayal bile edemiyorum... Yutkunup, onun bedenimi tahrip ettiği müstehcen düşüncelerden gözlerimi kapatıyorum. Kafamdan geçen görüntülere karnımdaki her kasın tepki vermesi rahatsız edici. O benden çok daha büyük. İçime giren kocaman parmakları... *Tanrım, dur.* Kafamı sallıyorum.

Beni incelerken gözleri daha da büyür, sonra acıma ile dolar ve zorla hüzünlü bir gülümseme çizer. "Bu arada, ben Tessa, Kalel'in yardımcılarından biriyim, bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden söyle." Söylediklerime yorum yapmamayı tercih etmesi hoşuma gitmedi. Bu, bir şey bildiği halde bana söylemediği anlamına mı geliyor? Tabii, bu çok normal. Neden benimle bir şey paylaşsın ki? Ben onun esiriyim. Daha doğrusu, kan torbası.

Ona güvenmiyorum. *Asla bir iblise güvenme.* Bu birinci kuraldır, ama hepsinin içinde, diğerlerine göre onun varlığını tercih ederim.

"Sana nasıl hitap etmeliyim?" diye soruyorum, gözlerimi yoğun kar taneleriyle söndürülmeye çalışılan yanan ateşe indiriyorum.

Onların yaşam tarzlarını ve sosyal konumlarını anlamak zaman alacak. En azından samimi bir çaba göstermeliyim.

"Teğmen ya da sadece Tessa diyebilirsiniz." Cevabımı beklemeden ayağa kalkıp kampın uzak ucuna doğru yürüdü. Kalel'e şövalyelere atlarını yolculuk için hazırlamaları ve kamp ateşlerini söndürmeleri için yardım ederken sessizce onu izledim. Her şey yıkılıp toplanana kadar, tanrının unuttuğu bu battaniyenin altında üşüyerek oturmaya devam ettim.

Kalel, okunaksız gözlerle bana yaklaşıyor. Benimle birlikte kalmak zorunda olduğu için sinirli görünüyor. Zırhının tamamını giymiş, sadece miğferi yok. Gözlerim yine sivri kulaklarına takılıyor. Bir iblise bu kadar yakın olmaya alışabileceğimden emin değilim. Özellikle de ısıranlara.

"Sen benimle geliyorsun," diyor, gitmeye hazır olduğunu ima ederek.

Başka bir şey vermedikleri için battaniyeyi omuzlarıma sarılmış halde duruyorum. Daha sıcak bir şey istemek için gururum engel oluyor, özellikle de ormanda bana ejderha derisinden yapılmış pelerini vermişken. Keşke onu krallığa geri götürseydim, böylece yanımda getirebilirdim, ama o nadir pelerini gören herkes soru sorardı. Bu yüzden onu Florum'daki kamp yerimin yanındaki oyuk bir ağacın içine bırakmıştım. Gerçi, bir şekilde yanımda getirebilseydim bile Kalel'in bana vermesi pek olası değildi.

Tanrılar bilir, o benim acı çekmemi izlemekten zevk alıyor.

Kendim olmamak için ölçülemez şeyler yapardım.

Kalel beni grubun başındaki uzun boylu siyah aygırına götürür. Aygırı kolaylıkla binip, bacağını zarifçe yanına atar ve hayvanın sırtında stoik bir şekilde oturur. Birkaç saniye bana kayıtsızca bakar, ama bu atı tekrar binemeyeceğime karar verince, özellikle de bir şal gibi üzerime sarılmış battaniyeyle, elini uzatır.

Onun soğuk, nasırlı elini tutuyorum ve o beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor. Kollarını belime doluyor, dizginleri alıyor ve ordusuna onu takip etmeleri için ıslık çalıyor. Hayatımda hiç bu kadar küçük hissetmemiştim, hem fiziksel hem de ruhsal olarak. Geçen gün olan biten her şey yüzünden kafam çok karıştı, ama bugün kafam çok net. Ve korkarım ki korkunç bir hata yaptım. Belki de onunla savaş alanında şansımı daha fazla denemeliydim.

ÖĞLEN OLMADAN KIÇIM AĞRIYOR.

Çok fazla ata bindim, ama uygun ekipman olmadan uzun süre binmedim ve arkamda metal ve kaslardan oluşan bir duvarın olması hiç yardımcı olmuyor.

At binmek, özellikle kışın ve tanıdık olmayan biriyle birlikteyken, karmaşık bir seyahat şekli. Soğuk kuzey rüzgarı kumaştan içeri girerken battaniyenin altında titriyorum. Kalel, soğuk havaya verdiğim tepki üzerine birkaç kez derin bir nefes aldı. Soğuğu hissedemeyen biri, soğuk olmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl anlayabilir ki? Ona göre iblisler nadiren sıcaklığa karşı hassastır. Önümdeki kışlık çorak araziye somurtarak bakıyorum ve titrememi durdurmaya çalışıyorum ama nafiye.

Sırtımda bir buz bloğu gibi duran vücudu, bana hiçbir sıcaklık ya da rahatlık vermiyor.

"Tessa," diye yardımcısına sesleniyor. Yardımcısı birkaç saniye içinde atını onun yanına getiriyor. "Atları ve askerleri beslemek için mola verelim." Yardımcısı başını sallıyor ve diğerlerinin mola anlamına geldiğini anladıkları garip bir melodi ıslıkla çalıyor.

Kalel durmuyor. Atı, sağımızdaki orman duvarının yanında ilerlemeye devam ediyor, ta ki uzun bir daldan sarkan küçük kırmızı bir bayrak görene kadar. Dizginleri çekiyor ve at ormana giriyor, taşlardan oluşan donmuş bir yolu takip ederek ormanın içinde saklı küçük bir kulübeye varıyor.

Kulübe mütevazıdır. Duvarları gri parke taşlarından yapılmıştır. Kış uykusuna yatmış sarmaşıklar, eski ve çizik pencereleri çevreleyen dış duvarların yanlarına yapışmıştır. Çatı, yarım metre kalınlığında saman levhalardan yapılmıştır ve sol tarafta küçük bir taş baca çıkıntı yapmaktadır.

Kalel attan iner ve tek kelime etmeden beni eyerden indirir. O kulübeyi açıp içeri girerken gözlerimi aşağıda tutarım. Hemen peşinden gitmeyince, uzun ve sinirli bir nefes verir ve elini çenesinden aşağıya doğru geçirir. Battaniyenin altında titrediğimi izlerken bakışlarındaki karanlık azalmaz.

"Gel," diye emreder.

Ben de razı olup dikkatlice kulübeye giriyorum. İçerisi karanlık ve küf kokuyor. Terk edilmiş bir evin kokusu, bayat. Küçük odanın ortasında durup etrafıma bakıyorum. Oda sadece bir mutfak, küçük bir yemek odası, bir şömine ve köşede dağınık bir yataktan ibaret. Duvarlara yapışmış toz ve örümcek ağlarından

, uzun zamandır kimsenin yaşamadığını tahmin ediyorum. Muhtemelen savaştan kaçmışlardır.

Tamamen yalnızız. Neden gruptan ayrıldık? Aklımdan geçen tüm düşüncelerle kalbim sıkışıyor.

Kalel çantasından çıkardığı kibritlerle şömineyi yakıyor, sonra bana şöminenin önüne yere oturmamı söylüyor.

Onun dediğini yapıp bacaklarımı vücuduma yaklaştırıyorum. Esansın tükenmesi, yemek yemek istememem ve kan kaybından dolayı kaslarım çok zayıf. Üstüne üstlük üşüyorum da, ama bu, başka bir zaman döngüsüne başlamak daha iyidir.

Kalel kulübede eşyaları toplarken ben alevlere bakıyorum. Bakacak pek bir şey yok, küçük mutfakta birkaç dolap ve uzak köşede birkaç şifonyer var.

En azından alevlerin ısısı içime işliyor ve kemiklerimi ısıtıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Şimdi ölürsem ne olur? Yeniden başlar mıyım? Yoksa bu son mu? Lanetler konusunda uzman değilim, ama tanrılar ne planladıysa, sonunda istedikleri gibi olacak. Aksi takdirde, burada olmazdım.

Neden ben? Gözlerimi açıp alevlerin dansını izlerken somurtuyorum. Kalel

eğilip battaniyeyi benden alıyor. Şikâyet etmiyorum, başımı kaldırıp ona

bakmıyorum. Sadece kollarımı daha sıkı sarıp, olabildiğince fazla sıcaklık

emmeye çalışıyorum. Birkaç dakika geçtikten sonra omuzlarıma daha kalın bir

kürk battaniye düşüyor. Gözlerim açılıyor ve ona bakıyorum. O benim

bakışlarımla karşılaşmıyor, bunun yerine ateşe su doldurmuş olduğu bir

tencereyi

ateşin üzerine koyar.

Yemek mi yapıyor? Devicitian zırhının içindeki saygıdeğer Kan Şövalyesi'nin çantasından küçük bir torba kurutulmuş mantar çıkarmasını ve bunların bir kısmını tencereye atmasını izliyorum. Birkaç damla yağ ve yarım şişe mor parıldayan bir sıvı ekliyor.

"Sen gerçekten bir eczacı, değil mi?" O gün bana karşı dürüst olduğunu düşünmediğim için ona küçük bir gülümseme attım. Dürüst olduğunu kabul etmeliyim.

Tüm malzemeleri ekledikten sonra geriye yaslanıp bana yan gözle baktı. "Sana söyledim, değil mi? Bu çorba günün geri kalanında seni sıcak tutacak. Foxflick ve Barbosi özü bakımından zengindir ve enerjini yenileyecektir." Bana sanki

bana kılıcını boğazıma dayamaya hazır değilmiş gibi konuşuyor. Ses tonu, her şeyden çok kasvetli ve düşüncelere dalmış gibi.

Bana yemek hazırladığı düşüncesi, içimi ısıtırken aynı zamanda tedirginlikle dolduruyor. O kılıcı salladığı gibi beni kolayca zehirleyebilir. Ya da belki de sadece yanıldığımı kanıtlamak ve akademik yönünü göstermek istedi. Baş başa kaldığımızda, onu doğayı ve dünyanın kurallarını incelemeyi seven bir adam olarak çok net bir şekilde hayal edebiliyorum. Nasıl oldu da şövalye oldu? Neden tam zamanlı bir eczacı olmadı?

Bu düşünceler, benim de peşinden gitmediğim şeylerin üzücü anılarını getiriyor. Geçmiş ve kaçırdığım fırsatları hatırlamaktan nefret ediyorum. Ben buyum. *Bir şövalye.*

İkimiz de uzun süre konuşmuyoruz. Ateşin çıtırtıları kulübenin ve kalplerimizin boşluğunu dolduruyor.

Sonunda konuşmaya başladığında, sesinin derinliği omuzlarımı gerdi. "Neden durumun hakkında daha üzgün görünmüyorsun, Alira?" Kalel, gerçekten merak etmiş gibi sordu.

Başımı omzuma yaslayıp ona bakarken, elmacık kemiklerinin hatlarını inceliyorum. Vücudum sonunda ısınmaya başlıyor ve biraz daha rahatlıyorum. "Ağlamalı mıyım?" diye mırıldanıyorum. O sadece bana bakıyor. Beni bu kadar yakından izlemesi, içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Benim yaptığım gibi, benim özelliklerimi katalogluyor. "Ölmekten iyidir, değil mi? Ordunu bizi katletmek için yönlendirdin. Ben sadece bir kurbanım. Daha kötü kaderlere sahip olanlar var." Gizemli sözlerim, onun asla bilemeyeceği kadar çok anlam içeriyor. Muhtemelen beni birçok kez başarıyla öldürdüğünü bilmek isterdi.

O gülümser. "Ölümün ne kadar çirkin olduğunu herkesten iyi bilirsin."

Gözlerim birden açılır ve başımı kaldırırım.

Kaşları hafifçe kalkar, tepkime ilgiyle bakar. "Bunu bilmek için yeterince hayat sonlandırdın," der yavaşça, dikkatini tekrar çorbaya verip karıştırmaya başlar. Bir fincan doldurur ve bana uzatır.

Sorgulamadan alıp sıcak sıvıyı yudumladım. Bitki çayı gibi tadı vardı. Çok hoş ve keyifliydi. Gözlerimi kapatıp bardağı bir dikişte içtim.

Kalel homurdanır. "Bunu zehirleyebilirdim ve farkına bile varmazdın. Kontrol bile etmedin. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi içiyorsun. Bugün hiçbir şey yemedin mi?"

Fincanı taş ocağın üzerine koyduğumda keskin bir ses çıkar. Ağzımı kolumla silip ona yan gözle bakıyorum. "Beni öldürmek isteseydin,

"Bunu herkesin önünde rezil ederdi" diye mırıldanıyorum. Ben de birkaç gündür pek bir şey yemedim. O bu konuya daha çok dikkat ediyor. Acaba Tessa ona haber veriyor mu? Kanımı içmeyi planlıyorsa, beni sağlıklı tutmak için beslediğini bildiğim için iştahım kaçıyor.

Ben ne yersem o da onu yiyor. *İğrenç.*

"Canavar," diye küfrediyorum. Sözlerimden irkiliyor. O kadar kolay sinirleniyor ki, neredeyse gülünç.

"Oh, küçük tanrıça, haklısın. Ben bir canavarım. En kötü kabusun. İstersem uykunda öldürürüm seni. İstersem beynini sikerek öldürürüm." Yanaklarım kızarır ve sesinin tonunun bacaklarımı ısıtmasından utanırım.

Ona öfkeyle bakıp battaniyeyi omuzlarımdan atıyorum, ayağa kalkıp dışarı çıkmak için hareket ediyorum. "Siktir git." Bileğimi yakalayıp beni kucağına çekiyor.

"Isınman lazım, yoksa yola çıkamayız. Bir daha durmayacağız," diye homurdanıyor. "Ve gitmeden önce kokunu tekrar almam lazım. Kokuyorsun." Bu sözleri istediği kadar sert söyleyebilir, ama kokumu doyamıyormuş gibi boynuma gömdüğü burnunu değiştiremez.

Kollarında kıvranıyorum ama o beni bırakmıyor. Boğazımda dolaşan sıcak dilinin içimde derin bir acıya neden olduğunu bilmesini istemiyorum. Onun yanında ateş basmaya başladım bile. Isınma döngüm yakında tam olarak başlayacak ve ona bu kadar yakinken bunun olacağı düşüncesi beni endişelendiriyor.

"Kıpırdama, sadece daha uzun sürmesine neden olursun."

Alt karnım ısınır ve iç çamaşırlarım onun pis ağzından dolayı çoktan ıslanmıştır. *Lütfen, eğer hala tanrılar varsa, vücudumun onu nasıl arzuladığını ona belli etmeyin.*

Kalel hareketsiz kalır, elleri belime ve uyluğuma sıkıca yapışır. Tereddütle nefes alır.

Oh. Bu kötü.

Chapter Six

KALEL

Sakin. Tanrının. Çocuğunu. Siktirme. Kendimi azarlıyorum, onun tatlı kokusu beni neredeyse bayılttı.

Kollarımda çok narin, benim tutuşuma karşı direnirken bile. Gözlerimi kapatıp, sikime yönelen kan akışını durdurmaya çalışıyorum, ama şişkinlik kaçınılmaz olarak kışının altında büyüyor ve o bunu hissedince nefesini kesiyor. Kokusu heyecandan yoğunlaşıyor.

Hayır. Onu sikmeyeceğim. Dişlerimi sıkıp, son kalan irademle alt dudağımı ısıyorum. Belki onu bağlamazsam sorun olmaz, değil mi?

Siktir.

Ondan bu kadar çok nefret ediyorum, bu yüzden mi ona bu kadar çok girmek istiyorum? Onu acı içinde çılgılık attırmak istiyorum, ama ona zarar veremem. Onu sikmek ona zarar vermez, ama içimde biriken karanlık ihtiyacı giderir. Kral Achill, tören öncesinde onu bağlayarak onun değerli dizlerini morarttığını öğrenirse kafamı koparır.

Onunla ilgili iç çatışmamı çözmeye çalışırken, o kalçalarını benim kasıklarımın üzerinde sürtmeye başlar. Nefesim kesilir ve boğazım kurur. Tüm kontrolümü kaybederim.

Acı içinde inliyor ve karnını tutuyor.

O mu? Hayır, lütfen bana kızgınlık dönemine girmediğini söyle. Yanaklarım ısınır ve ellerimdeki damarlar şişer.

Canavarca dürtülerimi bastırıp dişlerimi boynuna geçiriyorum. Ya onu besleyip zehrimle vücudunu normal seviyeye getiririm ya da saatlerce onu burada döllemek zorunda kalırım.

Altın rengi kanını emerken çığlık atıyor. Tadı en tatlı elma gibi. Hayat ve nektar dolu. Onun gibi iğrenç bir şeyin tadı nasıl bu kadar ruhani olabilir?

Boğazına inleyerek tutuşumu yeniden ayarlıyorum. Artık gevşemiş ve kokusu nihayet kayboluyor. Alırsa rahat bir nefes alıyor; beni tamamen iğrenç bulmuş olmalı. Keşke dış görünüşü de içini yansıtıyor olsaydı. Miğferini kaldırdığında ona duyduğum öfke ve intikam duygusu geçmesi beni deli ediyor.

Sırf gördüğüm en büyüleyici yaratık olduğu için ondan daha az nefret edemem, ama dudaklarının kıvrımı aksini söylüyor. Gözlerindeki keder, tuzlu gözyaşlarına batırılmış menekşeler gibi hissedilebilir. Onu sonsuza dek arzuluyorum.

Kanı dudaklarımdan akıp göğsüne damlıyor. Boynunu bırakıp yumuşak tenini dilimle okşuyorum. Göğsünü daha fazla yalamayınca nefes alıyor ve sonra bırakıyor.

Siktir.

Göğsünü ısırarak ve dilimle meme ucunu okşamak istiyorum, çaresiz bir çocuk gibi kollarımda inleyip kıvrınmasını istiyorum. Bana karşı bu kadar zayıf olmasını seviyorum. Bu, onu spermimle doldurma isteğimi daha da güçlendiriyor. Acı çekmesini istiyorum, ama neden aynı zamanda beni görmesini de istiyorum? Yorgun gözlerine yaşlar dökmek istediğim kadar, kollarımda rahatlamasını da istiyorum.

Onu ne kadar arzulamış olsam da, benim acımı çekecek. Buna yemin ettim.

Yüce Pluto, onun güzelliğinin bana yaptığı büyü ne olursa olsun, ona cezasını vereyim.

Chapter Seven

ALIRA

KALEL dudaklarını siler ve beni bırakır. Vücudum artık kesinlikle ısınmıştır. Az önce ateşlenip, aşk sarhoşu bir succubus gibi kalçalarımı onun penisine sürttüğümü görmezden gelmeye çalışıyorum.

Buna dikkat çekmediği için tanrılara şükrediyorum. Boğazımı ovuştururken ve dokunmanın verdiği hafif acıyla yüzümü buruştururken bunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Muhtemelen moraracak.

Kalel bu harekete kaşlarını çatıyor. "Beni çok acımasız bir adam gibi gösteriyorsun, biliyor musun?"

"Acımasız *bir iblis*, değil misin? Benim ne kadar korkunç olduğumu çok anlattın. Peki ya sen? Ellerindeki kan benimkinden yirmi kat fazla," diye mırıldanıyorum. Benim iğnelenmemi anlayacağını sanmıyorum.

Yorumuma kızmasını bekliyorum ama o sessiz kalıyor, ateşe bakıyor.

Onun nasıl savaştığını, nasıl *öldürdüğünü* kendi gözlerimle gördüm. Öyleyse neden bakışlarında gördüğüm melankoli kalbimi bu kadar acıtıyor? Belki de birlikte birçok ruhun yükünü taşıdığımız içindir. Savaştan yarasız çıkmak mümkün değildir.

Kalel uzun süre sessiz kalır, sonra yavaşça mırıldanır, "Savaş alanında olduğumdan daha fazlası olduğumu düşünmek istiyorum." Sesi yumuşak ve sakindir. Karanlık bir saç teli alnına düşer, bana uzun bir bakış atar. "Sen sadece bir şövalye misin? Kılıcının ucunda yüzlerce can varken?"

Şeytanın topraklarına gitmeyeli çok uzun zaman oldu, içinde sıkışıp kaldığım döngü yüzünden, ama sözleri uzun zaman önce öldürdüğümü sandığım kalbimin derinliklerine işliyor.

"Evet. Başka bir şey bilmiyorum." Ona duymak istediğini düşündüğüm şeyi söylüyorum.

Ayağa kalkarken başını yavaşça sallar ve arkama geçer. Uylukları her iki yanımı sararken omurgam dikleşir. Soğuk dudakları omzuma değince göğsüm sarsılır. En azından ateş sıcak; alevlere odaklanmaya çalışırım. Alevler kemiklerime işlemiş soğuğu kovar, ama bir öpücük daha gelir, bu sefer boynuma.

Bir kez daha dişlerinin acısını hissetmeye hazırlanıyorum ama gelmiyor. Bunun yerine, omzumdaki çenesinin ağırlığıyla şaşırıyorum.

"Isındın mı?" diye sorar; her zamanki ses tonundaki acımasızlık hafiflemiştir.

"Evet."

O arkamda duruyor, beni tutuyor, çenesini omzuma dayamış, rahat bir şekilde. Vücudunun hiç sıcaklık vermediğini söylemeye gerek görmüyorum. Eminim o da bunun farkındadır.

Dünyanın derin soğuğunu hissetmeyen iblisler; başkalarını asla ısıtamazlar. Uzun uzun düşününce neredeyse üzücü. O da kendi türünün nadir örneklerinden biri. Genellikle bu, yalnız bir çocukluk geçirmeye neden olur. Bunu çok iyi anlayabiliyorum; hiçbir yere tam olarak ait olmamak.

"Devicit'e vardığımızda ne olacak?" diye fısıldayarak soruyorum.

Yüzünü çevirerek yanağını omzuma dayadı. Bakışlarını hissedebiliyorum. "Güvenli bir şekilde vardığımızda barış anlaşması imzalanacak ve savaş sona erecek. Hepsi bu. Sonra hayatının geri kalanını benim malikanemde yaşayacaksın. Ama iblisler oraya Lornhelm Sarayı diyorlar."

Saray mı? İblisler, toplumlarının oluşum şekli açısından ölümlülere garip bir şekilde benziyor. Eğer bu doğruysa, muhteşem bahçeleri ve mimarisi olmalı. Balolar ve abartılı etkinlikler.

Bazen yarı tanrılar da bizim gibi bu tür şeylerin tadını çıkarsalar diyorum. Hayattan biraz zevk alsalar. Alzhor'da çoğu şey artık sıradan ve gri. Yaşlılar, eskiden krallığımızın tüm toplumsal değerlerle dolu, refah içinde bir yer olduğunu söylüyorlar. Zaman kadar eski bir hikaye, tanrılar bizi terk ettiğinde her şey sıkıcı hale gelmiş. Yarı tanrılarının sayısı azaldığında ise durum daha da kötüleşmiş.

Dönüp Kalel'e bakıyorum. Saçları gece kadar karanlık, ateşin ışığı saçlarının gölgesinde kayboluyor. Yine de gözleri, kışın ortasında kaybolmuş közler gibi parıldıyor.

"Peki sonra ne olacak? Ölene kadar senin tutsağın mı olacağım?" Hayatımın geri kalanını karanlık bir odada kilitli geçireceğimi hayal ediyorum.

Elini saçlarımın arasında gezdiriyor, gümüş rengi parlak saçlarım ateşin sıcak ışığını yansıtıyor. Dokunuşuna irkilmemeye çalışıyorum ama gözleri hareketimi yakalıyor ve çekilmeden önce gözlerini kısıyor. "Bu sana bağlı, küçük tanrı. Kaçmaya çalışırsan, krallıktan çıkmanı engellemek için koruma büyüsü yapmam gerekecek ama bunu yapmak istemem."

"*Krallıkta* özgürce dolaşabilir miyim?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

O başını sallar. "Sen benim tutsağım değilsin, Alira. Sen benim karım olacaksın. Birbirimizden hoşlanmasak bile, senin eşit statünü saygıyla karşılayacağım." Sesi duman gibi kalıyor ve göğsümde yankılanıyor. Onun bu kadar nazik olabileceğini düşünmemiştim. Kim ve ne olduğumu öğrendikten sonra.

"Bizden..." *Çocuk yapmamız* mı beklenecek? Sözleri bile tamamlayamıyorum. O, tam olarak ne sorduğumu bildiği için arkamda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Evet, kralın barış teklifini kabul etmesinin tek nedeni bu. Bu yüzden kendini kurban olarak sundun, değil mi?" diyor sıradan bir şekilde, ama benim kadar durumdan memnuniyetsiz olduğu belli.

Daha da içime kapanıyorum ve zihnimdeki uyuşukluğun beni ele geçirmesine izin veriyorum.

O da başka bir şey söylemez. Sadece yatıştırıcı bir ritimle nefes alır.

Bacaklarımdaki titreme sonunda geçene kadar ateşin başında kalıyoruz. Kalel ateşe bir kova su döküyor ve bana kürk battaniyeyi atıyor. Sonra gruba geri dönüp çorak arazide korkunç yolculuğumuza devam ediyoruz. Kar artık daha yoğun yağıyor ve görüş mesafesi çok azalmış durumda.

Güneş batana kadar tekrar donmuşum ve sırtım ağrıyor. Ama en çok yorgun olan zihnim, geleceğimi ve intikam dolu bir hayatı göğüslemeye hazır olup olmadığımı düşünüyor.

Kalel'in çadırı kurulur kurulmaz, sersemlemiş bir halde yere serilmiş battaniye yığınının gidip yuvaya çöküyorum. Orada küçük bir teselli buluyorum. —Çocukken saklandığım zamanları hatırlatıyor bana. Şövalyeler sık sık beni arar ve battaniyelere sarılmış olarak yerde bulurlardı. Sıcak ve dünyadan uzak bir yer. Bu nostalji beni rahatlatıyor.

Kalel'in seçkin şövalyeleri çadırın girişinde durmuş, Kalel çadıra girip geceyi orada geçireceğini söyleyip onları gönderene kadar fısıltıyla konuşuyorlar. Komutanlarının esir yarı tanrıları ziyaret edip

ve onların durumlarının düzgün bir şekilde kontrol edildiğinden emin olmak için geleceğini duydum. Benim kadar hoşgörü görmüyorlar gibi geliyor ama törenin ardından serbest bırakılacaklarına inanıyorum.

Çadırda dolaşırken onu dikkatle izliyorum. Saçları mükemmel bir şekilde yana taranmış ve altın rengi gözleri boş bakarken, birkaç dakika boyunca masasındaki raporları inceliyor. İlk grubu bitirdiğinde, bana doğru bakıyor. Çadırın bu köşesi karanlık ve ben gözlerimi kısarak ona bakıyorum, bu yüzden beni fark etmediğini düşünüyorum. Birkaç saniye durakladıktan sonra sayfalarına geri döndü.

O yorgun gözlerde binlerce düşünce var. Onların ne olduğunu bilmek için can atıyorum. Neden her zaman bu kadar yorgun ve melankolik görünüyor? Neden Florum'da olduğu kadar kolay gülümsemiyor?

Yarım saatin büyük bir kısmını raporlarını gözden geçirerek geçiriyor, sonra kollarını başının üzerine uzatıp ayağa kalkıyor. Bana yaklaşıp yanıma diz çöktüğünde ellerim battaniyeye kıvrılıyor.

Bu, hiç alışamayacağım tek şey.

Yavaşça oturup başımı ona doğru eğiyorum, saçlarımı bir tarafa toplayarak yolundan çekiyorum, emmek istediğini varsayıyorum. Bugün sadece birkaç yudum içti, eminim istediği budur.

Bu sefer tereddüt ediyor ve ağzını etime daha yavaş yaklaştırıyor.

Isırık önceki gibi acıtmadı. Bu sefer ısırığı neredeyse hissetmedim, ama o da kulübede olduğu kadar acımasız değildi. Yorgunluk dalgası beni sardı ve dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Elini nazıkçe boynuma doladı ve beni battaniyelere doğru yönlendirdi, böylece geriye doğru düştüm.

Boynumdan aldığı her damla kanı duyabiliyorum. Adem elması hareket ederken her yudumu tadını çıkararak içiyor. Kanım akarken gözlerim açık kalmak için mücadele ediyor.

Kalel işini bitirir, yarayı temizleyene kadar dilini üzerinde gezdirir, sonra beni bırakır.

Uykulu bir şekilde battaniye yuvama sürünerek giriyorum ve rahatlığına kıvrılıyorum. Hemen gitmediğinde ağır gözlerim ona sabitleniyor.

"Kokunu almam lazım, çabuk olacağım, söz veriyorum." Beni kucağına oturtur, boğazımın yanına bir öpücük kondurur, sonra dilini birkaç kez gezdirir. Beni yalamaya devam ederken göğsünden gürleyen bir mırıldanma çıkar.

Bu sefer çok daha samimi. Vücudum içgüdüsel olarak buna tepki verirken, onun kollarında kıvranıyorum. Alt karnımda bir sıcaklık hissediyorum ve onun için bir acı zonkluyor. *Tanrım*. Yine mi?

Boğazımda yükselen endişeyi yutuyorum ve ona teslim olarak kaslarımın gevşemesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kalel bunu fark eder ve bileklerime doğru ilerlerken düşük bir hırıltı çıkarır. Her birine öpücükler kondurur, sonra dilini kullanarak yalar. Yanaklarım yanar. Yüzümü çarşaflara gömmek isterim, ama bu yakışıklı iblisin üzerime kokusunu bırakmasını izlemekten başka bir şey yapamam.

Bitirdiğinde dudaklarını yalar ve yavaşça ayağa kalkar.

"Sadece bu yerler mi?" diye soruyorum, yanaklarımdaki kızarıklığı görmemesini umarak.

Gözleri genişledi ve çenesini gerdi. "Hayır, ama şimdilik bu kadar yeter. Devic't'e yaklaştığımızda geri kalanını da hallederiz. O zaman daha fazla zamanımız olur... tanışmak için. Aksi takdirde iblisler seni öldürmeye daha meyilli olurlar," dedi boğuk bir sesle.

Başımı sallayıp çarşafların arasına geri uzanıyorum. O da yatağında rahat bir pozisyon alıyor, sanki benden beslenmeye devam etmek ya da kokumu almak istermiş gibi dudaklarını yalıyor.

Birbirimizi dikkatle, güvensizce izliyoruz. Neredeyse şehvetle.

Bir yarı tanrı bir iblise şehvet duyuyor... Tanrım, ben deli olmalıyım.

Chapter Eight

ALIRA

Hala karanlıkken, kesik kesik nefes sesleriyle uyanıyorum. Acı dolu inlemeler ve homurtular. Hemen oturuyorum, telaş içinde. Sanki biri ağır yaralanmış gibi.

Çadır karanlık ve soğuk. Karın brandaya çarpmasıyla uyandım. Alzhor'daki barakadan uzakta uyanmaya hala alışamadım.

Gözlerim birkaç saniye içinde alışıyor ve acı dolu seslerin Kalel'den geldiğini anlıyorum. Yaralanmış mı? Yataktan kalkıp dikkatlice ona yaklaşıyorum.

"Kalel?" diye fısıldarım, ona çok yaklaştırmaya çekinerek.

Başını bana doğru çevirir, keskin dişleri bana doğru parlar. "Geri çekil, Alira," der boğuk bir sesle. Gözleri ateşli, bir başka acı dalgası onu çarşafı yumruk gibi sıkmaya ve baş döndürücü nefesler almaya zorlar.

Donup kalıyorum, içgüdülerim sinir sistemime çarparak kalbimi çarpıtıyor. Göğsünün inip kalkışını, kontrolünü kaybetmemek için gözlerini kısarken boynundaki damarların acı içinde şişmesini izliyorum. *Ben de kızgınlık dönemindeyken böyle oluyorum.* Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor.

Şu anda kızgınlık döneminde mi? İblislerin kızgınlık dönemi var mı?

Tanrım.

"Ne oldu?" diye tekrar soruyorum, paniğimi bastırmaya çalışarak.

Dişlerini gıcırdatarak oturur ve alnına yapışan teri silkelerek, "*Hiçbir şey.* Uyuyun, tanrıçacığım," der.

Kaşlarını çatıldı. "Sen bu kadar gürültü yaparken uyuyamıyorum."

İnler ve vücudunu çarşafların üzerine bırakır. Nefesi ağırdır ve battaniyeleri sanki cildini yakıyormuş gibi yere atar.

"Sen... kızgın mısın?" diye soruyorum, yanaklarım yanıyor.

Gözleri dehşetle doldu ve sertçe başka yere baktı. "Bir daha söylemeyeceğim, küçük tanrı. Git. Yat." Kalel'in sesi sert ve gergindi. Sanki kendini kaybetmek üzereymiş gibi.

Onu dinlemiyorum. Belki de bunun nasıl bir his olduğunu bildiğim içindir. Özellikle de bununla başa *çıkamazsan*, tam bir işkence. Sanki daha önce hiç kızgınlık yaşamamış gibi, çünkü bu durumla hiç başa çıkamıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum, bir saniye geç fark ediyorum ki bu bir hata.

Kalel üzerime atılır, kollarımı yere bastırır ve üzerimde ağır ağır nefes alır. Gözleri ıstırapla doludur ve alnından ter damlaları akar. Gözlerim onun çıplak dişlerini izler.

"Alira, kaç. Kendimi daha fazla tutamayacağım," diye homurdanıyor, kendini zorla çekip başını tutuyor, sanki sesler ona bağıırıyormuş gibi.

Ne yapacağım? Ona yardım etmek istiyorum. Şu anda acı çekiyor ve inlemelerinin kalbimi nasıl sızlattığını açıklayamıyorum. Her biri göğsüme daha fazla batıyor ve ona olan sempatiyi daha da artırıyor.

"Yardım etmeme izin ver," diye fısıldayarak koluna uzanıp onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Kalel benden uzaklaşır ve göğsümü iterek geriye savurur. Omuzlarım yere çarpar ve bir sonraki nefeste elleri başımın iki yanına çarpar. "Senin lanet yardımını istemiyorum. Git!" Yüzümden bir santim uzaklıkta bağırır. Gözlerim büyür ve kanımda korku dolarken ona bakarım. Gözleri küçülür ve hor görür. "Seninle ilgili her şeyi yok etmek istiyorum. Senin her şeyinden nefret ediyorum. Neden senin gibi pis bir yaratıkla birlikte olmak için cezalandırılmak zorundayım? Seni parçalamamı mı istiyorsun? Düzgün yürüyemeyecek hale gelene kadar seni sikmemi mi istiyorsun?" Gözleri vahşi. Bana zarar verme arzusuyla dudaklarından salya akıyor.

Vücudum titriyor. Hiç bu kadar korkmamıştım. Kalel yumruğunu tekrar yere vuruyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor.

"Bir daha söylemeyeceğim. Çık dışarı yoksa seni uzun zamandır arzuladığım şekilde inciteceğim. Asla kurtulamayacağın şekilde," diye tehdit ediyor beni, sinirli bir hırıltıyla. Kalel'in nefesi düzensiz, ifadesi sert, ama kehribar rengi gözlerinde çok fazla acı var. Bu, sözlerinin acısını hafifletiyor. Hâlâ hissediyorum, ama bu sözler onun içindeki yaralı bir yerden geliyor—uzun zamandır öfkeye dönüşen bir yara.

Çenemi titremekten alıkoyup, onun acımasız bakışlarına sabitleniyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve onun parçalanmış ifadesinden gözlerimi alamıyorum. Şu anda çok büyük bir kargaşa içinde. Onu böyle bırakmak çok acımasızca olur. Benden nefret etse bile. Bu, benim de ondan nefret etmeme neden olsa bile.

Derin bir nefes alıp elimi yavaşça yüzüne kaldırıyorum. Saçları terden ıslak ve benim gibi titriyor. Kalel, öfkesinin ardından yumuşak dokunuşumla şaşkına dönmüş, koyu kirpiklerinin ardında gözlerini bana dikmiş.

Beni korkutmuyorsun.

"Beni incitmek içindeki acıyı dindirecekse, incit beni Kalel. İçimde kırılabilir pek bir şey kalmadığını göreceksin." Sesim aramızda kayboluyor, kontrolünü kaybedip dirseklerinin üzerine çöküyor, burunlarımız birbirine değiyor.

"Benim bir şey hissettiğimi varsaymak ne kadar cesurca," diye fısıldadı dudaklarıma. Alder ağacı kokusu sarhoş edici bir uyuşturucu gibi içime sızdı.

Dokunuşuna titriyorum ama bakışlarını sabit tutuyorum. "Yorgun gözlerin seni ele verdiği varsaymak için pek bir şey kalmaz." Gözleri beni arzuluyla ve açlıkla tarıyor.

"Seni aptal çiçek." Kalel bana daha fazla yaklaşır, gergin vücudunu benimkine bastırırken dilini boynumun yanından yukarı doğru gezdirir. Beni tadıyor. Penisi çoktan sertleşmiş ve uyluklarımda zonkluyor. "Beni deli ediyorsun, biliyor musun?"

O ince süveterimi kaldırıp parmağını pantolonumun beline takarken küçük bir inilti çıkarırım. Pantolonumu kolayca çıkarır ve bir an iç çamaşırlarıma bakar. Kalel bana bir bakış atar, sonra kumaşı yana çekip çenesini sıkıca kapatır ve sanki yapmak üzere olduğu şeyi düşünmeye dayanamıyormuş gibi başını yana çevirir.

Elini merkezime indirip iki parmağını içime soktu. O benim içimi gererken kaçmaya çalışan iniltiyi bastırmak için dudaklarımı sıkı sıkı kapattım.

İnler ve parmaklarını eklemelerine kadar içeri sokar. Kalel'in başı benimkine yaklaşır, dudakları kulak kepçeme değiyor. "Seni bağlamayacağım.

Bunun geçmesi için sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Senden nefret ediyorum, küçük tanrı. Bana yaptığın her şeyden nefret ediyorum." Elini çekiyor, benim için duyduğu arzuyla sıırsıklam olmuş. Sonra şişmiş penisini hizalıyor ve tek bir acımasız hamle ile beni tamamen dolduruyor.

Onun kalınlığına hazırlıklı değildim. Ani giriş ve gerilme boğazımdan bir çığlık koparır. Kalel, sert ve hızlı bir şekilde içime girerken elini sertçe ağzıma bastırır. İçim yeniden düzenleniyor.

"Beni bir canavara çevirdin. Senden nefret ediyorum. Senden *nefret ediyorum*. Senden nefret ediyorum." Beni bir bez bebekmişim gibi kalçalarını içime sokarken, sulu gözlerime bakıyor. Yüzü nefretle çarpılmış, ama gözleri o kadar acı dolu ki canımı acıtıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve onu aşağı çekiyorum, göğüslerimiz birbirine yapışıyor. Soğuk kalbi benimkine düzensizce çarpıyor ve nefesi kesik kesik.

"Eğer yapabilseydim, senin acını üstüme alırdım." Ona sıkıca sarılıyorum. Bir an için buna izin verir, sonra kendini hatırlar gibi olur ve çekilir.

Kalel'in kolları damarlı, bana bakıyor. Öfkeli gözyaşları işkence görmüş gözlerinden dökölüp yüzüme çarpıyor. Duygularını geceye bırakırken ne kadar güzel olduğunu hayranlıkla izliyorum. Onun tek başına, sadece bülbüllerin bildiği hüznölü bir şarkı olduğunu.

Kalel acımasız darbelerine devam ediyor. Eli dudaklarımın üzerinde ağırlaşıyor, tüm çığlık ve haykırışlarımı bastırıyor.

Ben de kendimden nefret ediyorum. Bakışlarımla ona bunu anlatmaya çalışıyorum, ama sadece şakaklarımdan gözyaşı akıyor. Çenesi geriliyor ve sertçe başka yere bakıyor.

Birkaç kez daha kalçalarını içime soktuktan sonra küfredip aniden içimden çekiliyor. Pantolonunu çekip ceketini kapıyor ve çadırdan fırlayarak çıkıyor. Vücudum kırılmış ve boş hissediyorum. Zihnim, karşılaşmamızdan sonra cam gibi parçalanmış gibi.

Her yerim, özellikle de içim morarmış gibi hissederek dikkatlice ayağa kalkıyorum. Söylediği gibi acımasız ve sert davrandı. Buna seviniyorum. Onu gerçek yüzüyle, bir şeytan olarak görmek daha kolay oluyor. Acıttı, ama en azından onun acısını dindirdi gibi görünüyordu.

Yuvama çöküyorum. Ölümü ve bunun bu dünyadaki herkese çektiirdiğim acıyı nasıl dindireceğini düşünüyorum. Ama ölüm bile benden kaçıyor.

Benden nefret ediyor.

Bana o kadar nefretle baktığını düşünmeden edemiyorum.
Bu düşünceler sabaha kadar kafamdan çıkmıyor.

Uyku gelmiyor ve Kalel güneş çadırın üzerine vurana kadar geri dönmüyor.
Devicitian Şövalyeleri dışarıda telaşla hazırlanıyor ve ayrılmaya hazırlanıyor.

Son birkaç dinlendirici anı kaçırıp, kendini daha iyi hissedip hissetmediğini görmek için oturuyorum. Saçları her zamanki gibi mükemmel bir şekilde geriye taranmış, ama gözleri hâlâ o vahşi bakışla bakıyor.

"Al, giy bunları." Bana bir yığın giysi atıyor. Giysileri açıyorum ve krem rengi, kalın, uzun kollu bir giysi, kışlık pantolon ve ateş tilkisi pelerinini buluyorum. Onun nazik davranışına dudaklarım büzülüyor, ama reddedemem. Soğuk merhamet tanımıyor ve dünkü korkunç yolculuktan sonra, bugün ekstra sıcaklık olmadan dayanabileceğimi sanmıyorum.

Dün gece olanları yok mu sayacak? Pelerinini kalitesine bakmak için kaldırırken merak ediyorum.

Küçük bir kolye dizlerimin üzerine düşüyor. Bu Korin'in bana verdiği kolye. Diğer eşyalarımın birlikte attıklarını sanıyordum. Kaşlarımı kaldırıp Kalel'e bakıyorum. Beni dikkatle izliyor ve gözlerimiz karşılaştıkça derin bir nefes alıyor, sonra bakışlarını yere indiriyor.

"Koruyucu bir tılsım taktırdım," diyor sert bir sesle, bana bakmayı reddederek.

Kaşlarım birbirine yaklaştı. *Onu benim için saklamıştı. Alzhor'dan kalan tek şey olan kolyeyi sıkıca tuttum*
Alzhor'dan geriye kalan tek şey, ve onun benim için ne kadar değerli olduğunu belli etmemeye çalışıyorum.

Şeytanların kullanabileceği koruma tılsımlarını duymuştum, ama tam olarak ne işe yaradıklarını bilmiyorum. Şeytanlar yarı tanrılardan çok daha fazla koruma ve büyüyle ilgilenirler. Gerçi kullanılanlar sadece izleme büyüleriydi. Eskiden dualara çok güvenirdik, ama bak şimdi halimize.

Kalel'in yanakları kızarmaya başlıyor. "Senin kokunu almak, benim ısı döngümü tetikliyor." Bunu söylerken ağzını kapatıyor, kusacakmış gibi görünüyor. Bizim türümüzün birbirini iğrenç bulduğunu biliyorum, ama Kalel'i gördüğüm en güzel yaratık olarak görüyordum. O farklı hissediyor olmalı... ve nedense bu beni derinden etkiliyor. "Daha fazla 'kazalar' olmaması için onu takmalısın," boğazını temizliyor.

Sonunda anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Oh. İblislerin de bundan etkilendiğini bilmiyordum. Senin de yaşadığını bilmiyordum. Neden oluyor? Daha önce

Daha önce ateşin çıktı mı?" Gözlerim ellerine kayıyor. Ellerinde ısırık izleri var ve ona ait gibi görünüyorlar. Dün gece kendini durdurmak için çaresizce uğraşmış mıydı? Acımasız darbelerinin hatırası ile uyluklarım ağrıyor.

Gözleri sinirle kısıılır. "Koku alma ve sıcaklık döngüleri konusunda eğitim almadın mı?"

Omzumu kaldırıp indiriyorum. "Hayır, ben Alzhor'da Venüs'ün tek kızıyım. Yarı tanrılar benim gibi kızgınlık yaşamazlar. Ben grubun dışlanmışıyım."

Bir şey söylemek ister gibi birkaç kez ağzını açıyor ama sözcükler çıkmıyor. Sonunda daha sessiz bir sesle, "Bunu sana açıklamam gerekmemeliydi," diyor. Kalel ağır elini saçlarından geçirip iç çekiyor. "Dün gece yaptığım koklama, sadece eşleşmiş iblislerin birbirlerine yaptığı bir şey, bu eylem doğal içgüdülerimizi artırıyor. Ben başkalarıyla yakınlaşan biri değilim, bu yüzden bu benim için çok sıra dışı bir şey. Ve hayır, daha önce hiç kızgınlık dönemi yaşamadım." Bana sırtını döndü.

"Kalel, ben sık sık kızgınlık yaşarım ve bunun ne kadar acı verici olabileceğini bilirim. Tekrar yapman gerekirse sorun değil." Sesim titriyor ve omuzlarının gerginliğine dikkat etmemeye çalışıyorum. Dikkatimi kulaklarının uçlarına ve kızardıklarına veriyorum.

Bana dönmek için hareket ederken rahatsızlık içinde elini çenesinden aşağıya doğru sürer. "Dün gece seni korkuttuysam özür dilerim." Gözleri yere bakarken yumuşar. Sonra bakışları sertleşir. "Gitmeden önce şifacımızı sana gönderirim."

BUGÜN YOLCULUK FARKLI.

Kalel'in sessizliği, varlığını daha da yenilmiş ve ağır hale getiriyor. Artık bütün gün titremekten kurtulduğum için, soğuk manzarayı ve atların yavaş yürüyüşünü hayranlıkla izleyebiliyorum.

Karların arasında tek bir yaşam belirtisi yok. Bu çorak topraklar gerçekten ıssız bir yer. Normalde ölümlüler bu bölgelerde dolaşır, kalın çalılıklarda pusuya yatarak yolcuları veya bütün grupları malları ve yiyecekleri için öldürürler. Ama bu kadar büyük bir ordu varken endişelenmemize gerek yok sanırım.

Şifacı bu sabah beni çabucak iyileştirdi ve bütün gün ağrılar içinde ata binmek zorunda kalmadığım için rahatladım.

Bu gece bir uçurumun kenarına kamp kurduk. Kuzey rüzgârları şiddetli ama dik kaya duvarı soğuk havayı büyük ölçüde bizden uzak tutuyor.

At sürmekten tamamen yorgun hissetmediğim ilk gün, bu yüzden kamp ateşinin yanında oturup şövalyelerin aileleriyle ilgili hikayelerini dinlemeye karar verdim. Burada oturduğum süre uzadıkça, yaptığım şeyin suçluluk duygusu daha da ağırlaşıyor.

Sevdiklerini yarı tanrılar gibi anlatıyorlar.

Dudaklarımda bir kaş çatma beliriyor. Tam da sığır eti güveç servis edilirken ayağa kalkıyorum. Kokusu güzel ama bu şövalyeler gibi öldürdüğüm iblisleri düşününce iştahım kaçtı. Ya da savaşa hiç karışmamaları gereken masum aile üyeleri.

Kar botlarımın altında çitirdayarak uçurumun kenarına doğru yürürken, uçsuz bucaksız çorak araziye bakıyorum. Fırtına dinmiş, bugün geçtiğimiz vadinin tamamını görebiliyorum. Sivri kayalıklar yerden yükselip gökyüzüne uzanıyor. Vadinin her iki ucunu, göz alabildiğince uzanan ormanlar kaplıyor.

Ayak sesleri duyunca irkiliyorum. Kalel olmalı diye düşünüyorum, omuzlarımı gevşetip ciddiyle manzarayı seyretmeye devam ediyorum.

İki el omuzlarıma çarparak beni yere iter. Kar en az 30 santim kalınlığında ve anında gömleğimin içine girer. Soğuk tenimi yakar, saldırgana dönüp bakarken duyularımı bulanıklaştırır. Kalbim durur.

Birden fazla kişi var.

Hala zırhları içinde, öfkeli bir grup asker. Üçü beni çevreliyor, dördüncüsü yokuş yukarı geliyor.

"Kuzenimi öldürdün, cadı!" Dişlerini gıcırdatarak kılıcını çeken biri bana bağıyor. Kalbim bir an duruyor. Silahsız ve savunmasızım.

Diğerleri de bana nefretle bakıyor.

"Nişanlımı öldürdün."

"Çocukluğumun evi senin askerlerin tarafından yakıldı."

Kurtlar gibi etrafımda dolanırken, şikayetleriyle beni azarlıyorlar. "Ben dükünüzün nişanlısıyım. Bu tanrının unuttuğu savaşın bitmesini istemiyor musunuz?" Dişlerimi gıcırdatarak ve hayal kırıklığıyla başımı sallayarak bağıyorum.

Bana en yakın geniş omuzlu iblis kahkahalar atıyor. Hayatım için savaşımaya hazırlanırken ensemdaki tüyler diken diken oluyor.

"Barış istediğimizi mi sanıyorsun? Tam da sizi iğrenç yaratıkları köşeye sıkıştırdığımız anda mı? Tek bir nefes almamız yeterdi, yarı tanrılardan sonsuza dek kurtulacaktık." Kılıcını sapından daha sıkı kavrar ve bana doğru savurur, ben de tam zamanında kaçarım.

Elbette, barış konusunda krallıkları bölünecekti. Özellikle de bizim yaptığımız hileleri düşünürsek.

Thornhall. Onlardan çaldığım sevdiklerim için kalbim acıyor.

"Hiçbirinize zarar vermek istemiyorum." Omuzlarımın arasına bir kılıç savrulduğunda sesim kesildi. Tekrar karın üzerine atıldığında dudaklarımdan acı bir çığlık koptu.

Panik damarlarımdan akıyor ve kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Kurtlar koyunlara saldırır gibi hızla üzerime çullanıyorlar, tekrar çığlık atamayayım diye ağzımı kapatıyorlar.

Sakin olmaya çalışıyorum, düzenli nefes alıp burnumdan uzun ve yavaş nefesler alıyorum. Omuzlarım sıcak ve ıslak, ama henüz acı hissetmiyorum. Vücudumda dolaşan adrenalin, Kalel'in beni her öldürdüğünde hissettiğim adrenalinle benzer.

Ölecek miyim?

Onları öldürürsem bana ne olacak? Kalel'in bana ne ceza vereceğini bilmiyorum. Bana inanmayacağına eminim. Yavaşça yutkunup iblislerin gözlerinden fişkıran öfkeyi içime çekiyorum.

"Şeytan taşını ver," beni yere bastıran adam arkadaşına bağıyor. Kömüre benzeyen küçük siyah bir taş başımın üzerinden geçiyor.

Şeytan taşı mı? Bunlardan nasıl ellerine geçirdiler? Yüzümde dehşet belirir. Beş yüzyıl önce Apollon'un önderlik ettiği baskında hepsinin yok edildiğini sanıyordum.

Yarı tanrıların bedenleri taşlara dokunduğunda yanar, tanrılar ise çok yaklaşırlarsa küle dönüşürler, bu yüzden yok edilmişlerdi. Tanrılara karşı çok güçlü bir silahtı. En azından biz hepsinin yok edildiğini sanıyorduk. Ama belli ki öyle değilmiş.

Yeraltında daha fazlasını mı çıkardılar?

Asker şeytan taşını yüzüme yaklaştırdığında boğazımdan bir çığlık yükseldi. Asker tepkime alaycı bir şekilde güldü.

"Demek doğruymuş. Yarı tanrılar taşlardan zarar görebilir." Taşla boynuma hafifçe dokundu ve derin bir yanma hissi yayıldı.

Çığlık atıyorum ama başka bir şövalyenin eli sesimi bastırıyor. "İnanılmaz," diyor boş boş bakarak boynuma. Onların tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Merak etme, güzel yüzüne zarar vermeyeceğim. Ama senin gibi pisliğin asil dükümüzle evlendirilirken biz boş boş oturacağımızı sanıyorsan, kafayı yemişsin."

Sözleri bana anlamsız geliyor, ta ki eğilip bacaklarımın üzerine oturup gömleğimi kaldırıncaya kadar. Kanım donuyor. Taşla üreme organlarıma vuracak.

Onlara durmalarını söylemeye çalışıyorum ama eldivenli el sözlerimi boğuyor.

Başka seçeneğim yok.

Gözlerimi kapatıp tanrısal gücümü havaya salarken kalbim çarpıyor. Ağzımı kapatan el ve bacaklarımdaki şövalyenin ağırlığı kayboluyor. Şeytan taşı yanımdaki kara düşüyor.

Yavaşça otururum, gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerle karın üzerinde duran dört çiçeğe boş boş bakarım. Her zaman aynıdır. Her zaman pembe renkli kiraz çiçeklerine dönüşürler. Bu yeteneğimi sadece bana dokunan düşmanlara karşı kullanabilirim. Temas kurulduğunda ve ruhlarımız birleştiğinde, onları çiçeklere dönüştürebilirim. Zaman döngüsü başlamadan önce Kan Şövalyesine bunu yapma şansı olsaydı neler vermezdim.

Artık onu Kan Şövalyesi olarak tanımıyorum. O artık sadece Kalel, Lornhelm Dükü, nişanlım.

"Bu da annenin bir hediyesi olmalı." Sönük sesi beni ürküttü.

Dönüp baktığımda Kalel'i kollarını kavuşturmuş ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle sıkılmış bir ifadeyle durduğunu gördüm. Bütün bu süre boyunca burada mıydı ve onların bana saldırmasını izledi mi?

Yanaklarım öfkeden kızardı. Ayaklarımda üzerinde sendeleyerek ayağa kalktım ve kemiklerime işleyen soğuktan titredim.

"Tanrılara şükür ki yardım etmek için buradaydın," diyorum alaycı bir şekilde. "En azından onları neden öldürmek zorunda kaldığımı sana açıklamak zorunda kalmayacağım."

Yüzündeki ifade sert kalır. "Seni bir daha kurtarmamı bekleme, küçük tanrı. Buraya senin bakıcın olmaya gelmedim."

Çenem titrer. "Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu, pislik. Ama sen müdahale etseydin şövalyelerin hala hayatta olacaktı. Onların ölümü senin suçun." Ellerimi yumruk yapıp kampın yolunu tutarım. Titremem kemiklerime kadar işliyor;

Bu kıyafetlerden bir an önce çıkmam lazım. Omzum, altın rengi kan gömleğime sızarken acı içinde zonkluyor.

Kalel'in ayak sesleri çok uzak değil.

Şu anda ciddi mi?

"Bana tek bir dakika bile yalnız kalmama izin verir misin?" Çadırımız görünür olunca kaşlarımı çatarak homurdandım. Hava hala aydınlık ve bugün henüz bir şey yemedim, ama akşamın geri kalanında kimseyi görmek istemiyorum. Kalel dahil.

Beni görmezden geliyor ve yine de çadırın içine kadar peşimden geliyor.

Sıcak hava anında yüzüme çarparak biraz rahatlamamı sağlar. Kalel'e isteksizce bir bakış atıp ıslak süveterimi çıkarırım. O, yatağının kenarında oturmuş, hafif bir ilgiyle beni izliyor.

Kazak, muşamba zemin örtüsüne çarptığında ıslak, şapır şupur bir ses çıkarır. Çıplak göğüslerim ortaya çıkar, havanın saldırısı meme uçlarımı sertleştirir. Kalel'e bakmamaya çalışırım, ama bakışları cildimi yakar. Gözlerim gergin bir şekilde ona kayar ve göğüslerime bakarken yumuşayan bir ifade görürüm.

Bakışlarındaki şefkat ve çenesinin gerginliği içimi ısıtır. *Hain vücudum.* Dışlerimi sıkarak pantolonumu yere bırakırım. Battaniyelerimin içine girmeye hazırlanırken Kalel sessizliği bozar.

"Onu nereden aldın?"

Ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Sol tarafımda, kaburgalarımın hemen üzerinde uzanan uzun yara izi. Elim farkında olmadan o noktaya gider, parmak uçlarım eski yarayı nazikçe okşar. Şövalye olduktan sonra aldığım ilk yara. Savaş alanında dikkatsiz davranmıştım. Korin benim yanıma koruyordu ama ben iblislerin vahşetinden habersizdim. Bazıları kafaları kesilse bile kılıç sallayabiliyor.

Ama Kalel benim o yanıma göremeyecek. Bazı şeyler saklı kalmalı. Biz birbirimize yakın sayılmayız.

Cevap vermediğimde ve içimi yine soğuk bir titreme sarınca, derin bir nefes alıp içini çekerek vazgeçti. Kalel yatağının yanındaki sandığı karıştırmaya başladı. "Buraya gel, küçük tanrı."

Kollarımı vücuduma doluyorum ve kemiklerime işleyen titremeyle mücadele ediyorum. Onu kucaklayarak, bacaklarını genişçe açıp gevşek bir şekilde oturuyorum. Ona bir adım uzaklıkta duruyorum. Gözleri tekrar soğuklaşıyor.

"Dön." Sesi benim hissettiğim kadar yorgun geliyor. Dediğini yapıyorum ve o bir şeyin kapağını açıp sırtımdaki kesik üzerine merhem sürüyor.

Keskin acıdan irkilirim, ama acı çabuk geçer. Rahat bir nefes alırım. "İşte. Mav ya da çırağı seni görene kadar bu, yaranı kapatacaktır."

Mav onların baş şıfacısı ve onu kampta görmüştüm. ırac, bu sabah beni geçerken iyileştiren, geyik rengi saçlı ve kahverengi gözlü çekici genç olmalı.

Dönüp Kalel'e bakıyorum. "Teşekkürler," diyorum yorgun bir sesle, yatmaya hazır ama bu gecenin böyle geçmeyeceğini biliyorum.

Kalel kaşlarını atıp bana elini uzattı. Bana her dokunduğunda, sanki kendini zorla bana dokunuyormuş gibi acı dolu bir ifade takınıyordu. "*Senden nefret ediyorum.*" Sözleri kafamda sönük bir bıçak gibi yankılandı. İçimi parçalarken bunu açıkça belirtmişti.

Onun için bu kadar iğrenç miyim? Onun ne hissettiğı umurumda olmamalı, ama yine de kendimi bilinçli hissediyorum.

Elimi eline koyuyorum. Beni sırtıma dönük hale getirip göğsüne çekiyor. Her zamanki gibi soğuk, ama karnımın altında bir ateş yanıyor. Bütün iblisler böyle mi, yoksa sadece yiyiciler mi böyle?

Çenemi sıkıp alt dudağımı ısırdım.

O mırıldanmaya başladı, omurgamda duyduğum o derin uğultu saf mutluluktı. Vücudumdaki her omurgada bir titreme yarattı ve onun dokunduğı her yerden sıcaklık dalgaları yayıldı.

Dudaklarımdan yumuşak, rahatlamış bir nefes kaçıyor ve o da bir an duraksıyor, sonra yatağının örtüsünü çekip beni üzerine yatırıyor. Ayrıldığımız o kısa an, tüm soğukluğu içime geri getiriyor ve titreme yeniden başlıyor.

"Biraz sabret," diyor sıkı bir sesle. Göz teması kurmaktan kaçınarak uzun kollu gömleğini çıkarıp yere atıyor. Geniş göğsü ortaya çıkıyor, tüm yara izleri, kutsal yemin işareti, kasları ve damarları görünüyor. Dudaklarımı yalayıp dişlerimi takırdatacak bir soğuk dalgayı bastırıyorum. Gözlerim, yanağındaki yara iziyle aynı olan göğsündeki yara izinde takılıyor. *Aynı kavgadan kalmış olmalı.*

Kalel arkamda yatıyor, bizi kızılağaç kokan battaniyeyle örtüyor. Kolları beni sarar ve vücutlarımızı tekrar birbirine yapıştırır. Rahatlatıcı mırıldanması yeniden başlar ve bir kez daha ondan yayılan sıcaklık beni sarar. Bunu yapmak için özünü kullanıyor olmalı. Bu, şövalyelik eğitiminde öğrendiğimiz, ısıyı kolayca paylaşmak için kullanılan bir tür aktarımdır.

Şimdi çok daha sıcak. Bundan ne kadar zevk aldığımı itiraf etmiyorum. Onun derin rahatlatıcı sesi içimi acıtıyor ve doldurulmak için kıvranıyor. O da bunu hissediyor mu? Bacaklarım kıpırdanıyor ve yanlışlıkla onun bacaklarına dolanıyor.

"Bu kadar kıpırdamayı kes," diye homurdanıyor, sıcak nefesi ensemin arkasına değiyor. Bacaklarını benim bacaklarımın etrafına dolayarak sabit tutmaya çalışıyor, ama bu sadece vücudumu eğip kıcımlı onun kasıklarına doğru itiyor.

Ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyorum. Penisi sertleşmiş ve arkama bastırıyor. Dün geceyi ve bana ne kadar sert davrandığını düşünüyorum. Olanlar yüzünden ne kadar üzüldüğünü.

Kar tanelerinin çadırın üzerine *düşen* yumuşak sesi dışında, çadırda tek ses bizim nefeslerimiz.

Koşullarımız farklı olsaydı bu kadar rahatsız edici olmazdı.

Gözlerimi kapatıp bana verdiği sıcaklığa odaklanmaya çalışıyorum. Elleri yumruk halinde ve kolunun bana dokunduğu tek yer göğüs kafesim, beni kendine yakın tutuyor. Belki başka bir hayatta, düşmanlarımızın kanıyla kaplı, yaralı iki sevimli ölümlü olurduk. Canavarca ve ahlaksız değil.

"Beni ısıtmaya gerek yoktu." Nankör gibi konuşuyorum, ama aslında her bir gramını içime çekiyorum. Tek rahatsızlığım, karnımda başlatan kramplar.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bana verdiği tılsım, kokumun ona ulaşmasını engellemeye yetecek mi? Umarım yeter. Korkuyu yutuyorum.

"Bunu iyilikten yapmıyorum. Eğer kötü bakıldığın için hastalandığın ortaya çıkarsa kral kafamı alır," diyor soğuk bir sesle.

"Kafanı kesmesine izin vermelisin."

Yanımdaki sözüme gülümser, eğlenceli sesi dudaklarıma bir gülümseme çizer. "Bana bağlı bir krallık olmasaydı yapardım. Seninle birlikte kalmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Ah," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

"Beni suçluyor musun? Sen de aynısını yapmaz mıydın?" diye azarladı.

Birkaç saniye düşünürüm, sonra başımı sallar. "Hayır, yapmazdım. Aslında senden hoşlanıyorum, Kalel." Bu itiraf, paylaşılması yasak bir sır gibi gelir.

Kasları gerilir. Yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum ama hareket etmeye cesaret edemiyorum.

"Neden?" Sesinde acı bir ton var.

"Çünkü sen benim günahlarımın cezasını çekmemi sağlıyorsun. Askerlerine göz kulak oluyorsun. Krallığını her şeyin üstünde tutuyorsun, ne olursa olsun. Ben ise benimkinden kaçmaya çalışıyordum, hatırlamıyor musun?" Neden bunu onunla paylaştığımı bilmeden battaniyeye sıkı sıkı tutunuyorum, ama içimi dökmek iyi geliyor.

Sessiz kalıyor, belki de sözlerimi düşünüyor, ama cevap veremedi, karnımda bir ağrı hissediyorum. Kendimi kıvrılıp dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kaslarımın gevşemesiyle inliyorum.

Tanrım, neden annem Venüs olmak zorundaydı?

Kalel irkilir. "Ne oldu?" Elleri açılır. Çenemi kendine doğru çekip yüzümü inceler. "Acı çekiyorsun." Sesi, kafası karışmış gibi kesilir.

Başka bir acı dalgası karnımı burktı. Bu sefer çığlık attım ve ellerimle karnımı sıktım. Gözlerim yaşlarla doldu.

Şimdi anlıyor gibi görünüyor. Ölü gibi hareketsiz kalır ve birkaç nefes alır.

"Siktir." Sesi boğuktur ve beni kendine çekip cenin pozisyonundan çıkarmaya çalışırken adem elması hareket eder.

"Hayır. Acıyor." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Sanki bir kılıç beni delmiş gibi hissediyorum. Acı giderek artıyor ve doldurulma ihtiyacı dayanılmaz hale geliyor.

Kalel ne yapacağını bilemeden tereddüt ediyor, ama sesini yumuşatıyor. "Alırsan, bırak yardım edeyim. Dün gece Nikolai bana acıyı dindirecek bazı şifa hileleri öğretti."

Nikolai mi? Şifacının çırağı mı? Yüzümün kanı çekildi.

Tanrım, benim ateşli acımı "yatıştırmak" için ondan hileler mi öğrendi?

Sırtımı bir kez daha kendine doğru düzeltmeye çalışıyor. Acıdan inliyorum ama bu sefer hareket etmesine izin veriyorum. Bu hissin geçmesi için her şeyi yaparım.

Acıyor... Sanki beni tekrar öldürüyor gibi.

"Bırakmalısın," diye fısıldayarak elimi çekiyor. Battaniyeye umutsuzca tutunuyorum. Bir başka şiddetli kramp beni sarar ve nefesim kesilir. "Şşş, her şey yolunda." Tekrar mırıldanmaya başlıyor ve avucunu karnımın üzerine koyuyor.

Sanki biri rahmimi parçalıyor gibi hissetmeseydim, bu yakınlık beni rahatsız ederdi, ama saniye saniye aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Dişlerimi sıkarak bir sonraki ağrı dalgasına hazırlanıyorum, ama Kalel parmak uçlarını bana o kadar sert bastırıyor ki, bir sarsıntı hissediyorum. Bir saniye sonra, içime doğrudan bir sıcaklık giriyor — artık bunun öz paylaşımı olduğundan eminim. Ağrı önemli ölçüde azalıyor. Kaslarım anında gevşiyor ve ancak şimdi ne kadar terlediğimi ve nefes nefese kaldığımı fark ediyorum.

Kalel boynuma gömüldü. Bunun sevgisini göstermek için değil, içgüdüsel bir hareket olduğunu düşünüyorum, ama yine de kalbim çarpıyor. "Daha iyi misin?" diye soruyor, sesi biraz nefes nefese. Karnımı masaj yapıyor ve rahatlamadan küçük bir inilti dudaklarımdan kaçıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıp zihnimin toparlanmasına izin veriyorum. Ne kadar berraklaşırsam, o kadar berbat hissediyorum. Kalel'in ereksiyonu muazzam. Pantolonundan dışarı çıkmış ve sırtımın yarısına kadar uzanıyor. İkimizin de üstünde tişört yok ve sırtımda onun ıslak damlalarını hissedebiliyorum.

Oh. Tanrım.

Chapter Nine

ALIRA

AĞRI GERİ GELMEYE BAŞLIYOR. Sırtımda beni bekleyen bu kadar dolgun bir şey varken nasıl gelmesin ki?

Farkında değilmış gibi davran. Kendime böyle söylüyorum ve karnımı ovarken avucunun verdiği hissi düşünmeye çalışıyorum. Sanki çiftleşme için hazırlanmış gibi, bu his hem coşku verici hem de tuhaf bir şekilde erotik.

Bu düşünceyle kanım donuyor.

Kalel'in nefesi düzensiz, ama sakın bir şekilde konuşmaya çalışıyor: "Bugün bir şey yedin mi? Öğle ve akşam yemeğinde kampta seni görmedim. Yemek atlamaya devam edemezsin Alira, zaten çok zayıfsın." Dudakları omzumun kenarını okşuyor ve tüm vücudumu titretiriyor.

"Aç değildim," diyorum yumuşak bir sesle.

"Sen yemezsen ben de besleyemem. O yüzden bir şeyler yemelisin, tamam mı?"

Dudaklarım düzleşir. "Seyahat sırasında genellikle fazla yemem, özellikle de ateşim yükselip alçaldığında. At sırtında midem bulanıyor."

O sadece iç çekip mırıldanıyor, "İhtiyacı olan küçük tanrıça." Ama sesinde düşmanlık yok. Sesi yumuşak ve sırtımda uzanan boynuzum tekrar zonkluyor. Yutkunuyorum ve ona sürtünmemeye çalışıyorum.

Alnımdan ter damlaları süzülürken, dudaklarını omzuma doğru kaydırır ve omurgamdan ürpertiler geçer.

"Kanımı içebilirsin, ben iyiyim. Sabah yerim... ve sana teşekkür etmek istiyordum." Elimi aşağı kaydırıp onun elinin üzerine koyuyorum.

Nefesi ağır, dudakları aralık, beni tüketmek için yalvarıyor. Eli hala karnımı okşuyor. "Ne için?" diye mırıldanıyor, onun gibi bir iblise ne için teşekkür edebileceğimi hayal edemiyormuş gibi.

"Kolyeyi saklamana ya da bana geri vermen gerekmiyordu, ama yaptın. Beni ısıtmama da gerek yoktu, ama ısıtıyorsun. Teşekkür ederim." Aramızdaki ilişkinin daha az değişken olmasını istiyorum. Bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum. Yakın olmamamız sorun değil, ama sürekli nefret duymak istemiyorum.

Dişlerini o kadar sert gıcırdatıyor ki sesini duyuyorum. Boynumdan bir ürperti geçiyor.

"Bunu savaşı bitirmek için yapıyorum, senin için *değil*. Çocuklarımin burada büyümesi için senin sağlığına ihtiyacım var." Ses tonu karanlık, vurgu yapmak için karnımı avuçluyor ve bu aslında hoşuma gidiyor. Yüzüm buruşuyor, bunu duymak neden bu kadar hoşuma gitti? "Çocuklarım seni anneleri olarak tanıyacak, senin memelerinden süt içecek ve şarkılarıyla uykuya dalacak. Onların benim bir canavar olduğuma inanmalarını istemiyorum. Benim iyi biri olduğumu bilmelerini istiyorum. Onları yaratarak türümüz arasındaki korku ve ölümleri sona erdirdiğimizi bilmelerini istiyorum." Kalel bunu söylerken çok mutsuz görünüyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Bunu benim kadar onun da nefret ettiğini biliyorum, ama onun olduğu için rahatladım, başkası değil. Annesi Thornhall'da benim baskınım sırasında oradaydı ve onun bunu bana asla affetmeyeceğini düşünüyorum.

"Üzgünüm, Kalel. Bunun için çok fedakarlık yapmış olmalısın... Devicit'te seni bekleyen bir sevgilin var mı?" Hiç düşünmemiştim. Belki de beni bekleyen biri olmadığı içindir. Alzhor'daki şövalyelerin neredeyse hepsi bekardı. Biz ölümlüler ve iblisler gibi ilişki yaşamazdık. Yarı tanrılar... şey, aşk bilmezlerdi sanırım. Doğal olarak pek sevgi dolu değiliz. Yani, ailelerimize bak. Bizi tanımak hiç umurlarında değil.

Öyleyse neden onu özlüyorum? Sıcak kucaklaşmalar ve artık yalnız geçmeyecek geceler için. *Onun* kolları için. Kendi duygularımı anlamıyorum. Kimse bana bunu öğretmedi.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra mırıldandı: "Hayır, çiftleşme ve evlilik bana tamamen zaman kaybı gibi geliyor. Bunu krallığım için, intikam için yapıyorum."

"Neden? Sevgi ve aşk istemiyor musun? İblislerin de ölümlüler gibi birbirlerine deli gibi aşık olduklarını sanıyordum."

Kalel cevap vermez, ama parmakları biraz yanıma kıvrılır. Bunu bekliyordum. O da benim kadar kendini açmak istemiyor.

Derin yaralar, sanırım.

Elini benden çekip sırtıma dokundu. "Yatmadan önce bir şeyler yemelisin."

"Tamam," diye fısıldıyorum, yedek kıyafetlerimi alıp giyiniyorum. Kemiklerimde hala hafif bir titreme var, ama genel olarak ısındım.

Kalel'e dönüyorum, ellerini birleştirip dirseklerini dizlerine dayamış, battaniyeyi kucağına sarmış, öne eğilmiş durumda. Kasvetli düşüncelerin denizinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Kalel."

Gözleri yavaşça benimkilere yükseliyor, boş ve donuk. Hayal gibi. Göğsünde altın rengi kan lekeleri var, bu da bana, daha önce merhem sürdükten sonra önerdiği gibi bu gece şifacıya gitmem gerektiğini hatırlatıyor.

Boğazımı temizledim. "Bunu benim için yapmadığını biliyorum, ama yine de minnettarım. Teşekkür ederim." Dudaklarım zayıf bir gülümsemeye kıvrıldı. Gözlerini kısarak, kasvetli düşüncelerle dolu bir şekilde bana bakıyordu. Cevap vermedi, ama acımasız bir şey de söylemedi, ben bunu bir zafer olarak kabul ettim.

Küçük adımlar. Kendime hatırlatıyorum.

KAMP YAVAŞ YAVAŞ HAREKET EDİYOR. Alacakaranlığın son ışıkları çoktan karanlığa karışıyor. Yemekhaneye doğru ilerlerken kaybedilen zamana kaşlarımı çatıyorum. Kampta sadece birkaç şövalye kalmış, son birkaç kamp ateşinin etrafında oturmuş, alçak sesle konuşuyorlar.

Tessa yemekhanenin etrafında dolaşıyor, yemek görevlilerine her şeyi toplamalarında yardım ediyor. Beni görünce gülümsüyor. "İşte buradasın. Nerede kaldın diye merak ediyordum. Al," diyor ve eğilip kenara konmuş bir kase çorbayı alıyor. Kaşları çatılıyor. "Soğumuş ama ateşte ısıtabilirsin." Kalel'in çadırına en yakın olan ateşi işaret ediyor.

Aç olmasam da minnetle kaseyi alıyorum. Zoraki bir gülümsemeyle, "Beni düşündüğün için teşekkür ederim," diyorum.

Tessa başını sallar ve eliyle beni uğurlar. "

komutanın kampa geri döndüğünü gördüm. Birkaç şövalye kayıp, ben de olayı birleştirdim." Son cümleyi söylerken sesi alçalır.

Soğukluk göğsüme geri dönüyor. Onları öldürdüğümü itiraf ettiğimde bana saldırmaya mı çalışacak? "Şey..." Bir şey söylemeye çalışıyorum ama o sert bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Bazı şövalyelerimizin savaşın gidişatından ne kadar öfkeli olduğunu biliyorum. Bazılarının sana pusu kurmaya çalışabileceğini tahmin etmiştik. Endişelenme, Kalel sabah bize bu konuyla ilgili bilgi verecek. Sen yemeğinin tadını çıkar." Saçlarını yüzünden çekerek yanağına yağ lekesi bırakıyor. Yemek dağıtımına bile yardım ederek ne kadar çok çalıştığını hayranım.

Ona hafifçe başımı sallayıp yemeği ateşe geri götürdüm. Kaseler metalden yapılmıştı, ısındığında dikkatli olmam gerektiğini düşündüm.

Mümkün olduğunca yakına oturup ellerimi yayılan ısıya bırakıyorum. *Ne bokatın bir gün.* Kalel'in hala yemek vermesi gerekiyor, sonra nihayet biraz dinlenebileceğim. Devicıt'e vardığımızda günlerimiz nasıl olacak? Artık şövalye olmayacağım için bol bol zamanım olacak.

Eskiden eğlenmek için ne yapardım? Gözlerimi kapatıp düşünüyorum. Güzel elbiseler ve balo dansları hafızamda canlanıyor. Dudaklarımda hüznü bir gülümseme beliriyor. Evet, genç bir tanrıçayken, terzi olmak hayalini kurardım. Özellikle şövalye grubuna çırak olarak verilmiş bir yetim için aptalca bir hayaldi. Ama bir zamanlar, bir iblis bana büyüdüğümde istediğim her şey olabileceğimi söylemişti.

Danslar, prensler, şarap ve kraliyet ailesi ile birlikte güzel elbiseler istedim. Ev annemin masal kitaplarında okuduğum şeyler. Büyümek bana gerçeklik hakkında hiçbir şey bilmediğimi öğretti. Çünkü sahip olduğum tek şey yara izleri, bir kötü adamla nişan ve lanetler.

Geçmişteki halim gibi yanan közleri izlerken dudaklarım büzülür.

O umut dolu kız öldü. Bu savaştan sağ çıkmak için onu gömdüm. Şimdi sadece keder, kefaret ve suçluluk duygusu var.

Biri yanımdaki kütüğün üzerine oturur ve beni düşüncelerimden çıkarır. İlk başta Tessa olduğunu sanırım, ama başımı kaldırdığımda, hayatımda gördüğüm en yumuşak kahverengi gözlerle karşılaşırım. Geyik rengi saçları ve soluk tenli bir iblis. Küçük keçi boynuzları ve çok nazik bir gülümsemesi var. Yakışıklı ve Tessa gibi zırh ve deri giysiler giymiş, bu yüzden muhtemelen Kalel'in en iyi şövalyelerinden biri olduğunu tahmin ediyorum. Ancak bu pek mantıklı gelmiyor, çünkü bana

tanıdık geliyor. Dağınık saçları ve çekici gülümsemesi beni şaşırtıyor, ya da belki de yorgun zihnimden kaynaklanıyordur.

"Çok kötü bir gün geçirmişsin gibi görünüyorsun," diyor, sanki komikmiş gibi geniş bir gülümsemeyle kaşlarını çatarak. O kadar yorgunum ki, belki de komik olabilir, ama artık anlayamıyorum.

Gözlerimi ona çevirip alaycı bir şekilde soruyorum, "Neden anladın? Dağınık saçlarımdan mı, solgun tenimden mi?"

O gülmesini zor tutuyor. "Aslında, uzun süre kaşlarını çatmış olmand." Elini uzatıp dudaklarıma hafifçe dokunuyor. Bana karşı bu şakacı tavrına irkiliyorum. Geçirdiğim günden sonra, bu tavrı içtenlikle hoşuma gidiyor.

Homurdanıp gözlerimi ateşin üzerindeki kaseye geri çeviriyorum. İçindekiler buhar çıkıyor, muhtemelen yeterince ısınmıştır. Kollarıma sararak kaseyi kenarlarını tutup, geçici masa olarak kullanmayı planladığım kucağımdaki düz kayaya hızlıca taşıyorum.

"Sen de onu yemek istemiyormuş gibi görünüyorsun." diye ekledi. Ona gülümsedim. *Bu iblisi seviyorum.*

"Kimse boğazına bıçak dayayıp bana eşlik etmeni zorlamıyor."

"Ah, ama yanıliyorsun. Seninle konuşmak istiyordum. Benim adım Nikolai. Bu sabah seni çabucak iyileştirdim, ama acelem vardı ve seninle pek tanışamadık. Ben şifacının çırağıyım, bu yüzden doğal olarak seni bana pratik yapmam için verdiler," diyor neşeyle. Son cümlesinin bir hakaret olup olmadığını anlayamıyorum, ama samimi görünüyor, bu yüzden gülümsemeye devam ediyorum.

Ah, şimdi hatırladım. Daha önce çırak cüppesi giyyordu. Ustası Mav'inkiyle aynı taupe rengindeydi.

"Şifacı mı? Öğrenmesi zor bir meslek olmalı." Çorbadan isteksizce bir yudum alıp zorla yutuyorum. Tadı harika, tuzlu ve sebze, et ve et suyu ile yoğun, ama iştahım pek yok.

Nikolai başını sallar, ilk eğitim günlerini hatırlar gibi gülümser. "Sadece çırak olmak bile yirmi yılımı aldı. Zor demek yetmez." Hafif ve samimi bir kahkaha atar. Kendimi onunla birlikte gülümserken ve omuzlarımı gevşetirken buluyorum. Ne kadar gergin olduğumu fark etmemişim bile.

"Yirmi yıl mı? Kaç yaşındasın? Çok genç görünüyorsun," diye takılıyorum. İblislerin yarı tanrılar kadar uzun yaşayabildiğini biliyorum, bazıları muhtemelen daha da uzun. Tanrılar gibi ölümsüz olanlar bile olabilir.

"Doksan iki yaşımdayım. Soyumda yaşlanma yirmi beş yaşında durur, bu yüzden hepimiz genç görünürüz. Ailem ve dedelerim benim kardeşlerim olabilir," diyor eğlenerek. "Ya sen, Alira? Yarı tanrılara hayranım. Her zaman onların yaşam tarzları ve tüm ayrıntıları hakkında bilgi almak istemişimdir, ama bildiğin gibi, çoğu bir iblisle konuşmaktansa dilini kesmeyi tercih eder." Son cümleyi söylerken yumuşak yüz hatları sertleşiyor.

Çalınan yarı tanrılara ne yapıyorlar acaba? Hiçbiri evine dönmedi. Kalel, son nefeslerini verene kadar onları tüketiyor mu? Bir parçam bilmek istemiyor. Ama korkarım ki bu kaçınılmaz olacak.

"Şaşırmadım. Biz şeytanlara açılmamayı öğrenerek büyüdük." Nikolai'nin gözlerindeki umut sönüyor. "Ama artık bir şeytanla nişanlıyım, bu yüzden bu kuralların benim için geçerli olup olmadığını bilmiyorum." Göz kırptım ve Nikolai'nin yüzü yeniden aydınlandı. "Ben otuz sekiz yaşımdayım, yarı tanrılar genellikle otuz yaşlarında yaşlanmayı durdurur. Birkaç yüzyıl yaşayabiliriz, ama savaş nedeniyle çok fazla yaşlı yarı tanrı kalmadı."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Vay canına, sadece otuz sekiz misin? Komutandan sadece beş yaş küçüksün. O daha uzun hayatının başındadır."

İlgiyle öne eğilip lezzetli çorbadan bir yudum daha alıyorum. "Gerçekten mi? Bir Yiyici ne kadar yaşar? Aslında biz de iblisler hakkında pek bir şey bilmiyoruz," diye itiraf ediyorum utangaç bir şekilde.

Nikolai'nin gözleri heyecanla parladı. "Bu inanılmaz. Uzun zamandır sizi tanımak istiyordum ve sizin de bizim hakkımızda bu kadar az şey bildiğinizi öğrenmek gerçekten şaşırtıcı."

"Şaşırtıcı mı? O kadar da abartmayalım."

O hevesle başını salladı. "Biz her zaman yarı tanrıların bizden üstün varlıklar olduğunu düşünmüştük. Yani, Neptün, sen yarı tanrısın. Senin de bizim kadar bilgisiz olduğunu hiç aklıma gelmemişti, sanırım kimsenin de."

Kaseyi masaya koymadan önce bir yudum daha alıyorum, midem bu kadar az miktarda bile içtiğim için hoşnut değil.

"Yiyiciler, ölümsüz olan az sayıdaki iblis türüdür. Bildiğin gibi, normal yiyecekleri yiyebilirler, ancak hayatta kalmak için yarı tanrıların kanına ihtiyaçları vardır. Bunun tanrı kanı olması için bir nedeni var." Rahatsız bir şekilde ayaklarını sürter ve Kalel'in çadırına bakarak dışarı çıkmadığından emin olur. "Beslendikleri varlıklardan yaşamlarını emerler. Yarı tanrılar

damarlarında tanrıların kanı olduğu için tüketilemeyen tek yaratıklardır."

Kalel ölümsüzdür. Nedense bu kalbimi acıtıyor, ama nedenini anlamıyorum.

"Biz ölümsüz değiliz. En azından artık değiliz. Ebeveynlerimiz güçlü tanrılarsa ömrümüz yaklaşık üç yüz yıldır. Çok azımız ölümsüzlüğe ulaşır. Sadece Jüpiter'e kendimizi layık olduğunu kanıtlarsak bize bahşedilebilir, ama tanrılar bizi terk etti ve yavaş yavaş yok olmamıza izin verdi."

Yüzü asık. "Bu çok kasvetli."

Omzumu kaldırıp indiriyorum, sonra kaseyi alıp kalanları Nikolai'ye uzatıyorum, çünkü o da kaseye bakıp duruyor. "Bitirmek ister misin?"

O, açgözlü bir gülümsemeyle başını sallar. "Tanrım, bunu teklif edeceğini umuyordum. Savaştan dönerken tayınlar hep daha azdır. Kral Achill'e sürekli getireceğimiz erzak miktarını artırmamız gerektiğini söylüyorum. Gerçekten aç değil misin?"

Kafamı salladım. "Ben iyiyim. Kalel sorarsa kaseyi bitirdiğimi söyleyeceğine söz ver." Nikolai endişeyle kaşlarını çattı ama başını salladı.

"Tamam, ama sabah kahvaltı yapmanı sağlayacağım." Elini bana uzattı. Kaşlarımı kaldırdım. Ne yapıyor? "El sıkışmak nedir bilmiyor musun?" dedi inanamayan bir şekilde.

Dudaklarım düzleşir. "Hayır."

Nikolai güler ve elimi tutar. Hareketine irkilirim ve elimi sıkıca tutup birkaç kez salladığında donakalırım. Kahverengi gözleri parlar ve temastan yanakları kızarır. Beni farklı görüyormuş gibi yüzümü inceler.

"Anlaşma demek. Ölümlüler bunu sürekli yapar. Biz de yıllar önce öğrendik." Yavaşça elimi bırakıyor.

"Şeytanlar garip," diye mırıldanıyorum gülümseyerek. Tessa ve Nikolai, yeni hayatım için bana bir parça umut veriyor. Belki de bunu tek başıma yapmak zorunda kalmayacağım.

Çadır karanlık.

Kalel masasında oturmuş, bir not yazıp şahin bacağına takılı kutuya koyuyor. Bu, Kral Borlin'in çalışma odasında, beni kurban olarak kabul ettiklerini öğrendiğimiz gün kullandığı kutu.

Kalel'in gözleri benimkilere doğru yükseldi. Bir an bekledi, okunamaz bakışlarla bana baktı, sonra ayağa kalktı ve yanımdan geçerek kuşu

çadırdan.

"Yemek yedin mi?" Bana, her halükarda bana inanmayacakmış gibi bakarak değerlendirir. "Evet, Tessa bana biraz ayırdı."

Kalel homurdanır ve yatağının kenarına gider, elini bana uzatır. Ona gidip sol tarafına oturuyorum. Saçlarımı boynumdan nazikçe çekip yaklaşıyor. Kokulu bezlerimden derin bir nefes alıyor, sonra dilini tenimde gezdirerek dokunduğu her yeri ateşe veriyor. Elleri boynumun yanına değen dişleri, hoşuna giden yeri bulana kadar boynumun yanını okşarken, ellerim çarşaflara kıvrılıyor. Dişleri kan dolaşımına giriyor.

Sırtımdaki kaslar gevşedi, ama o, elini belimin alt kısmına dolayarak buna hazırdı. Isırığındaki zehir, ani gevşeme hissine neden oluyordu, ama artık alıştığım için o kadar da kötü gelmiyordu. Bu biraz rahatsız edici bir düşünceydi, çünkü eğer beni gerçekten öldürmek isterse, bunu yapmak onun için çok kolay olurdu.

Isırık daha çok hafif bir rahatsızlık gibi hissediliyor. Benden beslenirken çıkardığı sesleri dinliyorum. Bugün daha aç görünüyor, ısırıkları daha şiddetli ve sırtıma sıkıca tutunmuş durumda.

"Mhm," diye homurdanıyor, sesi göğsüme balta gibi çarpıyor. Dişleri daha da batıyor ve dudaklarımdan bir çığlık kopuyor.

"Ah, acıyor." O beni yeniden tutarken, ağır elini uyluklarıma kaydırıp sertçe sıkarken nefes nefese kalıyorum. Adrenalinle nabzım hızlanıyor ve o da bunu hissediyor olmalı ki, bir an duraksıyor ve sonra hızla beni bırakıyor.

Nefesi düzensiz. Altın rengi gözleri bir an şokla doluyor, sonra gözlerini kırıp kanlı yüzünü koluyla siliyor. Daha önce hiç bu kadar kirlenmemişti. Gerçekten bu kadar aç mıydı? Korku içimi kaplıyor. Elimi kaldırıp tereddütle boğazıma bastırıyorum. Yara her zamankinden çok daha büyük. Altın rengi sıvı kolumu lekeliyor.

"Yatağa git," diye bağıyor, bana sırtını dönüp elini saçlarında gezdiriyor.

"O neydi?" diye titrek bir sesle soruyorum. Açlığını kontrol edemiyor mu? Kontrolünü kaybederse ne olur? Tanrım, bunu düşünmek bile istemiyorum.

Omuzları gerginleşir. "Yat dedim, küçük tanrıça."

Chapter Ten

ALIRA

Devicit ve Alzhor arasındaki sınıra vardığımızda rüzgâr diner. Bir hafta boyunca süren zorlu soğuk yolculuk ruhunuzu yıpratır. Gerçi Fallen Ridge vadisinden daha korkunç bir yer olduğunu sanmıyorum.

Bu topraklara her iki ordunun kanı dökülmüştü, kırmızı ve altın rengi ile boyanmış toprak bunu açıkça gösteriyordu.

Kalel'in ordusu, biz geçerken kasvetli görünüyor. Gözleri, savaş sırasında toprağa saplanmış kırık bayrak direklerinde takılı kalıyor.

Hala çok taze görünüyor. Bahar gelip eritene kadar zamanda donmuş gibi.

Altı ay önce bir savaş brifinginde başkomutanımızın bu savaştan bahsettiğini hatırlıyorum. Kuvvetlerimiz bu sınırı birkaç hafta boyunca savundu, ancak sayıca üstün olan iblislere karşı koyamadık. Bir yanım, Kral Borlin'in tanrılarının bu kadar çok tanrı kanının dökülmesini reddedeceğini umarak direndiğini düşünüyor, ancak tanrılar sessiz kaldı. Hiç gelmediler. Duaları cevaplanmayınca, şövalyelerimizin çoğu kalan son umutlarını da yitirdi.

Bu, Kral Borlin'in beni göndermediği birkaç savaştan biriydi. Ben, gizli bir saldırı ihtimaline karşı krallığımızda kalıp kaleyi korumakla görevliydim.

Omuzlarım, havada asılı duran ölümün ağırlığıyla çöküyor.

Tanrı kanının döküldüğü toprağı lekelediği söylenir. Az sayıda ölümden bu fark edilmez, ama bu tamamen farklı bir şey.

Daha önce hiç bu kadar midem bulanmamıştı. Atlar geçerken küçük, solmuş çiçekleri ezip geçiyor. Şakayıklar.

Tessa atını bizimkilere yaklaştırıyor. "Kalel, yaklaşan fırtına geçene kadar cephe kampında kalmalıyız."

Kalel ona kısa bir süre baktıktan sonra kısa bir baş hareketiyle onayladı.

Gerçekten pek konuşmaz, özellikle at sırtındayken. Bu, içtenlikle minnettar olduğum küçük bir nimet. Yolculuk uzun ama en azından günün çoğunda zihnimin hapishanesinde kalabiliyorum.

Atlar kanlı tarlayı geçerek Devicitian topraklarının karşı ucuna ulaşırız ve sonunda kutsal toprakların sınırını geçeriz.

Garip, ama beklediğim gibi yarı tanrıların cesetleri ortalıkta yok. Kral Borlin'in düşmüş ordusunu geri almak için zamanı yoktu, şeytanlar onları çoktan kaçırmıştı. Peki cesetleri nerede?

Kalel, sıranın arkasından gelen bağırışlar üzerine atını durdurur. Havada korku dalgası yayılır, dilde çam özü gibi yapışkan. Bu, iblislerin karakteristik korku kokusudur ve bu kokunun göğsünüzde hızlı bir çürüme gibi dehşet uyandırdığını söylemek yetersiz kalır.

Bu, bir kez kokladığınızda asla unutamayacağınız bir koku. İkisinin özü, güneş patlaması gibi etrafa yayılır ve çevrede bulunan tüm canlıları vurarak onlara korkunç bir şeyin geldiğini haber verir. Bu kokuyu, onları öldürmekle ilişkilendiriyorum. Korkuları ruhunuzun derinliklerine işler ve asla unutamazsınız.

Kalel, damarlarıma işleyen bir acı çılgılığı atar. "Tessa, ona göz kulak ol," der ve beni atının üzerinde bırakarak grubun arkasına doğru koşar, neler olduğunu görmek için.

Tessa, sanki kaçacağımı düşünüyormuş gibi bana bakar. Başka bir durumda, kesinlikle kaçırdım. Ama Kalel, krallığımın tek kurtuluş umudu. Gerçekten nereye gideceğimi sanıyorlar ki?

Kalel'in atı toynaklarını yere vurarak başını sallamaya başladı, sanki beni sırtından atmak istiyormuş gibi.

"Sakin ol, bir şey yok," diye mırıldanarak uzun boylu siyah aygırdan kayıp iniyorum ve onu sakinleştirmek için boynuna okşuyorum. At, Kalel yanımda olmadan ona dokunmamı kabul edemiyormuş gibi homurdanıyor ve başını benden uzaklaştırıyor. Bana karşı kayıtsız tavırları karşısında dudaklarımı büzüyorum. "Orada ne oluyor?"

"Emin değilim." Gözleri, yardım etmek için arkaya doğru ilerleyen şövalyelerin başlarının üzerinde duruyor. "At korku kokusuna tepki gösteriyor, ama aynı zamanda huysuz bir hayvan. Senin varlığını tolere ettiği için şanslısın. Prenses Helen onunla tanışmaya çalıştığında onu attı." Tessa konuyu değiştirir. Anı hatırlayarak gülümser, bu da prensesi pek sevmediğini düşündürür bana.

"şeytan Kral'ın bir kızı olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum ve attan birkaç adım uzaklaşıyorum. Belki tekmelemeye kalkışır diye.

Tessa yanıma atlar. "Kızı değil, kız kardeşi. Birkaç yıl Kalel'in kalbini kazanmaya çalıştı ama o ona ilgi duymadı. Hiç kimseye özel bir ilgisi olmamıştır." Son cümleyi ima eden garip bir tonla söyler.

Kalel'in hayranlarıyla pek ilgilenmeden yorgun gözlerle ona bakıyorum.

"Helen sorun olmaz, ama onun insanları öldürmeye yabancı olmadığını bilmelisin."

insanları öldürttüğünü bilmelisin." En azından Tessa beni uyarmak kadar düşünceli.

Kraliyet ailesinin kişisel çıkarları için suikastçıları kullandığını ilk kez duymuyorum.

Başımı sallıyorum. "Uyarın için teşekkürler. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Tessa başını sallar. "Kalel sana her şeyi anlatacaktır, eminim. Helen'den bahsetmemeliydim, lütfen ona bundan söz etme." Yıkılmış tarlalara doğru bakar.

"Burada savaştın mı, teğmen?" Kalel'den başka bir konuya geçmek için soruyorum. Her şey onunla ilgili gibi ve ben etrafımdakiler hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.

Sa çizgisini takip eden altın pullar, uzak ağaçlara üzüntüyle bakan gözleri yumuşarken, bir anlığına sıcak bir tonla parıldıadı. "Savaştım."

Sıranın arkasından gelen bağırışlar artar ve dikkatimizi aşağıdaki şövalyelere çeker. Ne oluyor böyle?

Hayır.

Korkunç kurtlar.

şövalyeler dağıldı ve at gruplarına çarparak arabaları parçalamaya çalışan devasa yaratıkları kovalamaya çalışıyor. Özellikle de yarı tanrı esirleri taşıyan arabayı.

Yarı tanrılar, kurtların devirdiği kafesli arabalardan kaçarak hızla dağıldılar. Bazıları hızla ağaçların arasına sığındı, diğerleri ise canlarını kurtarmak için canavarlara karşı savaştı. Taze kan

kış havasında hızla kıvrılıyor. Hans'ı, Kral Borlin'in Devicit'e vardığımızda yeminlerimizi onaylamak için bize eşlik etmesi için görevlendirdiği görevliyi çalgınca arıyorum.

Yırtık pırtık yarı tanrılar arasında onu bulamıyorum. Kısa bir rahatlama, ama birkaç dakika içinde yaşanan katliam mideyi bulandırıyor.

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor ve elim içgüdüsel olarak kılıcımı almak için yanıma uzanıyor. Ama kılıç yok, ilk gün aldıklarını unutmuşum.

Burada silahsız kalamam. Korkunç kurtların arasında. Onlar için adeta bir işaret fişeği gibiyim. Yarı tanrıların kanını kilometrelerce öteden koklayabilirler. Onlar için tatlıdır, sonsuz balın nektarı gibidir. Onları uzun zaman önce kendi topraklarımızdan yok ettik, ama Devicit ormanlarında hala yaşadıklarını bilmiyordum. Neden bu dünyadaki tüm canavarlar kutsal kanımızın peşinde? Dışlerimi alt dudağıma batırıyorum.

Kalel, küçük yapılı bir yarı tanrıyı yakalamadan önce bir korkunç kurdu sırtından bıçaklayarak bağırır. Canavar öfkeyle komutanın üzerine atılır. Canavar onun en az üç katı büyüklüğündedir ve kristal kılıcı ona neredeyse hiç zarar vermemiştir.

"Korkunç kurtlar mı?" Tessa inanamadan mırıldanır ve yardım etmek için sahaya koşmadan önce kendini silahlandırır. Sağ ayağı üzerinde durur ve bana bakar. Gözleri hızla boş ellerimi bulur. "*Tanrılar*," diye lanetler ve isteksizce kolunu keskin bir hareketle çekerek hançerini kınından çıkarır. "Bunu sana verdiğime pişman etme."

Tessa bıçağı ellerime sokar. Şaşkın ve minnettar bir şekilde ona bakarım.

Teşekkür etmemi beklemez. Sahaya doğru koşar ve kalan birkaç yarı tanrıya yardım etmek için acele eder. Kalel ve en güçlü dört şövalyesinin arkasına saklanmışlardır.

Çenem düşer. Yarı tanrı kanı döküldüğünde, bir kurt sürüsünü durdurmak duyulmamış bir şeydir. Onlar, bu açlığı gidermek için ölmeye bile razı olacak kadar derin bir açlıkla, onu sonsuza kadar takip edeceklerdir.

Kalel'in gözleri benimkilere kayar, korkunç kurtların ortaya çıkmasıyla öfke ve şaşkınlıkla sertleşir ve daralır. Arkamdaki zeminin titremesini hissettiğimde, iblislerin bu canavarların altın damarlarımızdaki cazibesinden habersiz olabileceği aklıma gelir. Buradaki savaşın ardından, ormanın en derinlerinden buraya çekilmiş olabilirler.

Kalel'in gözleri büyür ve dişlerini göğsüme geçirmeden önce delici bir çığlık atar.

Aklımda tek bir düşünce var. Belki de tüm evrende yankılanıyor. Bir dua, ama acımasız tanrılara değil.

Lütfen ölmeme izin verme, Kalel.

Chapter Eleven

KALEL

ORMAN RUHU, sürüyü kontrol eden devasa beyaz bir kurt, dişlerini Alira'nın vücuduna geçirir.

Damarlarımdaki kanın bu kadar soğuyabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Ama onun güzel, gümüş rengi saçlarının hızla altın rengine dönüşmesini izlemek, kalbimin her odacığını buza çeviriyor.

Boğazımdan bir ses çıkıyor. Daha önce hiç çıkarmadığım bir ses.

"Alira!" Nabzım kulaklarımda gümür gümür atarken sesim boğuk çıkıyor. Arkamda koşarken Tessa ve Nikolai'nin bağırışlarını duyabiliyorum. Sanırım beni durdurmaya çalışıyorlar, kendimi tehlikeye atmamam için onu ölmesine izin vermemi istiyorlar.

Bu benim için bir soru bile değil. Onun ölmesine izin veremem.

Sadece yapamam değil, *yapmayacağım*. Bu, ruhumun derinliklerinden gelen bir çağrı gibi. Bir yalvarış. Sonra sesini duyarım. Sabah çiylere kadar net. *Lütfen beni ölmeye bırakma, Kalel.*

Kalbim burkuluyor ve kemiklerimde bir güç dalgası yayılıyor.

Bana dua mı etti? Aklımdan tüm mantığım uçar. Tek umursadığım şey, küçük tanrımı kurtarmak.

Kılıcı daha sıkı kavrarım ve bacaklarımda titremesine izin vererek beyaz canavarın altına kayarım. Altından geçerken zaman durur ve yavaş yağmur damlaları gibi damlar. Kurtun gözleri, ormanına adım atmaya cesaret eden her şeye duyduğu nefretle dolu, yanan kırmızı kömürler gibidir.

Alira'nın kurtun çenesinde sarkık bir şekilde durduğunu gördüğümde midem bulandı. Çenesi gökyüzüne doğru eğilmiş, boğazı güneşin rengiyle lekelenmişti.

güneşin rengiyle lekelenmiş.

An, en fazla bir milisaniye sürer.

Kılıcım ruhun boğazını bulur. Ben çökmekte olan canavardan kaçmak için hızla yana yuvarlanırken, o acı içinde çığlık atar.

"Alira!" diye bağırarak kılıcımı toprağa fırlatıp kurtun çenesini zorla açmaya çalışıyorum. Kan çanağına dönmüş gözleri hareketlerimi takip ediyor.

Tüyler ürpertici bir ses vücudumun her kemiğinden geçer. Tüylerim diken diken olur ve duraksarım. *"Kalel, neden böyle bir ziyafetle ormanımıza gelip bizi beslenmekten alıkoyuyorsun? Pluto, sürümü incittiğin için seni cezalandıracak."* Korkunç kurt, telepati yoluyla konuşur; bu yeteneği sadece yaşlı orman ruhlarının sahip olduğunu bildiğim bir yetenektir.

"Onu alamazsın. Diğerlerini kaderlerine bırakacağım, ama onu alamazsın." Sesim boğuk çıkıyor. Yaşlı ruh bakışlarımı araştırıyor, ama sadece sarsılmaz bir ifade görüyor.

Güler, boğuk, tüyler ürpertici bir ses çıkar. *"Peki. Ama gün doğumunda ormanımdan ayrılmanı öneririm. Yarın gün batımından sonra hala burada olursanız, hepinizi öldürürüm."* Alira'yı bırakır, vücudu salya ve kanla kaplıdır. Dişlerimi alt dudağıma geçiririm, anında demir tadı alır. *"Sen olmasaydın Kalel, bütün orduyu yok ederdim."* diye uyarır.

Alira'yı kollarıma alıp ayağa kalkarım, göğsüme yaslanan cansız bedeninin ağırlığını hissederim. Kadim yaratığa saygıyla başımı sallar, sonra hızla dönüp Nikolai'ye koşarım. Mav, grubun arkasında, kurtarabileceği kadar şövalyeyi kurtarmaya çalışıyor.

"Alira, buradayım... Bana ölemezsin. Şimdi olmaz," diye fısıldayarak onu umutsuzca kendime çekiyorum.

Chapter Twelve

ALIRA

Kızılcık ağacının zengin kokusu beni uyandırır. Kırpıklarım, fenerlerin yaydığı sıcak ışığa karşı titrer; ışık çok parlak ve gözlerimi tamamen açmamı engelliyor. Vücudum donmuş gibi ve çok ağrıyor. Hiç bilmediğim bir soğukluk beni sarıyor, sanki yeraltı köpekleri ruhumu almaya gelmiş gibi.

"Kalel, uyandı." Tessa'nın yumuşak sesi. Yanıma yaklaşıyor ve başı görüş alanıma gelene kadar üzerime eğiliyor. Ağır gözlerimi kapatmadan önce ona birkaç saniye bakıyorum.

"İhtiyacım olursa seni çağırırım, teşekkürler Tess."

Tessa tereddüt ediyor ama kısa süre sonra ayrılıyor. Işığa tekrar gözlerimi kırptıyorum, Kalel'e bakmak için hala çok parlak. Ön kolumu gözlerimin üzerine koyuyorum; rahatlama anında geliyor.

Başparmağı yanağımı okşadı, şaşırtıcı derecede sıcaktı, *bu da* gözlerimi açmamı sağladı. Onu görmek için gözlerimi kısarak baktım.

Yanımda oturuyor ve yüzündeki sert ifadeden, korkunç bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Abanoz rengi saçları dağınık ve alnını kaplıyor. Akşam kıyafetlerini giymiş, yani henüz sabahın erken saatleri olmalı.

Ne oldu? En son hatırladığım şey bu iken, buraya nasıl geldim? Elim göğsüme uçuyor — orada keskin bir acı ve dişlerin etime batmasını çok net hatırlıyorum.

Nasıl hayatta kalabildim?

Ağrıyı bekleyerek yavaşça oturuyorum ama günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyorum.

"İyi görünüyorsun," diyor Kalel kayıtsız bir sesle, ama ses tonunda her zamanki karamsarlığından farklı bir şey var.

"Ne yaptın?" Elim bir kez daha göğsüme gider, parmaklarım bandaj değil, gömleğime dokunur. Yaralandığım her yeri yoklarım ama hiçbir şey bulamıyorum, bir yara izi bile yok. Tamamen iyileşmişim, ama o yaralarla ölmüş olmam gerekirdi. O korkunç kurt beni ağzına almıştı, tanrı aşkına.

Kalel yorgun görünüyor. Dinlendiğim süre boyunca başımdan ayrılmadı mı? Düşüncelerini topladıktan sonra gözlerini bana çevirir. "Sana kanımı verdim. Seni iyileştirdi ama bu kadar pervasız olamazsın, küçük tanrı. Tabii gerçekten ölmek istemiyorsan."

Midem burkuldu. "Senin kanın mı beni iyileştirdi?" Gözlerine baktım ve sadece gerçeği gördüm. Ama bu, neden bana karşı bu kadar sıcak davrandığını açıklamıyor. Bu düşünceyle kaşlarımı çattım.

"Bu sadece bir kez işe yarar," diyor karanlık bir sesle, sanki korkunç bir şey yapmış gibi elini yüzünden aşağıya doğru çekerek. Emin olmadığı bir şey. "Alırsın..." Boğazını temizliyor. "Bu gece esir alınan yarı tanrılara ne olduğunu konuşmalıyız."

Ne demek istediğini anlamadan ona bakıyorum, ta ki yarı tanrıların canlarını kurtarmak için koştukları anlar zihnimde canlanana kadar. "Onları kurtarabildin mi?" diye soruyorum sessizce, hayatta kalanların çok az olabileceğinden korkarak. En azından birkaç tanesi hayatta kalmıştır, değil mi?

O geriye yaslanır ve alnını sıkarak parmaklarını saçlarında gezdirir.

Sessiz kalıp soğuk gözlerle bana bakmaya devam ettikçe, saldırıdan kimse kurtulmadığına dair içimdeki şüphe azalıyor.

"Birkaç kişi kaçmayı başardı. Seni kurtarmak için, ormanlarında kalan tüm yarı tanrılara sahip olmaları karşılığında korkunç kurtla pazarlık yaptım." Sesi korkuyla doludur. Bunu iyi karşılamayacağımı düşünüyor ve haklı.

Göğsümde yine bir acı yükseliyor. Neden krallığımın bu kadar çok insanı ölmek zorunda? Kral Borlin çok öfkelenecek ve bizim korkunç kurtlar tarafından saldırıya uğradığımıza inanmayacaktır. Kalel'in onları öldürdüğünü düşünecektir.

"Yalan söylüyorsun," diye öfkeyle omzunu itip ona sertçe bakarak söylüyorum. "Sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok." Gözleri sabit ve yüzündeki kasvetli

ifadesi ikna edici. Neden hepsinin bu şekilde ölmesine izin versin ki? Bunun savaşı yeniden başlatmaya yeteceğini *ben* bile biliyorum.

Öfkeyle ayağa kalkıp çadırın girişine doğru yürüdüm. Kalel bir anda ayağa kalkıp yolumu kesti. "Hayatta kalanları aramalıyım." Ellerimi yumruk yapıp yanlara indirdim. Hepsi ölmüş olamazlardı, onlar olmadan tüm bu çabalar boşa gidebilirdi. En azından Hans'ı bulmalıyım.

"Paramparça olacaksın, Alira." Soğukkanlı yüzü öfkemi daha da derinleştiriyor.

"Seni aptal." Omuzlarını itiyorum. Bir adım geri çekiliyor ve sinirle kaşlarını kaldırıyor. "Hepsini kurtlara kaptırırsak, Kral Borlin savaşa girecek. Anlaştığımız gibi eve gönderecek kimse olmazsa, sana vereceğin hiçbir mazereti kabul etmeyecektir."

Tekrar dönüp gitmeye çalışıyorum ama o bileğimi sıkıca tutup hırlıyor. "O aptal kral, son yarı tanrısını da ölüme mahkum etsin o zaman. Onlardan yüzlerce kat fazlayız." Sözleri keskin ve canımı yakıyor. Gözlerimdeki acıyı görmüş olmalı ki dişlerini sıkıyor ve kaşlarını çatıyor.

Bileğimi bıraktığında kolum yanıma düşüyor.

Kalel derin bir nefes alır. "Üzgünüm, küçük tanrı, yapmamalıydım..."

Onun söyleyeceği şeyi bitirmesini beklemiyorum. Çadırın girişinden dışarı fırlıyorum. Kalel içinden küfrediyor, ama ben çoktan tarladan koşarak yarı tanrıların kaçtığını gördüğüm orman sınırına doğru ilerliyorum.

Çıplak ayaklarımla hızla ilerliyorum ve sakın zihnim ve iyileşmiş bedenimle donmuş zeminde kolaylıkla hareket ediyorum. Arkamdaki ağır ayak sesleri Kalel'in çok uzaklaşmadığını gösteriyor.

"Kampta kalın. Onu ben yakalarım!" diye muhafızlarına bağırdı. Sanırım onlar da beni kovalamaya katılmışlardı.

Ormanın kenarındaki dikenli çalıların üzerinden çevik bir şekilde atlayıp, sessizce kalın ağaç duvarının içine giriyorum. Hava çoktan karardı, bu yüzden net görmek zor, ama çalılar, birçok ayak tarafından ezilmiş ve bastırılmış durumda. İzleri takip ediyorum.

Kalel'in peşimden ormanda koştururken çıkardığı vahşi sesler damarlarıma aciliyet pompaladı. *Tanrım, biraz daha hafif adımlı olmayı öğrense ya.*

Karanlıkta dikkatsizce manevralar yaparken yüzüme çarpan dikenli dalları umursamadan çalılıkların arasından koşuyorum, hayatta kalan yarı tanrılardan herhangi bir iz arıyorum.

"Küçük tanrı, sabrımı zorluyorsun," diye birkaç adım öteden hırlıyor. Onu görmezden gelerek ormanın derinliklerine doğru ilerliyorum, ta ki...

Çalılar ve kayalardan acıyan ayaklarım, çalılıkların içindeki küçük bir açıklığa ulaştığımda aniden durur. Donmuş yapraklar, sanki bir mücadele yaşanmış gibi ortada ezilmiş. Çimlerin uçları altın rengi kanla kaplı. Öldürülen yarı tanrıların kokusu burnuma çarptığında ellerimi burnuma götürürüm. Metalik koku boğazımın arkasında kıvrılır.

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi donmuş yapraklara sıkıştırdım. Kalel yaklaşıyordu, adımları yavaşlıyordu.

Kanla lekelenmiş çimleri izlerken, savaş bitmezse krallığımın ve diğer birçok krallığın karşı karşıya kalacağı şeyin *bu* olduğu anlaşıldı: ormandaki canavarlar tarafından avlanmak ve iblislerin topraklarımızı ele geçirmesi.

Faultore'un kaderi gerçekten bu mu?

Başımı eğip gözyaşlarımın donmuş toprağa düşmesine izin veriyorum. Gözyaşlarım yere damlıyor ve kalbimdeki acı boğazıma ve ciğerlerime yayılıyor, boğazımdan sesler çıkarmaya zorluyor.

Acıyı yutuyorum.

Kalel, benim acımı izlerken hayalet gibi arkamda duruyor. Acı çekmemi istedi, değil mi? Bunca zamandır istediği buydu, kendisi söyledi. Yarı tanrılar tarafından yapılan her şeyin intikamını almak istiyor. Benim yaptıklarımın... Ve onu suçlamıyorum. Bu acı ona yetiyor mu? Muhtemelen şu anda çöküşümü izlemekten zevk alıyordur.

Başımı kaldırıyorum, yüzümde boş bir ifade var ve gözyaşları hala yanaklarımdan akıyor. Omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum.

Koyu ışıktaki kehribar rengi gözleri parlıyor. Umutsuzluğuma gülümseyeceğini ya da beni buraya kadar kovaladığı için sinirleneceğini sanmıştım, ama yüzü benimki kadar boş.

"Duyguların yok, yağmurla ıslanmış bir taş gibi ağıyorsun," diyor düz bir sesle, gözleri isteksizce altın rengi çimlere kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

Birbirimize uzun bir süre bakıyoruz. Sonra bana elini uzatıyor.

Elini tutmadım, yerine kurtların kutsal kanını döktüğü çimlere bakarak gözlerimi kaçırdım.

"Alira. *Lütfen* beni seni geri sürüklemek zorunda bırakma. Ruhları daha fazla kızdırmadan ormandan çıkmalıyız." Kalel'in sesi acı ve yorgun.

Şimdi kalmanın ne anlamı var? Kaçarsam beni öldürür mü?

Ağır bir el omzuma baskı yapıyor, nefesim kesiliyor. Ona bakıyorum — Kalel'in bakışları hiç de sıcak değil. "Eğer yarı tanrılar hissedebiliyorsa, hissettiğin her neyse, Thornhall'da yaptıklarının yanında hiçbir şey." Omzumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve diğer elini belime dolayarak beni kaldırıyor.

Suçluluk göğsümü parçalıyor.

Onun tutuşundan kurtulup, matlaşmış çimlerin üzerine ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Kalel beni ölümcül bir bakışla sabitliyor. "*Yapma*," diye uyarıyor.

"Ne yapmayayım? Onları aramaktan beni alıkoyamazsın." Başımı eğip kırık çimlerin arasında yumruklarımı sıkıyorum.

"Bahse girer misin? Hepsi öldü, Alira. Hepsi!" diye bağırır, sesini yükseltir ve beni irkilir. Duygularım içimde kontrolünü kaybetmiş bir canavar gibidir, kabarıyor ve patlamak üzeredir. Çılgılık atıyor ve kanıyor. Bunun durmasını istiyorum.

Yine koluma uzanıyor ve bu sefer yüzüne tokat atıyorum. Darbenin etkisiyle başı geriye savruluyor. Kalel'in gözleri büyüyerek bana boş boş bakıyor. Şokun etkisi hızla geçiyor ve yerini öfke alıyor.

"Bir daha bana dokunma!" diye bağırıyorum, öfkeyle gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. Dönüp ormanın içine doğru koşmaya başlıyorum. Saldırıdan kurtulan tek bir kişi olmalı.

Kalel gülüyor. Tüylerimi diken diken eden, kan donduran bir kahkaha. "Küçük tanrıçacık, sana sabır gösterdim ama söndüremeyeceğin bir ateşi körüklüyorsun." Ayağıyla bileğimi yakalıyor ve beni yere deviriyor, ayağa kalkmama fırsat vermeden üstüme çıkıp beni yere bastırıyor.

Soğuk bakışları düşmanca bir sırtışa dönüşür. Beni çimlere itip dizlerinin üzerine çöktüğünde midem düğümlenir. Ellerini bileklerime bastırarak bacaklarımı ayırır. "Ben yüksek rütbeli bir düküm ve bana bir daha vurmayacaksın. Seni ne kadar tiksindiğimi anlamıyorsun galiba. Böyle devam edersen..."

umutsuzluğumu fark etti.

Dudaklarım kavgacı, kendini sabote eden bir sırtışla kıvrıldı. "Ne? Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin? Daha kötüsünü de gördüm, *yüksek dük*." Ses tonum alaycıydı.

"GörünüŖe göre seni kurtarmak senin saygını kazanmaya yetmemiŖ. Düşündüğüm gibi, yarı tanrılar kalpsiz yaratıklar. Siz sadece acı ve ıstırap yoluyla öğrenirsiniz."

Yüzünü yüzüme yaklaştırır. Düz burnu yanağıma baskı yapar ve koyu renkli bir saç teli alnıma düşer. Kalel bir bileğimi bırakır ve başparmağının ucuyla alt dudağımı okşar. Gözlerinde açlık dolu bir bakış belirir.

"Bana saygısızlık edebileceğini düşünmen çok komik. Ama artık bundan bıktım." Başparmağı dudaklarımdan kalkar, ama bakışları orada kalır. "Bana itaatsizlik etmeye devam edecek misin?"

Kalbim, umutsuzluktan öfkeye kadar değıŖen duygularla göğsümde çarpıyor. "Devam edeceğim, seni şeytan."

Kaşları çatılır ve acımasız bir gülümseme keskin dişlerini ortaya çıkarır. "Bana bir daha şeytan de, ne kadar kötü olabileceğimi göreceksin." Soğukkanlılığı kayboluyor. Her zamanki sakın ve yumuşak sesi, sert ve keskinleşiyor.

Titrek bir nefes alarak, gergin bir şekilde gülümserim. "Hepiniz şeytansınız."

Bileğimi sıkın eli sıkılaşıır, baskının acısıyla yüzüm buruşur. Kalel manyakça sırtarak gözlerini öfkeyle açar. Bir adamı çileden çıkarmak, onun gizli kartlarını görmek için en iyi yoldur.

Keşke bu kadar zorlamasaydım.

"Sen inatçı, *mazoşist* bir tanrıçısın." Çılgınca kahkahalar atarak bileğimi dudaklarına çekiyor. "Sanırım benim elinde acı çekmekten zevk alıyorsun, ve ben kimim ki senin isteklerini reddedebilirim, karım? Sana acı vereceğime söz vermedim mi? Ben bir iblisim. Bir canavarım. Bir şeytanım. Öyle değılmiŖ gibi davranmaktan yoruldum," der acı bir şekilde, ama sesinde bir incinme vardır. Çok fazla dikkat etmem çünkü dişleri bileğime derinlemesine batır. Boğazımdan acı çığlıkların çıkmasını engellemek için dişlerimi sıkarım.

Daha önce bileğimi ısırmamıştı ve bu, şeytani dişlerini batırdığı vücudumun diğır yerlerinden daha çok acıtıyor. Orada yeterince et yok, bu yüzden dişleri tendonlarıma ve kemiklerime sürtünüyor. Kafamı sallıyorum ve onun altında debelenirken bir inilti kaçıyor.

Beni sıkıca tutuyor, acı içinde kıvrınmamı dikkatle izliyor. Altın rengi kan dudaklarının köşesinden ön koluma akıyor. Kanımı vahşice emiyor, önceki ısırıklarının ne kadar "nazik" olduğunu bana gösteriyor. Dağılık olmasına aldırmış etmiyor ve dişlerini dikkatsizce kullanıyor.

Onu üzerimden atmak için çırpınırken boğazımdan bir çığlık daha kopar, ama beni sıkıca tutar. Vücut ağırlığıyla beni bastırır ve gözleri acı ve nefretle doludur. Durması için yalvarmamı bekliyor.

Yapmayacağım. Reddediyorum.

Daha kötü işkencelere dayanmak için eğitildim.

Dişleri daha derine, düşündüğümde çok daha derine batıyor.

O sadece beni acı çekmek istemiyor; beni zihinsel ve ruhsal olarak yıkmak istiyor. Onun acımasız ısırtığının ardından gelen çığlıklar ve gözyaşları ruhumu parçalıyor. Ben onun altında hıçkırarak, güçsüz bir şekilde yatana kadar içmeye devam ediyor — ben zar zor kendimde kalabiliyorum. Aklımda tek bir düşünce yankılanıyor.

O, dedikleri kadar acımasız, şeytanlar kadar ruhsuz.

Kalel dişlerini bileğimden yavaşça çıkarır ve kolumu bırakır. Tüm vücudum acının artçı sarsıntısıyla titriyor. Hıçkırıklar nefesimi kesiyor ve bir insanınkinden çok ölümcül yaralı bir hayvanın inlemelerine benziyor. Başım hiç bu kadar ağır hissetmemiştim. Yana doğru eğilmiş ve hareket edecek iradeyi bulamıyorum.

Her şey çok gevşek. Her şey yanıyor.

Kalel çömelir. Gözlerindeki duygusuzluk kaybolmuş, yüzündeki ifade daha çok kendinden nefret ediyor gibi. Gözlerinin etrafında kalan kırmızı renk onu yorgun gösteriyor. Kırık bir adam.

Dudakları altın rengi lekelerle kaplı. "Neden beni sana saldıran adamlara yaptığın gibi çiçeklerinden birine dönüştürmeye çalışmıyorsun? Neden bana izin veriyorsun..." Dişlerini sıkıp başını sallar, kırıksık kaşlarıyla yere bakar.

Çünkü bana yaptıklarına layığım. Cezalandırılmayı hak ediyorum... çünkü senden kurtulmak istemiyorum. Söylemeye cesaret edemediğim sözler.

Bana bakmadan önce tereddüt etti, duygularını yuttu ve bakışlarını sertleştirdi. "Adın ne, tanrıçacığım?" diye sordu.

Göğsüm sıkışır, o bana yine öyle bir ısırtık atmadan cevap vermem gerekir.

"K-Kalel."

"Daha yüksek sesle tekrar et. Kalel, ne?"

"Kal... Kalel Lornhelm," diye bağırıyorum, yüzümü iki elimle kapatıp bileğimden yüzüme ve saçlarıma akan kanı umursamadan.

"*Daha yüksek!*" diye bağırdı, ellerini başımın iki yanına vurarak. Sesindeki saf kin beni tetikledi, kan dolaşımdaki adrenalin patladı.

Hızla otururum, gümüş rengi saçlarım momentumla savrulur. Yüzüne bağıırken gözleri büyür. "Senin lanet olası adın Kalel Lornhelm!"

Burun buruna dururken nefesim zor ve titriyor. Sıcak gözyaşları hala yanaklarımı ıslatırken, şok olmuş ifadesi yerini düz, öfkeli bir bakışa bırakıyor, ama patlamamla çenem sıkışıyor.

O öne eğilir, vücudumu hareketsiz hale getirir. "Bana *bir* daha şeytan deme," der boğuk bir sesle. Nefesi boynuma sıcak sıcak geliyor. Cevap vermiyorum, boğazıma yerleşen korkuyu yutuyorum.

Kalel geri çekilir ve yüzümü inceler. Sessizliğimden memnun görünmüyor. "Beni öldürmek istiyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimiz buluşuyor.

Evet, Faultore'da bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok. Ama bu düşünce zihnimden geçerken, Kalel'i karanlık bir tarlada yatarken hayal ediyorum ve bu, kemiklerime korku salıyor.

"Hayır... Öldürmek istemiyorum."

Düşmanca bakışları yumuşar, sanki gerçekten böyle bir cevap beklemiyormuş gibi gözlerimi arar. Birkaç saniye sonra başını eğiyor.

"Siktir," der, başını sallar ve parmaklarını sertçe saçlarına geçirir. Dudaklarını sıkar ve bana kargaşa dolu bir bakış atar. Başkalarına acı vermekten başka bir şey bilmeyen, acı çeken bir adam. "Asla böyle olmak istemedim." Çenesini sıkar ve başını dizlerinin arasına indirir.

Titreyerek, bileğimi nazikçe tutuyorum ve içimi saran her zonklama ile yüzümü buruşturuyorum.

İçimde Kalel'i daha iyi anlamak için derin bir istek var, ama biz tamamen farklı dünyalardan geliyoruz. Onun bugün bu hale nasıl geldiğini nasıl anlayabileceğimi bile bilmiyorum.

"Kimseye zarar vermek istemedim," diyor sessizce. Gözleri, benim kanımla karışmış ellerine kilitlenmiş.

"Ben de istemedim." Bana bakar, gözlerinde hüznün belirir. "Ve olduğum halimden nefret ediyorum, Kalel. Yaptığım hiçbir şeyi geri alamam ve kimse geri dönemez." Öne eğilip elimi yüzüne götürürüm. Sanki dokunmamdan çekilecekmiş gibi başını biraz geri çeker. "Eğer hayatımın

hayatımın her gününü eski halim için tövbe ederek geçirmek zorundaysam, o zaman bu bedeli ödeyeceğim."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp avucumu kızarmış yanağına hafifçe koydum. "Sana vurduğum için özür dilerim."

O, duygusuz ifadesini koruyor, ama birkaç saniye sonra bakışlarını bileğime indiriyor. "Hatırlamıyorsun, değil mi?" diye soruyor kırık bir gülümsemeyle.

Kaşlarım çatıldı. "Neyi hatırlamıyorum?"

Ormanda bir ses onun dikkatini çeker. Altın rengi gözleriyle karanlığa bakar. Ben de dönüp bakmaya çalışırım, ama kan kaybından başım döner ve ona yaslanırım.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama Kalel kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. *O ses de neydi?* Nefesim kesiliyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum. Uykulu hissi atmak için gözlerimi kırpyorum.

Bir şey geliyor. Büyük bir şey. Kalbim durmak üzere.

Daha önce beni ısırın büyük beyaz kurt çalılıklardan çıkar. *Orman ruhu.* Tüyleri tanrı kanıyla kaplı metalik altın rengindedir. Kollarımda ürperti yayılır. Düşünmeden kollarımı Kalel'in boynuna doluyorum, nefes alış kesik kesik, ama şu anda onun bana sarılmasına verdiği tepki en son endişem.

Kurtun gözleri açlık içinde bana kilitlenmiştir.

Sonra ormanın her köşesini dolduran tüyler ürpertici bir ses duyuyorum, ya da belki de sadece kafamın içinde, ama sanki ağaçların içinden geliyor gibi. *"Benim ormanımda beslenmek mi? Kurtların gazabını mı uyandırmak istiyorsun?"*

Tüm gücümle titriyorum. Kalel'in cezası yüzünden o kadar güçsüzüm ki, şu anda tamamen savunmasız durumdayım.

Kalel'in göğsünden düşük bir hırıltı geliyor. "Gidiyorduk." Beni yavaşça ayağa kaldırırken ve kollarının arasında göğsüne doğru taşırken, beni tutan elleri gevşemiyor. Kalel, canavarın görüş alanından çıkana kadar sırtını ona dönmeden geriye doğru yürüyor.

Kalel'in kalbi bana karşı çılgınca atıyor. Bu, benim kalbimin de aynı şekilde atmasına neden oluyor, korkunç kurtun bize aşladığı korkuyla çılgına dönüyor. Önümüze geçip, güvenli bir yere varınca kararlı adımlarla yürümeye başlıyor. O, orman duvarını aşana kadar sessiz kalıyoruz. Ağaçların korumasından kurtulunca, hava bir anda cildime daha soğuk geliyor.

Kamp sessizdir ve Kalel'in şövalyelerinin çoğu nöbet tutarak dönüşümüzü beklemektedir. Kalel onların yanından geçerken birkaçının bakışlarıyla karşılaşırım. Onun tarafından böyle taşınmak, sanki tehlikede olan bir kız gibi, kendimi çok gülünç hissediyorum. Komutanlarını ormanda peşimden koşturduğum için bana kızgın görünüyorlar.

Kalel çadırımıza girer ve beni battaniyelerin üzerine indirir. Masasına gider ve beyaz bir bez getirir, bileğime uzanmadan önce bana tedirgin bir bakış atar. Onu durdurmaya çalışmıyorum. Parmaklarını nazikçe koluma dolayarak bezi yarama sarar.

Ağır gözlerim neredeyse kapanmak üzereyken, dilini avucumun üzerinde gezdiriyor. Bileğime doğru ilerleyip yarayı temizlemek için yalıyor. Kapalı gözlerimle, her okşayan hareketini ve dudaklarının nazik baskısını izliyorum. Sanki bu sevgi dolu hareketlerle milyonlarca küçük özür iletmeye çalışıyor gibi.

"Ben zalim bir adam değilim, biliyorsun," diye itiraf eder, dudakları tenime değerek. "Sadece... Yapamıyorum..."

Söz bulamadığı için kalbim burkuldu. Sol yanağındaki yara izini inceledim. "Ne hatırlamıyorum, Kalel?"

Bileğimi sarmayı bitirirken bandajın üzerinde başparmağını gezdiriyor, sonra bana bakıyor. "Hatırlamıyorsan, önemli değil." Soruyu kaçırıyor. Neyi unuttum? İki parmağıyla göğsümü bastırıyor ve beni battaniyenin üzerine yatırıyor. "Şimdi diğer bölgelerini koklamam lazım. Krallığa yaklaşıyoruz."

Onun bu kadar acımasız davranmasından sonra içimi kaplayan heyecandan utanarak boğazımı yuttum. Kızmak istiyorum ama bir yanımda ona o kadar empati duyuyor ki, kalbimde ona kin besleyemiyorum.

Kalel eğilip gömleğimi göğüslerimin altına kadar kaldırıyor. Kaburgalarımın nefes alıyor ve yakınlığı sırtımı kavisletiyor. Sadece varlığı bile bana yıkıcı etkiler yapıyor. Vücudumda elektrik akımı geçiyor ve içim acı bir şekilde bükülüyor. Kalel irkiliyor ve başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Tanrım, lütfen şimdi olmaz.

"Ah," diye inlerim, karnımı tutarak cenin pozisyonuna kıvrılırım.

Kalel içinden küfür eder, elini çenesinden aşağıya doğru sürükler.

Onu içimde hissetme ihtiyacı dayanılmaz. Acı o kadar şiddetli ki, az önce ormanda kavga etmiş olsak bile, ona yalvararak

Her türlü rahatlamayı. *Reddediyorum*. Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. *Ama tanrım, onu istiyorum*.

"Alira," Kalel adımı sanki tek başına ona acı veren şeymiş gibi fısıldadı. Gözleri kıvranan uyluklarıma kaydı. Dilini dışarı çıkarıp alt dudağını emdi, sanki beni daha fazla yemek istermiş gibi.

Dudaklarımdan bir inilti daha kaçır ve battaniyeyi sıkıca kavrarım. "Çok acıyor," diye ağlarım. Hiç bu kadar şiddetli olmamıştı. En kötü acı, boşluk hissi. Onun içimde olması lazım. Rahatlamazsam ölecekmişim gibi hissediyorum.

Kalel çenesini sıkır ve boğazını temizler, bacaklarıma doğru hareket eder, onları kendine doğru çeker, böylece artık cenin pozisyonunda değilim, ve bacaklarımı ayırır. İçim o kadar ıslak ki, pantolonumdan sızmaya başlamıştır bile.

"Neptune, merhamet et," diye mırıldanıyor, sesinde hiç duymadığım kadar zayıflık var. "Küçük tanrıça, bu benim hatam... bu yüzden telafi edeceğim." Sesi başımı döndürüyor ve şehvetle doludur. Sırtım kavisleniyor ve sadece yalvaran bir iniltiyle cevap verebiliyorum.

Kalbim daha hızlı atıyor, parmaklarını belime dolayarak pantolonumu dizlerime kadar indiriyor.

Ellerini kalçalarıma getirirken tereddüt ediyor, avuçlarında iç çamaşırımı sıkıyor. Kalel'in cildi benimkine değince yanıyor. Damarlarımdan heyecan dalgaları geçiyor.

Tanrım, bana ne oluyor?

Ondan etkilenmemeliyim. Etkilenmemeliyim, ama yine de buradayım, onun için sırlıslık olmuştum ve beni doldurmadığı her an daha da vahşileşiyorum. Aramızdaki hava değişti. Beni daha önce siktiği zamanki gibi öfke ve nefretle dolu değil.

Bu sefer tamamen büyülenmiş gibi görünüyor. "Lütfen, Kalel," diye utanmadan yalvarıyorum.

Kehribar rengi gözleri tekrar benimkilere dönüyor, bu kez farklı bir açlık parıldıyor. Zevk tüm vücudumu sarar. Elinde iç çamaşırımı tutarak, onu dizlerime kadar indirir ve başını bacaklarımdan arasına indirir. Beni açarken nefesinin sıcaklığı amımı okşar. Utançtan yanaklarım yanar. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz ve o burada, beni yutmak üzere.

Yüzümü kolumla kapatıyorum.

O homurdanır ve parmaklarını belime geçirir, dudaklarımdan bir inilti çıkarır, uzun dili içime dalıp

merkezimi okşayarak. "Zaten kokunu almam lazım, bu yüzden cömert davrandığımı sanma," diye fısıldadı klitorisimin üzerine, nefesi hassas tenime sıcak sıcak değiyordu.

Başım içgüdüsel olarak yukarı kalkıp ona bakıyor.

Keşke yapmasaydım, çünkü dudaklarını yalıyor ve avını yiyen bir yırtıcı gibi bana bakıyor. Koyu renkli saçları alnına dağılmış. Bu dağınık haliyle yıkıcı derecede yakışıklı. Saçlarına dokunmak için can atıyorum, ama kendimi tutuyorum. Ormanda bana yaptıklarını unutamam. Düşünmek bile bileğimi ağrıtıyor.

Bir an için Kalel'in beni tatmin etmeden bırakacağını ve bu acımasız cezayı vereceğini düşünürüm, ama o klitorisime doğru hareket eder, dilini nazikçe etrafında dolandırır ve sonra ağzına alır. Dudaklarımdan keskin bir çığlık çıkar ve gerçekten yapmak istediğim gibi yorganı onun başına sıkıştırmamak için yumruk yaparım.

Sonra iki parmağı içime girer, beni açarak kıvrılır ve hassas noktamı bulana kadar devam eder. Onun eli tarafından doldurulmanın zevkinden başım çarşaflara düşer. Uzun parmaklarını içimde pompalarken ve dilini klitorisimde döndürürken çok iyi hissediyorum.

İnlemelerim çadırı dolduruyor. Ne kadar yüksek sesle inlediğimi bilmiyorum. Şu anda onun beni orgazma yaklaştırmasına odaklanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Kalçalarım hafifçe eline doğru itiliyor. *Bu yetmiyor.* Daha fazla istiyorum. Daha fazla.

Kalel, parmaklarını çekip ağzını girişime doğru indirirken benim ihtiyaç dolu inlemelerimi fark etmiş gibi görünüyor. Dilini içime derinlemesine sokarken gözleri benimkilerle buluşuyor. Dişlerinin uçları benim en hassas noktama değiyor—kan akıtıp akıtmadıklarını bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek bildiğim, beni yiyip bitirdiği ve dilini kullanarak beni siktiği.

Kararlılığımı kaybediyorum. Saçlarını sıkıca kavriyorum ve bacaklarımla kafasını sıkıkmaya çalışıyorum. Hiç umursamıyor gibi görünüyor. Hatta göğsünden derin bir inilti yükseliyor ve bakışları şehvetle doluyor.

O bakış beni uçurur, o kadar sert boşalırım ki, her zevk dalgasında kalçalarım hareket eder. Kalel beni sıkıca tutar, sıvılarımı yalar ve temizlenene kadar dilini yarıktaki gezdirmeye devam eder.

Nefes nefeseyim, aklım başıma gelince dehşetle saçlarını bırakıyorum. Kalel hareketimi takip ediyor, vücudumda yukarı doğru ilerliyor,

gömleğimi yukarı çekip karnıma ve kaburgalarıma öpücükler kondurur, sonra göğüslerimde durur.

"Bu sana sevgimi gösterme değil. Seni daha fazla işaretliyorum, bu yarın onların topraklarından geçerken kokunu kurtlardan gizlemeye yardımcı olur." Sesi sert ama bakışlarında yumuşaklık var.

O benim göğüslerimden birini ağzına alıp emmeye başladığında dişlerimi alt dudağıma batırdım. Onun altında kıvrılırken dişlerimi sıkarak inledim.

İnler ve diğer göğsümü avuçlayarak, içim yine onun için yanmaya başlayana kadar okşar. Onun sikini içimde istiyorum. Tam bunu düşünürken, sert, kalın ve uzun bir şey uyluğuma sürtünür. Nefesim kesilir.

Kalel kalçalarını üzerime indirir, penisini bacağıma bastırır.

Tanrım, ilk seferinde nasıl içime sığıdı? O kadar sert ve hızlıydı ki, pek hatırlamıyorum.

Diğer göğsüme geçer, emip yalar ve sonra oturur. Onun yüzünden amımdan göğüslerime kadar ıslanmışım ve o, bitmiş bir yemeği gibi bana bakar, sanki beni tadıyormuş gibi alt dudağını emer.

"En azından tadı harika, küçük tanrıça." Kalel ayağa kalkıp masasına doğru yürüdü. "Devicit'e vardığımızda uykusuz geceler geçireceksin. Şimdi fırsat varken dinlen."

Chapter Thirteen

ALIRA

Gece yarısı kar yağmaya başladı. Korkunç kurtların bölgesinin ötesindeki ormanın hemen dışında kamp kurduk. O vadiden çıkmak yarım günümüzü aldı, ama Kalel sözünü tutmak ve ordusunu Fallen Ridge'den çıkarmak için kararlıydı. Orman ruhu, alacakaranlıkta topraklarında kalan herkesi öldüreceğini açıkça belirtmişti. En azından Kalel şövalyelerine değer veriyor.

Dünkü savaşta birkaç iblis öldürüldü, çok daha fazlası yaralandı. Adamlar yorgun ve zayıf, sadece bir şifacı ve çırağı var. Kalel, askerlerin arasında hastalık çıkmasını göze alamaz. Bu yüzden geceyi orada geçirmeye karar verdik.

Tessa kamp ateşinin etrafında yanımda oturuyor, birkaç şövalye de karşımızda oturuyor. Kimse beni rahatsız etmiyor, bu hoş. Ya Kalel'den korkup onun gözdesine bulaşmaya cesaret edemiyorlar ya da ona açıkça saygı duyuyorlar. İçimden bir ses ilk seçeneğin doğru olduğunu söylüyor.

"Hey, aç mısın?" Tessa nazikçe sorar.

Dün gece çadırın yüz metre çevresindeki herkesin inlemelerimizi duyduğuna eminim. Hatta o benim bileğimi ısırduğında ormandan attığım çığlıkları bile duymuş olabilirler. *Ugh*. Yanaklarımın kızarmasını engellemeye çalışıyorum ama yine de yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum.

Tessa bugün yanımdan ayrılmıyor. Zihinsel ve fiziksel durumumun bozuk olduğunu fark etmiş gibi görünüyor.

Gözlerimi yere dikip zayıf bir şekilde başımı sallıyorum. Dün gece içimde bir şey değişti. Kırıldım. Kalel, beni ağzına almadan önce kendimden çıkardığından emin oldu ve taktığı işe yaradı çünkü kendimi tamamen çaresiz hissediyorum.

Yaptığı her şeyde acımasız. Ondan nefret etmek istiyorum. Dün gece bana acı çektirdikten sonra zevkle kıvrınmamı sağlamasına kızmak istiyorum, ama yine de bütün gün beni kucaklamasını arzuluyorum. O bakmadığında gözlerim sürekli ona kayıyor. Onu daha fazla görmek istiyorum. Karanlık, kasvetli yanlarından daha fazlasını. Benim yanımda değilken gerçekte kim o?

Neden dualarıma cevap verip beni kurtardı? Göğsümde bir ağırlık var.

Bileğim ağrıyor, acıdan gözlerim kısılıyor, düşüncelerim dağılıyor. Mav henüz beni kontrol etmeye gelmedi, ama onu daha erken çağırmayacağım. Korkunç kurtlar tarafından yaralananlara yardım ediyor. Nikolai de yakında gelir herhalde, bekleyebilirim. Garip olan, diğer ısırlıklar bu kadar iltihaplanmadı. Kutsal kanım şimdiye kadar küçük yarayı iyileştirmiş olmalıydı. Alt dudagımı ısırlıyorum.

Tessa bana bir parça ekmek uzatır. Sıcak, tereyağlı ekmeğin birkaç ısırlığını alırım. O içini çekip elini dizime koyar; vücudum bu temasta içgüdüsel olarak sarsılır.

Dudakları çatıldı. Bir iblisin benim gibi bir yarı tanrı için bu kadar endişelenmesi yakışık almaz.

"İyi misin?" Tessa'nın yakut rengi gözleri benimkilere bakar ve bir an sonra omuz silkerim. Kaşları daha da çatılır. "Sana zarar verdi mi? Ormandan çılgınlıklarını duyduk." Sanki o sesleri hatırlamak onu rahatsız ediyormuş gibi ellerini dizlerinin üzerinde sıkar.

"Sana söz vermedi mi? Hepinizin istediği bu değil mi? Benim acı çekmem seni ilgilendirmez," derim, sesim kısık, bir kaşık çorba daha içmeden önce. İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama yorgun ve acı çekiyorum. Güvenemiyorum.

Başını eğiyor ve cevabımdan rahatsız olmuş gibi görünüyor. Sessizce yemeğimizi bitiriyoruz. Başka bir iblis yanıma oturana kadar olabildiğince küçük ve görünmez kalmaya çalışıyorum.

Tessa ona saygıyla selam veriyor ama ben başımı kaldırmaya çekiniyorum.

"Alira, benimle çadıra gelir misin?" Sesi yumuşak ve küçümseme içermiyor. *Nikolai*. Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

O da Mav'ın bugün giydiği gibi siyah şifacı cüppesi giymiş. Acaba dün gece olanları duymuş mu, yoksa o da mı duymuş? *Tanrım*. Utançtan yanaklarım kızarır. Orta uzunlukta kahverengi saçları yana doğru taranmış ve ilk tanıştığımızdan beri kahverengi gözlerinden nezaket kaybolmamıştır.

Başımı sallayıp ayağa kalkarak onu çadıra kadar takip ediyorum. Tessa hala benim için endişelenerek kaşlarını çatmış durumda, ama sessizce peşimden geliyor ve girişte nöbet tutuyor.

Nikolai sabırla beklerken, ben bir sandalye alıp odanın ortasına, doğal ışığın en çok girdiği yere oturuyorum.

"Zamanım olur olmaz hemen size ulaşmak istedim. Dün gece sizi duydum ve acı çekmediğinizden emin olmak istedim," derken yanında getirdiği çantayı yere bırakır. Ses tonundaki endişe bana rahatlık verir.

Nikolai, kolumu sıvarken bekliyor. Yüzünün dehşete kapıldığını görüyorum.

"Oh... Alira," diye kekeliyor, ne söyleyeceğini bilemiyor gibi. bileğime baktığımda nedenini anlıyorum. Yara, bir yılan ısırığı gibi iltihaplanmış. Ön kolum morarmış ve bileğimdeki iki koyu altın rengi delikten mor ve siyah damarlar dallar gibi yayılmış.

Nikolai diz çöküp nazikçe elimi tuttu. Kaşları acıdan çatılmıştı ve gözleri bana, sonra da yarama bakıyordu, sanki söylemek istediği ama bulamadığı birçok şey varmış gibi. *Onun bu nezaketi bir gün başına bela açacaktı*. Nefes alıp verdim ama zayıf bir gülümsemeyle.

"Sorun değil. Beni teselli etmek için bir şey söylemene gerek yok, Nikolai. Lütfen devam et."

Dudakları ince bir çizgiye büzülür. "Bu biraz acıtabilir. *Kahretsin*. Bilir ki bileği ısırılmamalı, uç kısımlarda hep böyle iltihaplanır. Genelde bunu sadece sorgulamalarda kullanır," diye mırıldanır ve ellerini kaldırırken, etrafı sıcak bir sihir ışığıyla aydınlatır.

Gözlerim hayranlıkla açılır. Şifacıların yeteneklerine her zaman hayranlık duymuşumdur. Sihirleri gizemlidir ve atalarından miras kalmıştır. Şifacılar, en çok araştırdığımız iblislerdir. Sebebi ne olursa olsun, Kral Borlin, iyileştirme güçleri nedeniyle onları yarı tanrılara daha yakın bulmuştur. Onların yeteneklerine her zaman büyük ilgi duymuştur. Bir keresinde, yüzyıllar önce, bazılarının Alzhor'da yaşadığını duymuştum.

Nikolai, anlamadığım birkaç kelime fısıldadı ve kolumda keskin bir acı yayıldı. Saldırıya karşı gözlerimi kapatıp tısladım.

"Biliyorum. Üzgünüm, Alira. Biraz daha dayan." Elini kolumdan aşağı kaydırıyor. Gözlerimi açtığımda, vücudumdaki morlukların hepsinin onun avucuna aktığını görüyorum. Elini arkasına doğru sallıyor ve siyah bir sıvı yere düşüyor.

Bu ne? Siyah, köpüren sıvıya dehşetle bakıyorum ve bu düşünceyle titriyorum. Zonklayan ağrı geçmişti ve bileğim yine mükemmel görünüyordu.

"Tıkır tıkır." Nikolai bana gülümser; gözleri, iyileştirme büyüsünün ona verdiği yükü ele verir.

Minnettarlıkla doluyorum, kollarımı omuzlarına doluyorum ve o şaşkınlıkla nefesini tutuyor, sonra beni nazikçe okşuyor.

"İyiliğin için teşekkür ederim, Nikolai." Eminim ki, bir noktada, Mav'ın benim ellerimde korkunç şekilde yaralanan birçok şövalyeyi iyileştirmesine yardım etmek zorunda kalmıştır. Belki de Thornhall'ın ardından yaşananları bile görmüştür. Kalel beni kasten o halde bıraktığı halde, Kalel'in acısını dindirmek bir yana, beni aralarında yaşamama izin vermek onlar için zor olmalı.

Nikolai hafifçe gülümsedi ve kucaklaşmadan ayrılmak için ayağa kalktı. "Hiç sorun değil. Bir yarı tanrı kızın kolları boynuma dolanmasına şaşırdım." Rahatlamış bir şekilde güldü. "Yine iyileşmeye ihtiyacın olursa beni bulabilirsin, tamam mı? Böyle acı çekmemelisin." Gözleri bileğimde takıldı, sonra zorla gülümsedi.

"Bulurum. Teşekkür ederim."

Başını sallar ve çadırdan çıkmak için ayağa kalkar, çadırın ağzında durur ve bana dönüp bakar. "Sana bir şey sorabilir miyim, Alira?" Sesi öncekinden daha ciddidir. Onun bu kadar üzgün görünmesine neden olacak bir soru soracağından korkarak, kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bizimle, iblislerle bu kadar yakın olmak zorunda kaldığın için nasıl hissediyorsun? Hâlâ bizden nefret ediyor musun?" Yüzü kederle doludur.

Boğazımdaki düğümü zorla indirmeden önce onu düşünürüm. *Hayır*. Elbette hayır. Onlar, benim büyürken inanmam için yetiştirildiğim canavarlardan çok uzaklar.

"Hayır, yapmam," diye fısıldadım. Duygularımdan çenem titriyordu, ama nedenini anlamıyordum. Belki de sesindeki samimi endişe ya da gözlerindeki çaresizlikti.

Yorgun bir gülümsemeyle dönüp, tek kelime etmeden ayrılır.

ÖĞLEDEN SONRA KAR YAĞMASI DURUR ve Tessa'nın şövalyelere yarın krallığa doğru yolculuğumuza devam edeceğimizi söylediğini duyarım.

Kampta yürürken soğuk havayı ciğerlerime çekiyorum. Tessa yanımda koşarak, önümüzdeki birkaç günlük yolculuk ve evine dönmenin heyecanını anlatıyor. Hasta bir kardeşi var ve onu bekliyor; kardeşi ve küçük kızının tek geçim kaynağı o. Krallıklarında, tüm erzak ve paranın doğrudan orduya gittiği için hayat şu anda çok karmaşık olmalı. Kardeşinin çocuğunun annesinin Thornhall saldırısında öldüğünü söylüyor.

Yürümeyi bırakıp ona dönerek soruyorum. "O gün orada mıydın?" Savaşlar benim için bulanık bir anı; iblislerin yüzlerinin çoğunu hatırlamıyorum. Ama Thornhall'da çoğu köylülerdi ve kaçıyorlardı. Yüzlerini göremedim. Bu yüzden mi o kadar kişisel olmayan bir hisse kapıldım? Yaptığımız şey korkunç ve ruhumun derinliklerini kemiriyor.

Tessa'nın yanakları ve kulakları soğuk havadan kızarmış. Gri manzaraya bir an bakıyor, sonra bana hüznü bir gülümseme atıyor. "Orada olsaydım ne fark ederdi?" Botuyla karları tekmeliyor ve kısa bir kahkaha atıyor. "Orada savaştığını biliyorum. Onların kanı senin üzerinde." Sesi alçak, ama düşüncelerini silip bana boş bir ifadeyle bakıyor. "Yarın Thornhall'dan geçeceğiz, biliyorsun."

Kanım donar.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Acısı hissedilebilir.

Ev annem bize hep şöyle derdi: *"Şeytanlar, yaşadığımız dünyayı yok etmek için yaratılmış sefil yaratıklardır. Yalan söyler, çalar ve önlerine çıkan her şeyi öldürürler."* Ama bunları yapan tek bizdik. Hatta hiçbir şey hissetmeyenlerin biz olduğumuzu bile söyleyebilirim.

Tessa'nın nezaketi yorgun zihnimi yoruyor.

Tek kelime etmeden yürümeye devam ediyoruz.

Çadırlar vadiye doğru uzanıyor. Uzak ağaçların üzerinde güneş batarken, fenerler tarlayı sıcak bir ışıkla aydınlatmaya başlıyor.

"Tessa."

Kalel'in sesi kulaklarımda yankılanınca omurgam dikleşir. Kalbim, dün gece bana yaşattığı acı ve zevkten dolayı daha hızlı atıyor.

Benden endişeli bir bakış atıp yanımdan ayrılıp onunla konuşmaya başlıyor. Alçak sesle konuşuyorlar, bu yüzden kulak misafiri olmaya çalışmıyorum. Kalel tek başına yanıma gelene kadar Thornhall'ın olduğu yöne bakmaya devam ediyorum.

Onu görmezden geliyorum ve birkaç dakika süren acı verici bir sessizliğin ardından o sessizliği bozuyor. "Nikolai seni ziyaret etti mi?"

Başımı sallıyorum ve yüzümde kayıtsız bir ifade tutmaya çalışıyorum. Gözlerimi ona bile bakamıyorum.

"Kolunu göreyim." Eldivenli elini uzatıyor. Tereddütle bileğimi ona uzatıyorum. Yavaş tepkimdeki korkuyu fark ediyor. "Sana zarar vermeyeceğim, Alira."

Ama sen yaptın. Gözlerimi yere indiriyorum.

Ceketimin kolunu yukarı çekip kolumu iyice inceler, sonra nazikçe kolumu yanıma indirir.

"Yarın Thornhall'dan geçeceğiz," diye başlıyor. Rahatsızlık hissederek çenemi sıkıyorum. "Biliyorum."

Kalel bana yan gözle bakar. "Birkaç gün sonra krallığımıza varacağız."

"Kralın beni öldürmek ve savaşa devam etmek isteyebilir mi?" Boş bir sesle soruyorum. Yerinden kıpırdayıp sisli ormana bakıyor.

"Eğer emrederse ne yaparsın?" Sanki bir testmiş gibi sorar.

Kısa bir nefes veriyorum. "Senin yapmanı isterim. En azından senin hızlı öldürdüğünü biliyorum." Kaşları çatılıyor. "Ben de öyle duydum," diye ekliyorum. Zaman döngüsü başlamadan önce hiç savaşta karşılaşmamıştık. Karşılaşmış olsaydık, beni çoktan öldürmüş olurdu.

"Söz veriyorum. Ya benim kılıcımla ya da hiç kimsenin kılıcıyla, küçük tanrı."

Nikolai'yi bir ağaca yaslanmış, ateşin yanında ayaklarını ısıtarken buluyorum. Diğer iblisler akşam yemeğinde hikayelerini paylaşıyorlar. Gülümsüyor ve beni rahatça karşılıyor.

Neden onun yanında bu kadar rahat hissettiğimi bilmiyorum. Belki de iblis olduğunu gösteren çok az özelliği olduğu için yarı tanrıya en çok benzeyen kişi olduğu içindir. Ama bence bunun daha çok bulaşıcı gülümsemesiyle ilgisi var. Çok nazik ve davetkar. Şüphe uyandırıcı bir şekilde değil, geçmişinde acı sakladığını ve teselli edecek birini aradığını gösteren bir şekilde. İkiz ruhu.

Bunu çok iyi anlıyorum.

"Alira, buradasın. Al, bir bardak bira!" Nikolai sanki bütün bu zaman beni bekliyormuş gibi fazladan bir bardak getirmiş. Bardağı elime tutuşturuyor. Alıyorum ve ona garip bir gülümseme atıyorum.

"Bira mı?"

Çenesi düşüyor ve bana bakakaldı. "Yarı tanrılar bira içmez mi?"

Hayır. O zaman eğlenmek için ne içersiniz?" Sesinden çok utanmış olduğu belli oluyor.

Acı sıvıdan bir yudum alıp alkolün yakıcı tadına burun kıvırıyorum. "Şarap var."

Bu sözüm ona vahşi bir göz devirmeyle karşılık bulur. "Tanrılar ve lanet olası şarapları."

"Bundan çok daha yumuşaktır." Demir bardağı kaldırırken biraz döküyorum. Tessa gülerek diğer tarafıma oturuyor. Nefesi alkol kokuyor.

"Nikolai, bu tanrıçacık sana sorun mu çıkarıyor?" diye alay ediyor, dirseğini bana sokarak beni kızdırıyor. "Hadi ama, hep bu kadar ciddi olmayı bırak. Biraz rahatla. Fırsatın varken eğlen." Kupasını kaldırıp birkaç yudum alıyor.

Zaten oldukça sarhoş, ama Nikolai ona bir tane daha uzatıyor. "Şerefe!" İronik bir gülümsemeyle birlikte söylüyorlar ve bana anlamlı bir şekilde bakıyorlar. Ben de pes edip kupamı onlarınkilerle tokuşturuyorum, sonra hepsini bir dikişte içiyorum, ancak hepsi bittikten sonra yakıcı hissi hissediyorum.

Yanaklarım anında kızardı ve dudaklarımın köşeleri gevşek bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Sert, değil mi?" Nikolai gülümseyerek sırtımı okşadı. Tessa da güldü ve omzuyla bana tekrar çarptı. İkisini de içime çekerek aidiyet ve mutluluk hissettim. Beni kendilerinden biriymişim gibi kucaklıyorlardı. Sanki yaptıklarımı affedebileceklermiş gibi.

Hayır. Beni savunmasız bırakmalarına izin veremem. Kesinlikle gardımı düşürmeye çalışıyorlar, ama ne için? Alkolün üzerimde yarattığı büyüyü kırmak için gözlerimi kırpmaya çalışıyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, içimi sadece baş dönmesi ve iyi hisler dolduruyor. Birkaç büyük yudum daha alıyorum.

Kalel yanımdan geçip gider. Ateşin ışığı yüzünün bir tarafını aydınlatır, bize bakar, bizi *süzer*, sonra kampın diğer ucuna doğru yürüyerek şövalyelerinden oluşan yakın çevresinin yanına oturur. Hepsisi o kadar ciddidir ki, neredeyse onun acımasızlığıyla yarışır. Sadece birinin adını biliyorum, çünkü genellikle çadırımızı korur. Gabriel.

Tanrım.

Alkolün cesaretimi artırdığı için mi bilmiyorum, ama Tessa'ya yaslanarak soruyorum. "Kalel ve seçkin şövalyeleri neden bu kadar gergin? Savaş bitti. Biri ona korsesini gevşetmesini söylesin," diyorum, gözlerim ağırlaşmış, dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor.

Nikolai'nin yüzü düşer ve Tessa ile tedirgin bir bakış alışverişinde bulunur, sonra elini omzuma koyar. "Alira, bazılarımızın diğerlerinden daha fazla kaybettiğini unutma. Bazılarımız yarı tanrılara her şeyini kaybetti." Sesi uyarı dolu.

Sanki Kalel bizi duyabiliyormuş gibi, gözleri tekrar bana dönüyor ve üçümüzün de ona baktığını fark ediyor. Gözlerimi kaçırmak istiyorum ama bir şey beni engelliyor. Onun ağır bakışlarına karşılık veriyorum. "Kalel iyi bir insan. Sadece bir gecede düzeltilemeyecek kadar zarar görmüş. Hatta yıllar içinde," diye fısıldıyor Nikolai.

Gözlerimi Kalel'den ayırıp Nikolai'nin yumuşak bakışlarına bakıyorum. "Annesi Thornhall'daydı," diyorum, saygısızlık etmek için değil, sadece gerçeği söylemek için.

Nikolai bu soruya sinirlenir, gözleri Tessa'ya kayar. Tessa yanımda iç çeker. "Evet, ve ne yazık ki, onun ölüm kokusu hala senin etrafında. Doğrudan değil, en azından onu sen öldürmedin, ama ona yeterince yakındın ki bu seni lekeliyor. Kalel'in bu dünyada kalan tek şeyi annesiydi, Rene," Tessa üzüntüyle mırıldanır. Gözlerim uzaktaki Kalel'e döner, adamlarıyla konuşuyor, çenesinde yorgun bir ifade var.

Onu başkalarına karşı nazik biri olarak hayal etmek zor. Hayalimde onu resmettiğim gibi, başkalarını önemseyen biri. Bir zamanlar annesini seven bir çocuktu. Bir zamanlar bu derin nefretle dolu değildi.

Onu daha genç olarak hayal ediyorum, dünyanın ona bu hale getirecek kadar karanlık ve acımasız olduğunu neden gösterdiğini merak ediyor.

"Peki ya babası?" diye soruyorum, dikkatimi tekrar Tessa'ya vererek.

Dudaklarını sıkıştırıp sorumu düşünür. "Aslında onun hakkında bir şey duymadım. Sanırım hep Kalel ve annesi vardı. Nik?" Başını eğip yanımdaki Nikolai'ye bakar.

Omuzlarını silker. "Onun babasından hiç bahsettiğini duymadım, bir kez bile."

Daha fazla soru sormak için ağzımı açtım ama kamp ateşinin etrafındaki şövalyeler ayağa kalktı ve üçümü de kendilerine gelmemizi işaret etti.

"Hadi, çok seveceksiniz," Nikolai içkisini son yudumla içip bardağı yere bırakır ve koluma girer.

Kokusu keskin, ağaç kabuğu ve deri gibi. Beni çekerek ilerlerken gülümserim. Tessa bize yetişmek için koşar.

Kalel'in kamp ateşinin önünden geçiyoruz ve onlar bizi ağır bakışlarla izliyorlar. Kalel'in bakışları nefretten çok merakla dolu. Küçük bir rahatlama, ama o da bizi takip etmek için ayağa kalkınca çabucak yok oluyor.

"*Kahretsin*, daha hızlı yürü." Sesim keskinleşir. Nikolai'yi arkamda sürüklemeye çalışırım ama kaslı vücudu ağırdır. İki adım bile atmadan beni tekrar yanına çekip sıkıca sarar.

"Merak etme, o asla katılmıyor. İzlemiyor da. Eminim sadece seni gözetlemek istiyordur." Nikolai bu konuda çok kayıtsız görünüyor. "*Ne hoş.*" Zorla bir gülümseme takınıyorum ve çırak bu gülümsemeye gülümsüyor. "Ne yapıyorlar ki?" Dikkatim, kampın ucunda, çadırlardan uzakta büyük bir ateş yakmaya çalışan iblislere takılıyor.

çadırlardan uzakta büyük bir şenlik ateşi yakıyorlar.

Tessa elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "Dün gece ölenler için veda töreni. Tanrıların onları yeraltı dünyasına götürmesi için yapılan bir dans ve çok büyük bir ateş. Ormanda kaybolup dolaşacak tek bir ruh bile kalmasın diye." Kurtların hala bizi izliyor olabileceği ağaçların yönüne başını salladı.

Onları düşünmek bile beni titretir.

Bütün bunları ölüleri için mi yapıyorlar? Bu sıcak duygu kalbimi acıtıyor. Kral Borlin bir meşale yakar ve geri dönemeyen en iyi şövalyelerin isimlerini okur.

Bazıları, uzun zaman önce dua çemberleri ve uygun bir uğurlama töreni düzenlediğini, ancak tanrılar bizi terk ettikten sonra inancını da kaybettiğini söylüyor. Gelenek ve törenlerin olmadığı birkaç yüzyıl, krallığımızda bu tür manevi kutlamaların yok olmasına neden oldu.

"Bu yüzden mi herkes bu gece bira içiyor?" Etrafıma bakıyorum ve Kalel ve seçkinleri dışında tüm iblislerin yüzünde hoş bir gülümseme görüyorum.

Nikolai başını sallar. "Bu bira, yas tutanlar bile olsa herkesin moralini yükseltmek için bir iksirle karıştırılmış. Uğurlama töreni bir kutlama olmalıdır." Bunu açıklarken bana şüpheyle bakar. "Yarı tanrılar uğurlama töreni yapmaz mı?"

Utangaç bir şekilde başımı salladım. Yani, damarlarımızda tanrıların kanı akıyor, ama onlardan en uzak olanlar biziz.

Nasıl bu kadar karanlık bir döneme geldik?

Nikolai sırtımı okşadı ve beni göğsüne çekti. Yakınlığı yüzümü kızarttı. "Sorun yok, bu gece öğreneceksin," dedi.

parlak bir gülümseme.

Büyük ateşin alev almasını izlerken endişeyle dişlerimi alt dudağıma batırdım. Herkes alkışladı. Şövalyelerin yarısı ayakta durup izlerken, geri kalanlar ateşin etrafında alkışlayıp dans etmeye başladı. Botları savaş davulları gibi yere vuruyor, sesleri ruhları çağırıyordu.

Bu ses o kadar büyüleyici ki, kendimden geçiyorum. Odunların çatlamasıyla çıkan kıvılcımlar, karanlık gökyüzünü parlak ışıklarla dolduruyor.

"Tamam, bir tur izle, sonra sen de katıl!" diyor Tessa, Nikolai'nin kolunu tutarken. Nikolai bana göz kırıyor, sonra bırakıp Tessa ile dans çemberine giriyor.

İblislerin söylediği ilahi hüznü ve özlem dolu, ama ölen arkadaşlarını eve çağırdıkça daha neşeli ve coşkulu hale geliyor. Ses kemiklerimden geçip ruhuma işlerken kollarımda ürperti yayılıyor.

Nikolai'nin sesi çok güzel, diğerlerinin sesini bastırıyor. Bir tur daha atarken gözleri benimkilere takılıyor. Bana katılmam için eliyle işaret ediyor. Tereddüt ediyorum. Burası benim yerim değil, ama dün gece yarı tanrılar da öldü. Onlar için bunun bir parçası olmalıyım.

Cesaretimi topluyorum ve dans eden, şarkı söyleyen iblislerin arasına karışıyorum. Nikolai beni yakalıyor, sıcak elleri ellerimle buluşuyor ve bana büyüleyici bir gülümseme sunuyor. "Bir an için denemeyeceksin sandım!" diye bağıyor. Kalabalık o kadar gürültülü ki onu zar zor duyuyorum.

"Sesin büyüleyici," diyorum yüksek sesle, ama beni duymuyor, bu yüzden yaklaşıp kulağını dudaklarıma değdiriyor. Bu temasla kalbim göğsümde zıplıyor. Söylediğimi tekrarlıyorum ve o geri çekiliyor, gülümsüyor, düşündüğümünden daha çok takdir etmiş gibi gülümsüyor.

"Herhangi bir yaratığı zenginlik veya yıkıma sürükleyebilirim. Bu benim yeteneğim. Seni sevdiğim için şükret, Alira." Bana tekrar göz kırpar. Yanaklarım ısınır ve alkolün etkisiyle olduğundan emin olduğum baş döndürücü bir gülümsemeyle onun hareketlerini taklit ederek iblislerin arasında dans etmeye başlarım.

Bu sarhoş edici. O kadar güçlü ve ezici bir duygu ki, kendimi şarkıya ve ateşin turuncu ışığına kaptırıyorum. Bakışlarım gökyüzünden aşağıya iniyor ve doğrudan *ona* odaklanıyor.

Kalel.

Beni fark etmiş olmalı, çünkü gözleri öfkeyle doluyor ve dişlerini, sanırım öfkeyle bağırmak için gösteriyor.

Nikolai de bunu görüyor. Yüzünde endişe belirliyor ve dehşetle bana bakıyor. "Üzgünüm." Sesini duyamayacak kadar alçak sesle konuşuyor, dudaklarını okudum.

Göğsüm sıkışır ve Kalel'e bakmak için dönünce, onun geniş göğsüyle karşılaşırım. Çenemi kaldırıp, cehennem ateşi ile parlayan kehribar rengi gözlerini görürüm.

Chapter Fourteen

ALIRA

KALEL'İN BİLEĞİMİ SIKIŞTIRDI ve beni neredeyse sürükleyerek arkasına aldı. Beni ateşin yanından uzaklaştırıp kampın karanlık köşesine götürürken yüzümün kanı çekildi.

Bütün bu süre boyunca bana tek kelime bile etmedi.

Çadırı görünür olunca, kolumu onun elinden çekiyorum. Bana doğru dönüyor —dişlerini sıkıca sıkar.

"Senin sorunun ne lan?!" diye bağırırım, ona ölümcül bir bakış atarak. Bu geceki cesaretimi büyüleyici biraya borçluyum.

Kalel'in gözleri boş. Bu haldeki hali en korkutucu hali. O boş bakışıyla ne yapacağı belli olmaz.

"Benim sorunum mu?" Alaycı bir kahkaha atarak söylüyor, çılgın gülümsemesinden dişleri görünüyor. "Benim lanet sorunum mu?" diye bağıyor. Titriyorum ama sağlam duruyorum, ellerimi yanlara sıkıştırıp ona meydan okurcasına bakıyorum.

"Sana sorduğum bu."

Kalel çenesini oynatıyor, boynundaki damarlar şişiyor. "Nasıl cüret edersin *bizim* ritüelimize katılırsın?" Sesi şimdi daha alçak, ama yine de korkutucu.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Nikolai dedi ki..."

"Nasıl *cüret* edersin, sen... Benim şövalyelerimin çoğunun ölmesinin sebebi sensin." Söylemek istediği sözlerin geri kalanını yutar. *Annesinin ölümünün sebebi.*

Boğazımda bir düğüm oluşur. "Kalel, özür dilerim. Düşünmeden konuştum."

Gözleri sabit ve soğuk. "Hayır. Düşünmedin. Asla düşünmezsin." Dişlerini sıkarak konuşur ve sertçe benden başka yere bakar.

"Her şeyi benim suçummuş gibi davranma. Nikolai ve Tessa..."

Yine sözümü keser, göğsüyle beni geri iter. "Seni tuzağa düşürdüler. Sinirleneceğimi biliyorlardı. *Aptal* küçük tanrıçacık."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beni kışkırtıyorlardı? Nikolai bu yüzden mi özür diledi? Yanaklarım bira ve onların şamatalarının ısıyla kızardı. Bunun kötü niyetli olduğunu sanmıyorum. Gözlerim dans edenlere geri döndü ve Tessa ile Nikolai'nin beni izlediğini gördüm, yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı, sonra benim somurtkan yüzüme gülmeye başladılar.

Alzhor'daki şövalyelerden daha kötüler. Dudaklarımdan kaçmak üzere olan gülümsemeyi zorla bastırıyorum, çünkü Kalel bu durumun hiçbir kısmını eğlenceli bulmuyor.

Onların gülüşlerini de kaçırmamıştı. Bir an sonra uzun bir nefes verdi. "Bu gece biraz dinlenelim. Yarın uzun bir gün bizi bekliyor." Kalel yorgun bir elini boynundan aşağıya doğru sürükledi ve sonra yanına bıraktı.

Çadırımızdan birkaç metre uzaktayken, uzaklarda, korkunç kurtların yaşadığı orman sınırına rahatsız edici bir şekilde yakın bir yerde küçük turuncu bir küre oluşur. İlk başta, devriye gezen şövalyelerden birinin meşalesi olduğunu düşünürüm, ancak ışık çok yumuşaktır ve tarlada garip bir şekilde hareket eder.

Göğsüm çarpıyor. *Bir hayalet alev mi?* Onlar hakkında hikayeler duymuştum, buradaki doğu ovalarında nasıl çoğaldıklarını, ruhları kıyamete ya da kurtluşa götürdüklerini. Her iki durumda da, genellikle seçtikleri yolcuyu aydınlatmak için yaparlar. En azından, okuduklarım öyle. Ama daha önce hiç görmemiştim. İçimden gelen garip bir çekim beni onu takip etmeye çağırıyor. *Ne garip bir büyü.* Devicit topraklarına girdiğimizden beri birçok büyüğü güçle karşılaştık. Hem korkutucu hem de büyüleyici.

Çekiciliğin sıcaklığı, bu ışığı takip etmenin doğru olduğunu hissettiriyor.

Ona doğru bir adım atıyorum. Kalel'in eli benimkine yapışıyor ve beni durduruyor.

"Onu görmezden gel," diyor sert bir sesle.

Tanrım, tabii ki görmezden gelmemi istiyor. "Önemli olabilir." Onun tutuşunu çekiyorum ama eli benimkine sıkıca bağlı.

"Oh, elbette öyle, ama o ışıklardan asla iyi bir şey çıkmaz. Her zaman seni kötü şeylere yönlendirirler. Her zaman seni oraya, bir şey yapamayacak kadar geç götürürler." O kararlı adımlarla yürüyor. Sadece başının arkasını görebiliyorum.

. Wisps hakkında konuşurken pişmanlık duyuyor gibi geliyor. *Neden?*

"Deneyiminden mi konuşuyorsun?" Onun çekmesine direnmeyi bırakıp yanına yürüyorum. Tutuşu gevşiyor ama elimi bırakmıyor. Elinin sıcaklığına odaklanmamaya çalışıyorum.

Bana yan gözle bakar ve homurdanır. "Aslında iki kez." Kısa keser.

Elini sıkıyorum ve sırtı biraz düzeliyor. "Ama bu seni önemli şeylere yönlendirdi mi?" Sesim neredeyse yalvarır gibi. "Bilmek istiyorum."

Eğer bu, içinde sıkışıp kaldığım zaman döngüsünün nedenini anlamama yardımcı olacak en ufak bir şans varsa, bunu takip etmeliyim.

Kalel durur ve bana döner. "Hayır." Gözleri, hala ormanın kenarında bizi bekleyen sis bulutuna güvenmezce bakar.

"Ya o senin içinse, benim için değilse?" Bu soru kaşlarını çatmasına neden oldu. *Onu yakaladım.*

Çenesini hareket ettirip inler. "Tamam, ama böyle kalacağız." Vurgulamak için elimi kaldırır. "Will-o'-the-wisps güçlü varlıklardır. Onu takip etmeye başladığımızda ne olacağını bilemeyiz."

Gergin bir şekilde başımı salladım.

Işığın yanıp sönmeden önce ona üç metre kadar yaklaşıyoruz. Sonra ışık tamamen söner ve ben bir nefes alırken, ormanın derinliklerinde tekrar belirir. Yosun ve gıcırdayan dallar, geceyi olduğundan daha ürkütücü hale getirir. Işığın başlangıçta bana verdiği sıcaklık, yerini korkunç bir hisse bırakır.

Kalel hafifçe elimi çeker. "Artık geri dönemeyiz, onu takip edersen, sonuna kadar gitmelisin." Arkamızda başını sallar.

Omzuma bakıp arkamızdaki karanlığa irkilirim. Uzakta bir tarla, kamp ateşinin dumanı ya da havada kamp kokusu yok. Sadece gölgeler ve uğursuz çam ağaçları. Boynumdan bir ürperti geçer.

"Bizi nereye götürüyor?" diye fısıldarım, ormandaki sihir nefes alıyor gibi hissettiğim için tedirginim.

Kalel, sanki altında tuzaklar ya da yaratıklar olduğunu tahmin ediyormuş gibi adımlarına dikkat ederek yavaşça yürüdü. Ben de onu takip ederek tetikte kaldım.

"Şu anda bir yerlerde olabilir. Dün bir yerlerde. Yarının bir görüntüsü. Bu, ışığın gücüne ve onu kimin gönderdiğine bağlı." Sesi boğuk. Ben, benim elimi saran onun sıcak eline odaklanıyorum. Aslında

bunu önerdiğine sevindim çünkü bırakırsak ne olacağını bilmek istemiyorum.

Wisp'lerin zamanı aşır, sadece tanrılar tarafından bilinen dalgalanmalara küçük bir bakış atmamızı sağladığını bilmiyordum. "Bekle, *onu kimin gönderdiğini* söyledin mi?"

Kalel başını sallar. "Onlar rastgele ortaya çıkmazlar, küçük tanrıçacık. *Merhamet*, Alzhor'da size yarı tanrılara ne öğretiyorlar? Yaşadığınız dünya hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz?" Kaşları çatılır ve bana acınası, alaycı bir bakış atar.

"Beni aptal yerine koyan kısmı atlayıp direkt söylemez misin?" Ona öfkeyle bakarım.

Bu onu gülümsetir. Bu beni şaşırtır ve bu şekilde sırtıttığında dişlerinin alt dudağının üzerine hafifçe değdiği halini ezberlerim.

"Onu bir tanrı göndermiş olabilir, ya da bazen orman ruhları, korkunç kurt gibi. Ama bu ışığın onun tarafından gönderildiğini sanmıyorum." Işık tamamen kaybolunca konuşmayı keser ve bizi karanlık, ürkütücü ormanda bırakır.

Sessizleşip etrafımızı dinlerim, çalılıklarda bir sincap bile kıpırdamamıştır. Kalel'in eli benimkini sıkıca kavrar.

Derin bir nefes alıp ona bakarım. "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldarım.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra başını salladı. "Hiçbiri bana iletmek istediği mesajı göstermeden ortadan kaybolmadı."

Bu hiç iyiye işaret değil. Midemde biriken gerginliği yutuyorum.

"Burada, ormanın karanlığında olabilir mi?" Ayaklarımızın dibine bakıyorum, orman zemini yapışkan bir şeyle kaplı.

Kalel elimi bırakıp dizlerinin üzerine çökerek benim gibi maddeyi incelemeye başlar. Boğazımın arkasında metalik bir acı hissediyorum ve gözlerim birden açılır.

"*Kan.*" İkimiz de aynı anda söylüyoruz.

Çalılar gözlerimize ulaşır ve sözcük dudaklarımızdan çıkar çıkmaz, bir şey eğretili otlarının arasından koşarak geçer. Yüksek, korku dolu adımlar, sanki tehlikeden kaçıyormuş gibi yere güm güm vurur.

Kalel beni durdurmadan peşlerinden koşmak için ayağa kalkıyorum. Karanlıkta ilerlerken onun küfür ettiğini duyuyorum.

Küçük bir erkek figürü zar zor görebiliyorum. Belki genç bir insan. Hızlı, nefes nefese ve biraz acı içinde inliyor. *Yaralı.*

"Alira, bekle!" Kalel, bir an önce olduğundan daha uzakmış gibi ormanın içinden sesleniyor. Omzuma bakınca korku beni sarıyor. Hemen arkamda olması gerekirken, sadece gölgeler var. O varlık bizi ayırmak istiyor, ama neden? Alt dudağımı ısırıp çocuğu takip etmeye devam ediyorum.

Bunu tek başıma yapmam gerekecek.

Chapter Fifteen

ALIRA

BİRKAÇ ADIM DAHA ATARAK yoğun ormandan çıkar ve geniş, neredeyse turkuaz ışıklı, tatlı çimenlerle kaplı bir alana ulaşırız. Rüzgâr, çimenleri dalgalar gibi gösterir, okyanus gibi dalgalanır ve alçalır.

Çocuk dizlerinin üzerine çöküyor ve kan donduran bir çığlık atıyor. Bu tüyler ürpertici sese karşı gerginleşerek yavaşlıyorum. Bu acı. Bu ıstırap. Bu... kayıp.

Bulutlar geçerken ay ışığı tarlaya sızıyor. Çocuğun sivri kulakları ve sıvıyla yapışmış koyu renk saçları var. Kambur durmuş, yumruklarını yere vurarak ağlıyor.

Sesi, tanıdık bir şekilde kulaklarımda yankılanıyor.

Yüzünün yanını görebilmek için yavaşça yana doğru ilerliyorum. Sol yanağında yeni kapanmış uzun bir yara var. Çenesi ve göğsünde kurumuş kan izleri var.

Kalbim durmak üzere. *Kalel mi?*

Bunu ona kim yaptı? O yara izini yetişkinlikte savaşta aldığını sanıyordum, ama o daha bir çocuk. Göğsüm kederle ağrıyor ve onu teselli etme ihtiyacı duyuyorum.

"Alira. Yürüdüğün yol herkese sadece acı getirecek." Bir ses çimlerin arasından geçerek damarlarıma işliyor. Arkamda yankılanıyor. Kış rüzgarı kadar soğuk bir nefes omzumdan geçiyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Hızla arkama dönüyorum ama kimse yok.

"Bir yarı tanrı, bir iblisle kanını karıştırıyor mu? Saçma."

Bu sefer ses, çocuğun diz çöktüğü yerden geliyor. Döndüğümde, ayaklarına kadar uzanan parlak bej renkli bir cüppe giymiş uzun boylu bir figür görüyorum. Başında altın yapraklı bir taç var.

Bir tanrı mı? Kolumdan tüyler diken diken oldu ve boğazım düğümlendi.

Bunun gerçek olduğundan emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Şu anda tanrılardan biriyle konuşuyorum. Hangisi olduğunu anlayamıyorum. Kral Borlin, bizi korkunç bir kadere terk ettikten sonra kaledeki resimlerin çoğunu yırttı. Heykeller kaldı, ama ölümsüz varlıkların ince detayları yok.

Tanrı, şaşkın ifadem karşısında sıırttı. "Ben Merkür, Tanrıların Elçisi..." Diye başını sallayarak acıyarak ekledi, "Ve Alira, seni aptal tanrı, çok ciddi bir uyarı aldın." Saçları kum rengi kahverengiydi ve her bir telinde altın parçacıkları parıldıyordu.

Yıllarca süren sessizliğin ardından şimdi bir elçi göndermelerine dikkatle bakarak yutkunuyorum. Kral Borlin'in yaptıklarına kıyasla ben ne kadar kötü bir şey yaptım? Krallığın geri kalanını kurtarıyorum ve kendimi o korkunç zaman döngüsünden kurtarıyorum. Gözlerim genç Kalel'in hayaleti üzerinde dolaşıyor.

Mercury güldü. "Onun için endişelenme. O sadece bir anı. Senin görmeni istediğim bir görüntü." Bilmece gibi konuşuyordu. Mercury'nin neşeli tavırları beni rahatsız ediyordu. Sanki insanlar arkandan bıçak saplarken takındıkları sahte gülümsemeler gibiydi.

"Bir anı mı?" diye mırıldanıyorum, çocuğa bakarak.

Yüzü siyah kanla kaplı, onu zar zor tanıyorum. Kalbi kırık bir şekilde başını gökyüzüne kaldırıyor. "Tanrılar neden bizden bu kadar nefret ediyor? Ne yaptık ki bu kadar affedilmez? Sadece var olduğumuz için mi bizi bu kadar hor görüyorlar?" diye yıldızlara haykırıyor.

Acısı hissedilebilir. İntikamın kalbine derin kökler salmasını izliyorum. O sulu gözleri öfkeyle kısıyor ve hıçkırıkları kesiliyor, dişlerini sıkıyor.

Mercury omzuma ağır bir şekilde yaslanarak kulağıma fısıldar, "Mesaj Jüpiter'in kendisinden, tanrıçacığım. Bu iblisle evlenirsen, senin için mutlu bir son olmayacak. Kimse için olmayacak."

"Neden?" Sesim alçak. Kalel'in yüzünde büyüyen nefretten gözlerimi ayıramıyorum. Ona ne yaptık? Onun adına duyduğum kederle göğsüm sıkışıyor.

"Alira, bir iblisin, *bu* iblisin, bir yarı tanrıyı gerçekten sevebileceğine gerçekten inanıyor musun? Zavallı adamın başından geçenlere bir bak. O acımasız bir adam. Sadece almayı bilen biri. Seni öldürecek. O, tüm yarı tanrıları öldürmek için doğdu. Yıldızlarda yazıyor ve bu senin tek uyarın." Merkür'ün sözleri omuzlarımı ağırlaştırıyor ve midemi korkuyla burkuyor.

Kalel bana karşı acımasız ve güvensiz olabilir, ama onun krallığına ne kadar bağlı olduğunu gördüm. Onun iyi biri olduğunu biliyorum. Elbette, belki birbirimizi asla sevmeyeceğiz, ama kalbim şimdiden ona daha yakın olmak için can atıyor. Onun gözlerinin bana bakmasını istemediğimi inkar edemem.

Çenemi kaldırıp tanrıya sertçe bakıyorum. "Kalel öyle biri değil."

Mercury'nin dudakları acımasız, yakışıklı bir gülümsemeye kıvrıldı. "O zaman Kalel'i tanımıyorsun. O, yeraltı dünyasının küllerinden yaratıldı."

Tanrının sözlerinin kalbime şüphe tohumları ekmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. "Ne yapacaksın, Venüs'ün kızı? Tanrılardan gelen bu uyarıyla

Tanrılardan gelen bu uyarı ile benim görevim sona erdi." O yanımdan geçip çocuğun yanına gider. Merkür'ün cüppesi bir duman bulutuna dönüşerek ayrıldığını haber verir.

"Bekle! Merkür, lütfen yalvarışımı dinle. Zaman döngüsü lanetinden tanrılar mı sorumlu?" diye bağıryorum. Merkür başını geriye atarak bana gülüyor.

"Tuhaf bir lanet, değil mi? Güçlü. Sadece bir tanrı böyle bir lanet koyabilir, sanırım." Dudaklarını alaycı bir şekilde ısırır.

Öfkemi bastırıyorum. "Kalel'e ne oldu da bu hale geldi?" diye soruyorum, sesim biraz fazla yalvarır bir tonda.

Merkür bana sadece göz kırpar ve sonra tamamen kaybolur.

Görüntü onunla birlikte kaybolur ve ben tekrar ormanda, geceye karşı tek başıma duruyorum. Çalılıkları sadece benim zorlu nefeslerim dolduruyor. *Sadece bir tanrı*. Demek haklıydım, bana laneti bir tanrı koymuştu. Ama neden? Kaşlarımı çatıp, elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

Eğrelti otları gürültüyle hışırdar ve bir saniye sonra Kalel koşarak çıkar, beni görünce irkilir.

"Buradasın. Ne oldu?" diye sorar, kaşlarını çatarak, yara izi elmacık kemiğini keser gibi belirir. O yara izini aldığı anda çok küçük olduğunu bildiğim için, oraya bakmaktan kendimi alamıyorum. Bir nefes uzaklıkta durur, çok yakın ama çok uzak. Onu kucaklayıp, küçükken yapmak istediğim gibi onu teselli etmek istiyorum.

Mercury'nin bana gösterdiği görüntüden sonra onu görmek göğsümü sıkıştırıyor. Kalel gibi sevimli birinin kaderi nasıl bu kadar kötü olabilir? Tanrılar, barış anlaşmasının benim kaderimi değiştirmeyeceğine nasıl inanabilirler?

Kalel, bakışlarımın onun yara izine saplanırken gözlerimdeki üzüntüyü fark etmiş olmalı. Bir adım geri çekilir, yüzünde endişe belirir.

"Wisp sana ne gösterdi?" diye sorar soğuk bir sesle, yüzünde temkinli bir ifade belirir.

Parmaklarım pelerinin kenarlarına kıvrılır. Ona yalan söylemek istemiyorum, bu yüzden gerçeği söylüyorum. "Seni."

Kaşları alçaldı, gözlerine gölge düştü. "Beni mi? Daha açık olmalısın, küçük tanrı."

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Ormanın içinden koşarken seni takip ettim ve bir tarlada yere yığıldın. Sende..." Elimini kaldırıp parmağımla yara izini izlemek istiyorum ama o bileğimi yakalıyor ve yüzünde kırık bir ifade belirliyor.

"Ne olduğunu gördün mü?" Sesi bakışlarından daha karanlık, ikisi de midemi bulandırıyor.

Başımı sallıyorum. "Sadece tarlada, iblisleri nefret ettikleri için yarı tanrılara lanet okuduğunu gördüm." Bu onu biraz rahatlatmış gibi görünüyor. Beni bırakıp dönerek, omuzları çökmüş bir şekilde tek kelime etmeden kampa doğru yürümeye başlar.

Gerçekte ne olduğunu sormak için ağzımı birkaç kez açtım ama kendimi soramıyorum. Rahatsız edici bir sis bizi takip ediyor ve beni tekrar bu konuyu açamayacak kadar gerginleştiriyor.

Chapter Sixteen

KALEL

THORNHALL, savaşın dehşetini hiç görmemesi gereken iki dağ sırasının arasındaki bir vadide saklanmış güzel bir kyd. Ama işte buradayız.

İssız binalara bakıyorum ve havayı dolduran sessizliğin uğultusunu içime çekiyorum.

Saldırı gece gerçekleşti ve köy o kadar küçüktü ki, yarı tanrılar köylüleri dışarı çıkarmak için evleri ateşe vermeye bile tenezzül etmediler. Bunun yerine, içindeki her şeyi öldürdüler. şimdi burası boş bir arazi, bahçeler hasat edilmemiş, hayvanlar ve burada yaşamış olan her şey ölmüş.

Ayaklarım beni tanıdık bir kapıya götürüyor. Durup dişlerimi sıkıyorum. Kanı hâlâ çocukluğumun evinin n basamaklarında leke olarak duruyor. *Annem*.

Tessa elini omzuma koyar, bana kısa bir sempati bakışı atar ve ardından filonun geri kalanına onu takip etmelerini emreder. Dşncelerimle baş başa kaldığım bu an için minnettarım.

Geride bıraktıklarımızın anıları ağır. Zamanında burada olamadığım için kendimi suçluluktan kurtaramıyorum.

Nalları ve çizmeleri kaldırım taşlarına vurarak arkamda sadece sessizlik kalana kadar koşarlar, ama Nikolai'nin yakınlarda olduğunu biliyorum. En eski arkadaşım. Mav'ın çırağı olarak orduma katılmak istediğinde çok şaşırmıştım. O hiç savaşçı tipli biri değıldi.

Uzun bir nefes verdim. "Saldırıdan sonraki hafta onu saraya taşıyacaktım." Parmaklarım, annemin yıllar boyunca boyumu işaretlediği kapı çerçevesini nostaljik bir şekilde okşadı. Thornhall her zaman benim evim olacak.

Nikolai homurdanıyor. "Savaş hattı sınıra yaklaştığında köylüleri oradan çıkarmalıydık. Ama bunun olacağını kimse tahmin edemezdi, Kalel. Ne sen, ne de kral." Yanıma yaklaşıp eski kırmızı tuğlalara yaslanıyor.

"Yanılıyorsun, Nik. Kral Borlin'in hilelerini görmeliydim. Barış anlaşmasını kabul eden bendim." Çenem gerilir ve duvara yumruk atma dürtüsünü bastırmak zorunda kalırım.

Nikolai bana teselli edici bir bakış atar. "Bu yüzden mi yarı tanrı ile evlenmeyi kabul ettin? Kendine ceza olarak mı? Biliyorsun, onun iyi bir kalbi var. Onu birkaç kez gördüm ve temiz. Hayatta kalmak dışında başka bir amacı yok."

Ona yorgun bir bakış attım. *Elbette, o sadece hayatta kalmak istiyor.*

Elini saçlarında gezdirir. "Benim bile zihnimi karıştırıyor. Sorguladığım diğer yarı tanrılar gibi değil. Alira'nın suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor. O kadar güçlü ki, bana da bulaşıyor." Nikolai elini göğsüne bastırır ve bana acıyarak bakar. "Biliyor musun, aslında seni sevmiş bile olabilir..."

"Kes," diye kesiyorum. Aramızda uzun bir sessizlik oluyor. Nikolai botlarının üzerinde kıpırdanıyor ve başını sallıyor.

Gözlerimi yere indiriyorum. Nikolai'den başkalarının zihinlerini okumasını istediğimde her zaman utanç duyuyorum. Bunun zor bir yetenek olduğunu biliyorum. Doğrudan düşünceleri okuyamasa da, kişinin içinde bulunduğu durumu ve niyetini genel olarak anlayabiliyor.

Dikkatli olmazsa kendi zihnine zarar verebilecek bir yetenek, ama zor zamanlar yaşıyoruz. Thornhall gibi bir hata daha yapma lüksümüz yok.

"Onunla kendime ceza olarak evlendiğimi mi düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum ve bu söz bana biraz teselli veriyor. Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Evet, bunu kendine verdiğin bir ceza olarak görebilirsin, ama bu aynı zamanda tüm yarı tanrılara da bir mesaj. Onlar Venüs'ün kızlarını diğerlerinden daha çok severler. Ve şimdi o bana ait." Nikolai'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Hâlâ planıma tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyor. Kral Borlin'in krallığını kurtarma teklifini içeren mektubu aldığımızdan beri bu konuda çekinceleri vardı. Ama şimdi, onunla tanıştıktan sonra,

gözlerinde ona karşı sevgi beslemeye başladığını görebiliyorum. Bu, göğsümü çirkin bir duygu ile burkuyor. *Ona bakışından nefret ediyorum.*

Nikolai tedirgin bir şekilde güldü. "Tamam, ama ona biraz daha nazık olabilir misin? Artık bileklerini ısırma, ne kadar acıttığını biliyorsun." Sesi sertleşti ve bana sert bir bakış attı.

Bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek havada değilim. Kaşlarımı kaldırıp ona ters ters bakıyorum. "Ne? Sakın onu umursadığını söyleme."

Nikolai'nin yüzünde hiçbir şey belli olmuyor. "Umursadığımı söylemiyorum, ama o senin onu göstermeye çalıştığın gibi bir canavar değil." Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Gözleri ordumuzun tırmandığı tepeye doğru kayıyor ve bakışları ona takıldığı anda yumuşuyor. *Benim* küçük tanrıçama.

Ona dönüp pelerininin yakasını kavrar ve onu duvara iteklerim. "Onun güzelliği senin muhakeme yeteneğini köreltiyor dostum. Hala onun kanını bu topraklara dökerek ölülerin intikamını almayı planlıyorum, yoksa onun yaptıklarını unuttun mu? O canavarın bizden aldıklarını." Onu bir kez daha duvara itekledikten sonra sinirli bir nefes verip uzaklaşıyorum.

Göğsümün içi yanıyor. Zihnim öfke ve intikam duygularıyla bulanık.

"Bu seni daha iyi hissettirecek mi?" diye mırıldanır Nikolai. Dururum, ellerimi yumruk yapar ve omzumun üzerinden ona sert bir bakış atarım. Yüzünde sadece ıstırap vardır, belki de ikimizin de asla kurtulamayacağı uzun uykusuz geceler. "Bu kimseyi geri getirecek mi?"

Başımı öne doğru zorlayarak ilerledim, onun sözlerini ve bilgeliğini arkamda bırakarak. Bu anı benden almasına izin veremezdim. *Hiçbir şeyin.*

Tessa, yamaçta bekleyen ordumuzun dikkatini çekiyor. Alira, Tessa'nın yanında atımın üzerinde oturmuş, yok etmeye yardım ettiği köyü izliyor.

Beni affet anne. Bu adam olmamı istemediklerini biliyorum. Ona bir dua gönderiyorum ve bir yerlerde, bir şekilde beni duyabileceğini umuyorum.

Chapter Seventeen

ALIRA

Bir zamanlar büyüleyici olan bu vadi, bulanık bir griye büründü. Sanki topraktan tüm yaşam emilmiş gibi. İlk bakışta, sadece uyuyan bir köy olduğunu düşünebilirsiniz, ama kan dökülüşünü sanki dünmüş gibi hatırlıyorum.

Kalel ve Nikolai'nin bizi beklediğimiz tepenin zirvesine doğru ilerlediklerini izliyorum. Gözlerim Kalel'i takip ediyor. Dün gecedен beri göğsümde bir acı var, onun geçmişteki halini o tarlada çökmüş halde görmek kalbimdeki eski bir travmayı uyandırdı. Hem duygusal hem de fiziksel olarak derin yaralar almıştı. Bizi en çok şekillendiren anlar bunlar değil midir? Acı. İzdırap. Bir şeyi kendin yaşamadan gerçekten anlayamazsın.

Tessa geldiğimizden beri pek konuşmadı. Buradaki herkesin yüzünde karanlık bir hava var, ama Tessa'nın bana sürekli attığı bakışlar beni endişelendiriyor. Askerlerin konuşlandığı yerden bahsetmiyorum bile, sanki bir kurban bekler gibi aşağıda bekliyorlar.

Titrek ellerimi pelerinimin altında sıkıca tutuyorum. *Kalel beni öldürmez,* diyorum kendime, Mercury'nin uyarısını kafamdan atmaya çalışarak.

"Atından in, küçük tanrı," diye bağıyor Kalel yaklaşırken. Arkasındaki bulutlar ağırlaşmış. Karanlık ve dondurucu bir yağmur yağacak gibi.

Kalel dün gecedен beri özellikle kötü bir ruh halinde. O görüntüde başına gelenler, itiraf etmek istediğinden daha fazla onu rahatsız ediyor. Ve bugün Thornhall'dan geçmek durumu daha da kötüleştirmiş gibi görünüyor.

Dediğini yapıyorum ve o bana acımasız gözlerle bakarken gururumu yutuyorum. Nikolai diğer tarafıma geçip eğilerek fısıldıyor, "Güçlü ol Alira. Seni iyileştirmek için buradayım, korkma. Ben yanımdayım güzel tanrıça."

Midem düğümlenir. "Bu, sandığın kadar güven verici değil."

Nikolai bakışlarımdaki korkuyu görür. Parmaklarını benimkilerle birleştirir. "İyi olacaksın ve dün gece seni dansa kaldırdığım için özür dilerim. Sadece Kalel'in sinirine dokunmak istemiştım. Belki bir kez olsun veda törenine katılır diye. Bana içten bir gülümseme gösterir.

Nikolai gibi birine kızgın kalmak imkansız. Masum gülümsemesi ve bakışlarındaki ışıltı, onu daha da çekici kılıyor.

"Ne yapacağını söylersen seni affederim." Gözlerimi Kalel'in ensesine çeviriyorum. Bu ölüm vadisinde altın kaplama küpe bile mat görünüyor.

Nikolai, elini çenesinden indirirken, bana söylemeli mi söylememeli mi diye düşünürken inliyor. "Bu köyde kaybolan masum ruhların kefareti olarak kanını tamamen akıtacak. Mortem Kapısı'ndan geçemeyenlerin öbür dünyaya geçiş ücretini ödeyecek."

Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi ve ona dehşetle baktım. "Ne? Ama ben öleceğim." Savaş ya da kaç tepkisi devreye girdi ve kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

Kaçmam lazım.

Nikolai kaçma isteğimi hisseder ve elimi daha sıkı tutar. "Hayır, kaçamazsın. Sen bir yarı tanrısın. Ne yazık ki bunu kendi gözlerimle gördüm ve Kalel'in kanını içsen bile ölmeyeceğini garanti edebilirim. Savaşta yaralanmak gibi değil. Zehri, konağını hayatta tutar ve vücudun iyileşirken birkaç gün dinlenme haline girersin."

Yüzüm soluyor. "Bu korkunç bir yetenek. Sonsuz bir besin kaynağı mı?" Düşünmek bile midemi bulandırıyor. Yıllar boyunca yakalanan tüm yarı tanrılar... Hepsi öldürüldüğünü sanıyorduk, ama şimdi Kalel'in onları sadece sığır gibi kullandığından korkuyorum. "Acıtır mı?" Neredeyse kendime söyleyecek kadar sessizce mırıldanıyorum.

Kalel beni duyar ve omzunun üzerinden bakarak döner. "Sadece önemli yerlerde. Gel." Kötü bir adam gibi bana elini uzatır.

Bu ne anlama geliyor? İsteksizce Kalel'in elini tutup Nikolai'nin elini bırakıyorum.

"İnan, Alira," Nikolai ayrılırken bana özlemle bakarak cesaret verici sözler fısıldadı. Bu, Kalel'den düşük bir homurtu kopardı, ama şifacının çırağı komutanının ne düşündüğünü umursamıyor gibiydi.

Kalel beni tepenin sırtına götürür, ordusu aşağıdan bize bakmaktadır. Gözleri pişmanlık, nefret ve Kalel'in yapmak üzere olduğu şeye karşı hevesle doludur.

Mercury'nin sözleri kafamda uğursuz bir şekilde yankılanıyor. "*O, tüm yarı tanrıları öldürmek için doğdu.*" Onun kehanetine inanmak istemiyorum, ama Kalel bu kadar kalpsizken, bu kehanette bir parça bile olsa gerçeklik payı bulmamak zor.

Kalel, aşağıdaki ordusuna seslenmeden önce bana bakma zahmetine bile girmiyor. "Yarı tanrılar bize bunu yaptı. Etrafınıza bakın ve . Bizi kandırdılar, yalan söylediler, barış anlaşması imzaladıktan sonra *bizi öldürdüler*. Yarı tanrılar, onları krallıklarında köşeye sıkıştırdıktan sonra teslim oldular. Onların geriye kalan az sayıdaki güçlerini işgal edip yok ettikten sonra." Kalel'in sesi aşağıdaki vadide yankılanıyor, gökyüzünden gözyaşları gibi düşmeye başlayan soğuk yağmuru bile kesiyor.

"Merhamet dilediler, ama biz onlara merhamet göstermedik. Ve *sonunda...* *sonunda* pes ettiler. En kutsal kanlarını alacağız," der Kalel soğuk bir sesle, elini belime dolayarak beni önüne çeker. "Bu tanrıçanın kanını alıp toprağa geri vereceğim, böylece kayıplarımız huzur bulsun. Sonra Devicit'e döndüğümüzde onu dölleyeceğim ve kutsal rahmini kirletmek. Tanrılar o zaman gerçek öfkeyi tanıyacaklar, içimizde yarattıkları kötülükler için umutsuzluğa kapılacaklar. Tüm acılarımızın bedelini tam olarak ödetmeye niyetliyim."

Bu gri tepede esen rüzgâr içimden geçiyor, saçlarımı dalgalandırıyor ve beni iliklerime kadar üşütüyor. Sırtımdan bir titreme geçiyor. Utanç duyuyorum, çünkü Kalel çekecekse tüm bu cezayı kabul ediyorum. Neden ona bu kadar borçlu hissettiğimi bilmiyorum. Belki de dualarımı kabul ettiği içindir. Ya da belki de onun yükü altında ezilen ruhuyla çok bağlandığım içindir.

Eğer bu yarı tanrıların krallığını kurtaracaksa. Onlar için tek başına acı çekeceğim. Bununla barıştım.

"Merhametimiz Thornhall ile birlikte öldü," diye bağırıyor ve Kalel dişlerini boynuma gömerken, aşağıdaki şövalyelerin coşkulu tezahüratları kulaklarımda yankılanıyor.

Bacaklarım beni taşıyor, ama Kalel bir koluyla kalçamı, diğer koluyla çenemi sıkıca tutarak vücudumu destekliyor. Tezahüratlar durmuyor, onun vahşice kanımı emmesi de. Her yudum duyuluyor ve çok dağınık—altın rengi kan boynumdan aşağı akıyor ve yere damlıyor.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlarken, aralık dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Bilincimi kaybetmek üzereyim, ama bunu düşünürken, vücudumdaki her damardan adrenalin akıyor ve onun kollarında kıvrınmam için bana güç veriyor. Kalel, beni kollarında tamamen kaldırarak dişlerini daha derine batırıyor. Boğuk bir çığlık kaçıyor ağzımdan.

"Hayır. Dur," diye inliyorum. "Acıyor."

Mücadele etmek gittikçe zorlaşıyor ve her şeyin hissi kayboluyor, ta ki onun dudaklarını tenimde hissetmeyene, parmaklarının baskılarını kollarımda ve bacaklarımda hissetmeyene kadar. Kemiklerime işleyen bir soğukluk damarlarıma giriyor — ölüm öpücüğü.

Kirpiklerim kapanır ve başım onun koluna düşer, boğazım açıkta kalır. Arterimden aldığı son yudum, sıkı bir ipin kesilmesi gibi hissedilir.

Her şey bir anda durur, sanki dünya tamamen yok olmuş gibidir.

HAVA BURUNUMU SIKTI, gözlerimi açmaya zorladı. Kalel'e doğrudan bakıyordum. Beyaz zırhı ve bordo renkli tek omuzlu pelerini vardı; göğüs zırhını yerinde tutmak için altın boncuklar sarılmıştı. Bir şövalye için resmi Devicitian kıyafeti. Zırhı yeni parlatılmış, güzel bej renkli kıvrımlı desenleri ortaya çıkmış. Arkasında, morarmış bulutlarla kaplı gökyüzü, ufukta güneşin battığı yerlerde turuncu renkli sıcak ışıklar parıldıyor.

Ne kadar zaman geçti?

Yavaşça gözlerimi kırıp oturmaya çalışıyorum. Hareket ettiğimizi fark ediyorum ve Kalel'in kucağında oturmuş, o atın dizginlerini tutarken göğsüne yaslanmışım.

Kehribar rengi gözleri benimkilere kayıyor. İçimi bir soğukluk kaplıyor ve titrememi engelleyemiyorum. Bu hayatta ya da öbür hayatta korktuğum pek bir şey yok. Ama Kalel onlardan biri haline geldi. *Beni gerçekten tüm kanımı emdi.*

Gözleri kararır ve bana tek kelime etmeden tekrar önüne bakar. Nerede olduğumuzu ve ne kadar uyuduğumu sormak istiyorum, ama Tessa veya Nikolai beni kontrol etmeye gelene kadar beklemeyi tercih ediyorum.

Artık hayatım bu mu? Kocam bana her baktığında korkuyla tüketilmek mi? *Tanrılar, ne yaptım ben?*

Birkaç dakika sonra, oturmaya yetecek kadar güçleniyorum. Kalel'e yük olmamak için ata binmeye çalışıyorum. Ama o elini bana bastırarak beni kendine doğru çekiyor.

"Daha fazla dinlenmelisin, küçük tanrıça. Sadece üç gün uyudun. Çoğu yarı tanrı, kan kaybından sonra dört veya beş gün dinlenir," diyor nazikçe. Bana özlemle bakışlarından yenilmiş gibi görünüyor. Onu iyi tanımıyorsam, bu konuda kendini suçlu hissettiğini söyleyebilirim. Onu hiç bu kadar melankolik görmemiştim. Gözlerinin altındaki koyu halkalar uykusuz gecelerden olmalı. Benim için endişelendi mi? Nikolai söz verdiği gibi yanımda kaldı mı? Aklım bu düşüncelerle dolu.

Onun tavsiyesini dinlemez ve tekrar oturmak için uğraşırım. Bu sefer koltukta dik durmama izin verir, ama başım dönmeye başlar ve tekrar ona yaslanırım.

Göğsünden gürleyen, yatıştırıcı bir mırıldanma geliyor. Bu sesin sıcak ve davetkar olmasını nefret ediyorum, ama açgözlülükle ona yaslanıyorum. Ellerim bileklerinin üzerinde duruyor ve onunla karşılaştırıldığında ne kadar küçük olduğumu fark edemedim kendimi alamıyorum. Pelerininin kolları kanımla kaplı. Sanırım benim için yedek giysi kalmamış.

Bir kez olsun kanımın kırmızı olmadığına sevindim.

"Neredeyiz?" Gözlerimi ovuşturarak uykumu atmaya çalışıyorum ama nafile.

"Devicitian Krallığı'nın kapılarına yaklaşıyoruz." Sanki saldırıya uğrayacağımızdan endişeleniyormuş gibi kolunu bana doladı. Kaşlarım çatıldı, burada siyah erimiş kaya ve uçurumun kenarlarında kıvrılan yoğun sis ya da pus dışında hiçbir şey yoktu. Doğu kıyı uçurumlarına yaklaşmış olmalıyız.

"Komutan! Batı tarafında, üç Vorntail dönüş yapıp bize doğru geliyor," Tessa solumuzdan bir yerden bağıyor.

"Köprüde dört Skeliheart var!" Kalel'in seçkin şövalyelerinden Gabriel, önümüzden sesleniyor.

"Kapılara ulaşana kadar tam hız ileri. Hiç durmayın, anlaşıldı mı?" Kalel şövalyelerine emir verir. Herkes savaş çılgılığı atar.

Etrafımızdaki herkes savaş çığlığı atar. O anda, filonun ortasında olduğumuzu fark ederim.

İleriye doğru fırlıyoruz, yüzlerce toynak bir anda taşlara vuruyor. Rüzgâr yüzümü ısıyor. Her şey çok hızlı oluyor ve görüş mesafesi çok düşük, pek bir şey göremiyoruz.

"Bana tutun," diye homurdanır Kalel, kılıcını kınından çekip kararan gökyüzüne kaldırır. Kılıç ona tepki verir, parlak bir ışıkla titreyerek etrafımızı saran tüm sisi uzaklaştıran güçlü bir sihirli dalga yayar.

Anında, yüzlerce şövalyenin at sırtında devasa bir köprüye doğru koştuğunu görebiliyorum. Dik uçurumların diğer tarafında, tüm krallığı çevreleyen keskin siyah kayalardan oluşan bir duvar yükseliyor. Sanki cam gibi parlak ve kaygan abanoz buz üzerinde koşuyoruz. Daha önce hiç bu kadar cansız bir arazi görmemiştim. Faultore'u anlatan kitaplarımızda bile böyle bir yerden bahsedilmiyordu.

Manzara ve şövalyelerin savaş çığlıkları beni o kadar şaşırtıyor ki, solumuzdaki hareketi fark etmiyorum. Gökyüzünde kırmızı bir ışık parladığında gözlerim o yöne çevriliyor.

Üç dev yaratık havada süzülerek şövalyelere doğru dalarken yüzümün kanı çekiliyor. *Tanrılar adına bunlar da ne?* Yaratıkların tek bir kuyruk vuruşuyla on adamı birden öldürdüğünü izlerken gözlerim kırpmadan kuruyor.

Bağırışlar ve kaos başlar, ama canavarların menzilinde kalmayanlar emirleri üzerine düz ilerlemeye devam eder.

Durun, bunlar... "D-ejderhalar mı?" diye kekeliyorum, sesim kullanmadığımdan boğuk çıkıyor.

"Evet, ve sizin için buradalar." Kalel gözlerini ileriye dikmiş, filosunun sol tarafını parçalayan büyük, kırmızı pullu ejderhalardan hiç endişelenmiyor gibi.

Tessa. Orada değil mi? Onu umutsuzca arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Bekle, ejderhalar benim için mi geldi dedi?

"Neden benim için buraya gelsinler ki?" diye soruyorum, grubun diğer tarafında Tessa veya Nikolai'yi arıyorum.

"Tanrılar bu birleşmeyi istemiyorlar ve bunu engellemek için ne gerekiyorsa yapacaklar. Şehre ulaştığımızda güvende olacağız. Perde, Devicit'i ejderhalardan bile korur."

Tanrılar neden bize bu kadar iğrenç yaratıkları gönderdi? Hiç mantıklı değil. Önce wisp, şimdi de ejderhalar? Korin'in bana verdiği kolyeyi alıp

ve sıkıca tutuyorum.

Önden çığlıklar yükseldi, tüm düşüncelerimi silip süpürdü ve dikkatimi köprüye çevirdi. Pullarında iskelet izleri olan dört kara ejderha, taşların üzerine turkuaz ateş püskürterek köprüye ulaşmış olan herkesi ve her şeyi yok etti.

"Kahretsin!" Kalel bağııarak atını daha hızlı sürer. "Köprüden uzak durun!" Şövalyelerine seslenir ve hepsi savaş çığlıkları atarak ejderhaların ulaşamayacağı bir mesafeye uzaklaşır ve Kalel'in atının yanında kalarak kapılara doğru son hamleyi yapmaya hazırlanır.

Ejderhalara doğru ilerlerken nefesim ciğerlerimde kıvrılıyor. Gözleri, öldürülen adamların kanının kanalizasyona aktığı kadar kırmızı. Ayağlarının altındaki köprünün her iki yanında ateş çatırıyor.

Kalel atını yavaş bir galopa geçirir. Beni belimden kaldırır ve olabildiğince nazıkçe yana doğru fırlatır. Mucizevi bir şekilde ayaklarımın üzerine düşerim, ancak bacaklarımın güçsüzlüğünden dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Kalel! Ne yapıyorsun?" diye bağııyorum arkasından. Beni duymazdan geliyor ve kılıcını büyülü canavarlara kaldırıyor.

Onlar ona bakıyor ama hemen kılıcını görmezden gelip bana odaklanıyorlar. Ejderhalar bir bütün olarak hareket ediyor ve Kalel'e her yönden ateş püskürtüyorlar. Kalel'in canlı canlı yanacağını düşünerek kalbim ağzıma geliyor ama Kalel kılıcını bir kez sallayınca ateş, Kalel'in etrafında geniş bir çember çizerek kolayca sapıyor.

Ejderhalar bundan ya da ondan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Kalel'in yanından uçup doğrudan bana doğru geliyorlar. Kalel dönüyor ve yüzündeki ifade tam bir kıyamet gibi. Beni öldüreceklerini düşünüyor.

Tanrım.

Ellerimi molozlara sıkıca bastırıyorum. Sonum geldi.

Eller omuzlarıma konar ve beni kendine çeker. Gözlerim büyür ve Nikolai'ye bakarım. Beni kucaklıyor ve bir şeyler bağııyor, ama kalbim o kadar hızlı atıyor ki, tek duyabildiğim ejderhaların kükremesi ve benim korkumun karışımı. Ses o kadar tiz ki, köprüdeki çakıl taşları titreşiyor.

Ejderhalar köprüyü destekleyen taşların üzerine konuyor, kenarlara asılıyor ve uzun boyunlarıyla yukarı bakıyor. Gözleri tek başına bir şövalye kadar büyük.

Nikolai kılıcını kınından çıkarırken beni arkasına itti. "Koşmaya hazırlan!" diye omzunun üzerinden bana bağıırdı. Biri saldırdı ve kuyruğuyla

Nikolai'nin ayak bileğini yakaladı. Onu taşların üzerinde acımasızca sürükledi ve ateş püskürtmek ya da onu yemek için ağzını açtı.

Hayır!

"Dur!" diye bağıryorum, umutsuzca Nikolai'ye doğru elimi uzatıyorum.

Dört ejderha da donar ve beni aralarına alır. Aramızdaki havada toz şiddetle savrulur. Nikolai'yi tutan ejderha beni birkaç saniye inceler, kırmızı gözleri sanki fikrimi değiştirmeyeceğimi emin olmak istercesine yüzümün hatlarını tarar. Kükrer ve Nikolai'yi bırakır, onu bir çuval taş gibi yere atar. Nikolai ayağa kalkar ve yanıma çökerek beni tekrar kendine çeker. Bütün vücudu benimkinde titriyor.

Beni dinlediler mi?

Kalel elinde kılıcıyla bize doğru koşar, gözlerinde dehşet dolu bir bakış vardır. Arkamızdaki şövalyeler yaklaşmaya çalışır ama ejderhalar köprüye tırmanıp inerler ve filonun yaklaşmasını engeller.

Kalel bize ulaşır ve ejderhalara karşı durur. Nefes nefese ve bizim kadar şaşkın görünüyor.

"Neden beni dinlediler?" Sesim, aşağıdaki kanyondan esen rüzgârın sesini zorlukla bastırıyor. Kenara bakmaya cesaret edemiyorum, o kadar yüksekteyiz ki, bakmak bile midemi bulandırıyor.

Nikolai başını sallar, gözleri fal taşı gibi açılmış, şok içinde ejderhalara bakıyor.

"Belki de yanılmışım, tanrılar onları göndermedi," diyor Kalel, gözlerini onlardan ayırmadan. "Belki de onları çağıran, senin ne ölü ne diri halin oldu."

"Ama bu mantıklı değil. Neden böyle bir şey yapsınlar?" diye inanamadan soruyorum.

Nikolai'nin bana yaslanmama izin vermesiyle ayakta durmayı başardım. Bacağı kanıyor ve alnında korkunç bir kesik var, ama onun dışında yarasız görünüyor. *Tanrılara şükür.*

"Daha önce hiç ejderha görmemiştim." Canavarlar sakın bir şekilde duruyor, sanki konuşmak istemiş gibi beni izliyorlar. *Bana zarar vermeyecekler.* Ama nedenini hiç bilmiyorum.

En büyüğüne doğru sendeleyerek ilerliyorum. Kafatasındaki izler çok güzel, çok ürkütücü bir yaratık ama gözleri çok düşünceli. Nikolai durur ve yalnız yaklaşmama izin verir.

"*Alira,*" diye tıslayarak uyarıyor Nikolai.

Canavara yaklaşırken neredeyse düşünüyordum, ama güçlü bir kol belime dolandı. Kalel'e baktım. Neden beni tuttuğunu bilmiyormuş gibi irkildi ve dikkatini ejderhaya verdi.

"Onları hiç bu kadar uysal görmemiştim." Elini ejderhaya doğru uzatarak sunar.

"Bu bölgede yaygınlar mı?" Onlara gözlerimi kısarak baktım. Kalel'den emin değiller gibi görünüyordılar, ama Kalel beni nazikçe tutarken sakın kaldılar.

Büyük yaratık burun deliklerinden üzerimize sıcak hava üfler ve başını Kalel'in eline doğru eğdi. O, yaratığın burnuna dokunurken beni daha sıkı tuttu.

"Evet, onlara birçok dostumuzu kaybettik. Ama hiç bu kadar sistematik davranmamışlardı. Dün bir şahin aracılığıyla, onların olağan dışı hareketleri konusunda bir mesaj aldık... Tanrılar kızdı sandım. Seni korumak için buraya geldiklerini hiç tahmin edemezdim." Kalel bakışlarını bana çevirir. Saçları kargaşadan dağınıktır, ama yine de her zamanki gibi ruhani görünmektedir.

Eğer beni korumak için geldilerse, onları kolayca Alzhor'a geri götürebilirim. Onlara yarı tanrıları iblislerden korumalarını söyleyebilirim. Savaşın gidişatını değiştirebilirim.

Eve gidebilirim.

Bu çok cazip bir düşünce.

Ama gerçekten istediğim bu mu? Sonunda barışa kavuştuğumuzda daha fazla ölüm mü? Ve şimdi, "evim"nin gerçekte nerede olduğunu bile bilmiyorum. Alzhor'a ait değilim. İblislerin şehrine de ait değilim. Kırık ruhların gidecek başka yeri var mı?

Kalel de aynı şeyi düşünüyor olmalı, çünkü bir şey söylememi beklerken gözleri karardı. Ellerimi yanıma sıkıca bastırdım.

Bunu yaptığımı inanamıyorum.

"Lütfen git ve başka iblislere zarar verme. Onlar... benim arkadaşlarım," diyorum dikkatlice ve elimi ejderhaya uzatıyorum. Avucumu hafifçe itiyor, sonra sanki anladığını söylemek istercesine yavaşça gözlerini kırptıyor.

Ejderha başını gökyüzüne kaldırıp diğerlerine seslenmeden önce, arkamızda Nikolai'nin şaşkınlık dolu nefesini duyuyorum. Ses yine yeri titriyor ve ayaklarımın üstünde durmamı zorlaştırıyor. Köprüdeki dört kişi yanlara doğru eğilerek aşağıdaki kanyona düşüyor, kanatlarını açıp sanki buraya hiç gelmemiş gibi uçup gidiyorlar.

Arkada, batı tarafındaki üç kırmızı ejderha da onları takip ederek güneye uçar.

Kalel, az önce olanları anlamak için birkaç saniye bekledikten sonra dönüp bana bakar, sonra gözleri arkamdaki filonun geri kalanına kayar. Omzuma bakarım.

Herkesin gözü sadece bende. Şaşkın. Umutlu. Bazıları kıskanç bile.

Nikolai sırtarak ellerini bana doğru büyük bir hareketle uzatır. "Alira, barış getirici ve ejderha terbiyecisi!"

Yüzlerce şövalyenin alkışları tüylerimi diken diken ediyor. Beni alkışlarken hayranlıkla onları izliyorum. Şeytanların bana gülümsediği ve alkışladığı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Sadece birkaç gün önce, bazıları beni öldürmeye çalışıyordu. Kalel'e bakarak ordusunun bana olan ani ilgisine nasıl tepki verdiğini görmek istiyorum.

Kalel'in ifadesi düşünceli, hala güvensiz, ama birkaç gün önceki kadar nefretle bakmıyor bana.

"Hadi eve gidelim," diyor fısıltıyla ve beni ayaklarımdan kaldırıp atına taşıyor, kayıp krallık Devicit'e doğru yola çıkıyoruz.

Chapter Eighteen

ALIRA

EBONİ METAL kapılar arkamızda ağır bir gürültüyle kapanıyor. Kapılar, ejderhaların bile geçemeyeceği kadar kalın. İblisler bu kadar aşırı koşullarda ne kadar zamandır hayatta kalıyorlar? Yarı tanrılardan uzak olmak için bu kadar uzağa mı geldiler? Tanrılar bile girmeye cesaret edemediği bir yere mi?

Nerede olduğumuzu tam olarak bilmiyorum, ama Mortem Kapıları çok uzak olamaz. Keskin siyah kayalar sadece yeraltı dünyasının yakınında bulunur. Tanrılar, yarı tanrılar, hiç tanrılar, hiç kimsenin girmeye cesaret edemeyeceği bir yer. Ejderhaların da kapıları korumak için Mortem'in yakınlarında yaşadığı söylenir. Bu yüzden mi geldiler? Dudaklarımı sıkıyorum. Tanrılar bir şeyler planlıyor.

Son güneş ışınlarının vurduğu, gökkuşağı renkleriyle parıldayan ve ışıltılı bir balon gibi duvarın içinden geçiyoruz. Geçtiğimiz anda hava tatlılaşıyor, ciğerlerimi yazın çiçekleri gibi dolduruyor.

Devicit'in eski bir büyüyle korunduğunu biliyordum, ama perdenin iç kısmının dışarıdan tamamen farklı bir araziye dönüşecek kadar güçlü olacağını beklemiyordum. Gizleme büyülerini okumuştum, ama bunların gerçekte ne olduğu hakkında ayrıntılı bilgi yoktu. Alzhor'da kimse buna inanmazdı herhalde.

Krallığı böyle gizlemişler, diye düşünüyorum, hayranlıkla etrafa bakıyorum.

Krallık yemyeşil ve sıcaklık oldukça yüksek. Kapılar ile iç şehir arasında bir orman uzanıyor. Yorgun dudaklarımın köşeleri gevşek bir

yorgun dudaklarımın köşelerinde hafif bir gülümseme beliriyor. Gökyüzü, burayı gizleyen sihirle parıldıyor. Çok güzel ve güneş batarken, ışıltılı perde uzaktaki galaksiyi taklit ediyor.

Ana yol boyunca kulübelere geçiyoruz. Işıklar yanıyor ve Kalel'in ordusu geçerken sokak lambaları yanıyor ve siviller evlerinden çıkıp şövalyelerini eve hoş geldiniz diye karşıyorlar. Filodan bir kısmı evlerin dışındaki kümelerde ayrılıyor, sanırım sevdiklerine dönüyorlar.

Sonunda, etrafını çevreleyen birkaç sarayla birlikte kale göründü. Bu krallığın ihtişamı karşısında gözlerim parladı. Sokaklar kristal parke taşlarından yapılmış ve atların nalları yere değdiğinde ışıltıyor. Her kavşak ve dükkanın önü tabelalar, yeşilliklerle süslenmiş ve kemerli kapıların üzerinde fenerler asılı.

Sanki tanıdığım dünyadan tamamen farklı bir dünyaya adım atmış gibiyim.

Alzhor, yazın bile sıradan ve gri bir yer. Sokaklarda bitki ve yaşam yok, sadece taşlar, arabalar ve birkaç beyaz mermer heykel var. Böyle bir krallıkta büyümek nasıl olurdu diye düşünürken göğsümde kıskançlık hissediyorum. Burada çok yetim var mı? Öğrenmek istediğim o kadar çok şey var ki.

Kalel bizi, ortasında bir su çeşmesi bulunan devasa bir şehir meydanına götürüyor. Çeşmenin tepesinden aydınlatılmış bir sıvı akıyor, gördüğüm hiçbir dağ deresi veya iksirden daha taze görünen parlak mavi bir madde. Kalel, Tessa ve Gabriel'e şövalyeleri uğurlamalarını ve atlarla ilgilenmelerini söylerken, ben gözlerimi etrafa gezdirip her şeyi içime çekiyorum. Nikolai arkamızda kalıyor ve sanki korkunç bir şeye hazırlanır gibi meydana tedirgin bakışlar atıyor.

Barların kapılarından ve meydana çıkan sokaklardan birçok iblis dışarı çıkıyor. Gözleri neredeyse anında bana çevriliyor. *Demek Nikolai bu yüzden gergin.*

Bir yarı tanrıyı gruptan ayırmak zor değil. Gümüş beyaz saçları ve şehrin her köşesini izleyen şaşkın gözleri olan tek kişi benim. Kalel endişeli görünüyor ve Tessa'ya başını sallıyor. "Yarın yeniden toplanırız. Onu sarayına götürüyorum."

Tessa yumruğunu kalbinin üzerine sıkıca koyar ve başını sallar. Sonra gözleri benimkilere kayar ve bana sıcak bir gülümseme gönderir. Ben de ona gülümserim ve yarın onu göreceğimi umarım. Onunla ve Nikolai ile seyahat etmeye çok alıştım, burası benim için tamamen yeni bir yer ve bu beni tedirgin ediyor.

Meydanı dolduran şeytanların sayısının arttığını ve bakışlarının ateşi gibi derime işlediğini fark ediyorum. Muhtemelen Kalel'in şövalyeleri kadar benim krallığımı da nefret ediyorlar ve onları suçlayamıyorum.

Başımı çeviriyorum ve Nikolai'nin gözlerine bakıyorum. O da başını sallayıp gülümsüyor. "Birazdan saraya varacağım, merak etme, güzel tanrıça." Kalel atını ileri sürmeden önce rahat bir nefes alıp gülümsüyorum.

Kalel başlığımı başıma geçirip mırıldanıyor, "Başını eğ. Dikkatlerin üzerine çekilmesin."

Her şeyi görmek istesem de, dediğini yapıp çenemi aşağıda tutuyorum. Bu krallığın görececek çok şeyi var.

"Nikolai senin sarayında mı yaşıyor?" Sessizliğin bozulmaması için, sessiz ve karanlık bir sokağa girerken soruyorum.

Kalel dizginleri daha sıkı tutar. "Şimdilik orada kalacak. Senin kişisel şifacın olarak atandı." Bu düzenlemeden memnun olmadığı belli. Nikolai'yi sevdiğini sanıyordum.

"Neden şifa? Hâlâ bana işkence mi edeceksin? Henüz doymadın mı?" Sesim düz. Yorgunum ve ondan dört gün uzak kalmak iyi gelir. Kırım onun kasıklarına sürtünmesin diye biraz öne kayıyorum.

Kalel karanlık bir kahkaha atar ve beni kendine doğru çeker. "Küçük tanrıça, sana ömür boyu acı çekeceksin demiştim. Ben çekmek zorundaysam, sen de çekeceksin. Ayrıca, daha önce hiçbir iblis yarı tanrı ile çiftleşmemiştir. Bu süreçte onun yardımını almayı tercih etmez misin?"

Midem burkuldu. Tanrım, o kadar ileriye düşünmek bile istemiyorum. Nikolai, birkaç ay boyunca hamileliği önleyecek bir iksir bulmama yardım eder mi? Bu düşünceyi kafamda tartıp, yalnız kaldığımızda ona sormaya karar verdim. Kalel başka bir şey söylemedi ve sessizliğimden memnun görünüyordu.

Kalel'in sarayına vardığımızda, artık başımı eğik tutamıyorum. Kötü şöhretli Kan Şövalyesi'nin nerede yaşadığını çok merak ediyorum.

Parlak malikaneyi gördüğüm anda dudaklarım aralanır ve küçük bir nefes kaçır. Sarayın tamamı mermer ve beyaz taştan yapılmıştır. Kuleler gökyüzüne uzanır ve her kulede birkaç adet sivri pencere vardır. Saray üç katlıdır ve birçok odanın balkonları, bakan herkesi karşılayan çift kapılıdır.

Burası büyümlü bir yer, yarı tanrılar tarafından inşa edilmiş hiçbir şeyden daha ruhani. Hiç bu kadar lüks bir saray görmedim. Kesinlikle burada bir kütüphanesi vardır, belki şeytan halkı zaman döngüsü lanetleri hakkında kitaplar ya da Alzhor'da olmayan tanrılar hakkında daha fazla bilgiye sahiptir. Eğer zihnimi

daha fazla bilgi edinmeye karar verirsem, belki burada hayatta kalabilirim. Zihin çok güçlüdür. Yeterince meşgul olursan, her türlü gerçeklikten kaçabilirsin.

Kalel, ön bahçeye girerken atını yavaşlatır. Sıra sıra çiçekler, sütunlar ve çalılar vardır. Kuşlar akşam şarkılarını söylerken, saray görevlileri düklerinin dönüşüne gülümseyerek karşıyorlar.

Şakayıklar tam çiçek açmış. O kadar el değmemiş görünüyorlar ki, bir an için gerçekten gerçek olup olmadıklarını sorguluyorum. Çiçeklerin ve toprağın kokusu kalbimi hoplatıyor.

Burası benim evim olabilecek bir yer gibi kokuyor. Sıcak ve misafirperver bir his beni sarmalıyor. Anlamıyorum, ama yine de dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılıyor.

"Gerçekten burada mı yaşıyorsun?" diye düşünmeden soruyorum, her şeyi içime çekmeye devam ederken. Kalel'in kendisi dışında gördüğüm en güzel yer burası.

"Bu kadar şaşırtıcı mı, küçük tanrı?" diye karşılık verir, ancak sesinde her zamanki gibi alaycı bir ton yoktur. Garip bir şekilde eğleniyor gibi gelir ve dönüp yüzündeki ifadeyi görmek için kendimi zor tutarım.

Bana şaşırtıcı geliyor çünkü bize iblislerin canavarlar gibi yaşadığı öğretilmişti. Tıpkı yeraltından gelen yaratıkların yaşayacağı gibi. Medeniyetsiz ve canavarlar gibi.

Kalbimdeki çatlak büyüyor. Neden yarı tanrılar bunların doğru olduğuna inanıyor? Hiç mantıklı değil. Yüzyıllar önce bir yarı tanrı yalan mı söyledi ve bu yalan doğru kabul edildi? Tanrılar bize yanlış mı öğretti? Geçmişte neyin yanlış gitmiş olabileceğini düşünürken dudaklarımın köşesi aşağı doğru kıvrılıyor.

Ahırda genç bir erkek bizi karşılar ve Kalel'in atını alır. Görevli, atı bakmak için uzaklaştırmadan önce bana meraklı bir bakış atar.

Kalel, ana saray girişinden değil, arka kapıdan geçmemizi işaret ediyor. Sanırım yorgun olduğu ve tüm personeli tarafından karşılanmak istemediği için ya da yarı tanrı bir gelini olduğu için utanıyor.

Her halükarda, ikimizin de aynı derecede yorgun olmasına minnettarım.

Kalel'in bizi çıkardığı dar merdivenlerin duvarlarında eski portreler var. Taç süslemeleri tüm koridoru kaplıyor. Daha sonra, bu kadar yorgun olmadıgımda portrelere daha yakından bakmayı kendime hatırlatıyorum.

Üç günlük uykudan yeni uyanmış olmama rağmen, günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

Üçüncü kata çıkıyoruz ve sonunda, Alzhor Krallığı'nda tüm hizmetim boyunca kazandığım paradan daha değerli olduğu belli olan yaldızlı bir kapının önünde duruyoruz. Burası onun odaları olmalı. Yan yana dururken kalbim hızla atıyor.

Kalel kapıyı açar ve içeri girmem için işaret eder.

Tereddüt ediyorum.

"Küçük tanrıçacığım, seninle tartışacak kadar yorgunum. Benimle odamda yatacaksın. Yakında karım olacaksın, unuttun mu?" Elini belime koyup beni yavaşça içeri itti. Boğazımdaki tedirginliği yutarak içeri girdim.

Oda çok büyüktü, altı adet kral yatak sığacak kadar genişti. Banyoya açılan duvar boyunca ceviz rengi dolaplar diziliydi ve tonozlu tavandan koyu kırmızı perdeler sarkıyordu. Çift kanatlı bir kapı, bistro takımı ve saksı bitkileriyle donatılmış bir balkona açılıyordu.

Nefesimi tutarak odanın ortasına doğru yürüdüm ve resimlerle ve altınla süslenmiş tavana baktım.

"Burası..." Bunun ne olduğunu tarif edecek kelimeler bulamıyorum. Çok güzelden de öte. Gözlerim yaşarır, ama nedenini bilmiyorum. Tam olarak anlayamadığım duygular zihnimi bulandırıyor.

Kalel'in gözleri ağırlaşır, ama zayıf bir gülümseme gösterir. "Bu, bizim gibi aşağılık iblisler hakkında düşündüğünden çok daha fazlası, değil mi?" Yüzünde boş bir ifade vardır, ama intikamdan çok keder vardır. Küçümsemekten çok acı.

Suçluluk ağır bir yük. İçimi çürüyor ve onlara karşı hissettiklerimden... ve Alzhor'a hizmet ederken yaptıklarımın dolaylı kendimi hasta hissediyorum.

"Alzhor'u ilk gördüğünde ne düşündün?" O odanın diğer ucundaki komodinine doğru yürürken onu izliyorum.

Bir an durur. "Komada, sanki zamanda kaybolmuş bir yer gibi." Kehribar rengi gözleri bana döner. Dudaklarımı sıkıştırırım. Haksız değil.

Kalel gömleğinin düğmelerini açıp yere bırakıyor ve yanımdan geçerek banyoya giriyor. "İstediyini yapabilirsin, ama odadan çıkma," diyor ve kapıyı kapatıyor. Banyoda su akıyor ve ben, sıcak suyun kaslarını rahatlattığını ve onun suya daldığını duyana kadar kıpırdamıyorum.

Bu krallığın tek canavarı benim. Bir kez daha etrafıma bakarken, kendime çekilip kaderimizin yeniden yazılmasını diliyorum.

Yatağının üstündeki yedek battaniyeyi alıp balkona çıkıyorum. Gece biraz serin, ama perdenin dışına kıyasla nispeten sıcak. Perdenin krallığa kattığı sihre hâlâ hayranım. İnce battaniyeye sarınıp taş korkuluğa kıvrılıyorum, gözlerimi yavaşça kapatıp hüzünlü bülbüllerin sesine ve göğsümdeki acıya kulak veriyorum.

Chapter Nineteen

KALEL

Banyodan çıkarken havluyu başımın üzerinde bırakıyorum. Odamda onu görmeyince paniğe kapılıyorum. Gitti mi? Balkona bakıyorum ve onu omuzlarına battaniye sarılmış halde yerde kıvrılmış halde görüyorum.

Kaslarım gevşer ve bir anlığına ona bakarım. *Tabii ki, mazoşist gibi dışarıda uyumayı tercih etmiş.* Ona gülümserim, uykulu bir şekilde onunla eğlenirim.

Sessizce dışarı çıkıyorum. Kıpırdamıyor, uyuyor olmalı. Yanına çömelip yüzüne bakıyorum. Küçük tarıncanın saçları yıldız ışığı gibi, kirpikleri kuzgun kanı kadar siyah. Bu koridorlarda yürüyen en güzel yaratık o.

Elimi uzatıp parmak uçlarımla alnını nazikçe okşuyorum, saçlarını kenara çekiyorum. Onun varlığıyla birlikte karnımda sıcaklık ve kıvrılma hissi sık sık ortaya çıkıyor. Ondan nefret etmek istesem de, yavaş yavaş kararlılığımı eritiyor. Onu kucaklamak istiyorum. Ona güzelliğini ve her düşüncemi nasıl ele geçirdiğini söylemek istiyorum.

Ama onun gibi birine değer vermeyi kendime izin veremem. Benden bu kadar çok şeyi alırken olmaz. Alt dudağımı ısırıyorum, kanımın acısını tadıyorum.

Ama...

Bu gece kaçabilirdi. Ejderhaları kullanarak hepimizi yok edebilirdi. Bu düşüncenin gözlerinden geçtiğini gördüm. Sonra

o düşünceyi hızla kafasından attığını gördüm.

Kalmak için beni seçti. Ve nedense bu, kalbime bir bıçak sapladı.

Bu barış anlaşmasının gerçekten yürümesi mi istiyor? Kral Borlin ejderhaların ona yardım ettiğini öğrenirse, sözünden dönüp bizi yine yok etmeye çalışacaktır. Onun için Faultore'da bizim yerimiz yok. Sırada ne var? Ölümlüler mi? Midemi bulandırmaya yetiyor.

Nik haklıydı, o farklı.

Rüyalar zihnini bulandırırken, onun yumuşak dudaklarına ve endişeli ifadesine bakarak bu düşüncelere dalıyorum. O, şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyor.

Belki de... sandığım kadar kötü değildir.

Ne garip bir tanrıçası.

Ellerimi onun altına sokup onu içeri taşıyorum. Gözlerini bana doğru uyuşukça kırıştırıyor, sonra gözlerini kapatıp yüzünü göğsüme gömüyor.

Bu, dudaklarıma acı bir gülümseme çizer. *Aptal kız.* Bana bu kadar düşüncesizce güvenmemeli.

Yatağımın üstündeki örtüleri geri atıp onu yere indiriyorum. Onun elinden battaniyeyi almak için uğraşmam gerekiyor ama sonunda bırakıyor. Hizmetçilerimin onun için hazırladıkları geceliği alıp dikkatlice onu soyuyorum ve geceliği üzerine geçiriyorum. Mırıldanarak yatakta dönüp duruyor.

Sonunda yüzlerce askerim etrafımda olmadan nefes alabilmek için bir an durup başımı eğiyorum ve elimi yüzümden aşağıya doğru çekiyorum. Herkese güçlü görünmeye çalışıyorum ama ben de bir insanım ve kendimi toparlamaktan çok uzağım.

Kırılmanın eşiğindeyim. Kalbimi parçalayan, onun dışında her şeyi bırakmamı isteyen bu vahşi özlemin esiri olmak üzereyim.

Gözlerimi kapatıyorum. *Kendimi tutmam lazım.*

Tanrılara şükür Devicit'e geri döndük. Bu yatakta uyuyalı bir yıldan fazla oldu. Geri dönüp paylaşacak bir gelinim olacağını planlamamıştım, ama ona yakın olmaktan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Yumuşak nefesleri, eskiden yanımda ağır bir sessizlik hakimken, şimdi o sessizliği dolduran bir şarkı gibi.

İçinde yalnızlık olduğunu, onu oraya inatla yerleştiren biriyle tanışana kadar fark etmemek ne garip.

Başımdaki havluyu yere düşürdüm, çarşafların arasına girip onu sırtı göğsüme değene kadar kendime doğru çektim. Uyuyamayacak kadar açım. Kan akıtma işleminden bu yana üç gündür hiçbir şey yemedim.

Bazen kendimden nefret ediyorum. Hayatta kalmak için kanla beslenmek zorunda olan bir iblis olmak istemedim, ama uzun zaman önce bu yanımla barıştım.

Elimle sırtını okşayarak gömleğinin üst kısmına kadar indim. Gömleğini omzuna kadar indirerek tenini ortaya çıkardım ve dudaklarımı teninde gezdirdim. O da benim kollarımda kıvranarak daha da hareketlendi.

Dişlerimi omzuna batırıyorum. Yumuşak bir inilti kaçıyor ve direnmeyi bırakıyor. Onun kanını içiyorum, her yudumda tatlı, altın rengi kanının tadını çıkarıyorum. Onunla beslenmek her zaman samimi bir deneyimdir. Başka kimseyle hiç böyle olmamıştı, ama onunla öyle. Onu daha sıkı sarıyorum, gözlerimi kapatıp kendimi doyururken göğsümde onun sıcaklığını hissediyorum.

Bu, şimdiye kadar hissettiğim en yakın mutluluk duygusu, başka bir insana kendime bu kadar yaklaşmasına izin verdiğim en yakın an.

Eli benimkinin üzerinde hareket eder, başparmağıyla yaralı eklemlerimi nazikçe okşar. Ellerimin titrediğini fark edince irkilirim. Beni sakinleştirmeye mi çalışıyor?

Boş bir acı içimi yakıyor. Hâlâ açım, ama onu böyle tutmaya devam edersem, kendimi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum.

Neden onu bu kadar derinden
arzuluyorum? Tanrılar yardım etsin.

Chapter Twenty

ALIRA

KALEL, benden uzaklaşacakmış gibi elini çekiyor.

Titriyordu. Aklında ne tür bir savaş verdiğini ya da açlıktan mı güçsüz düştüğünü bilmiyorum, her halükarda, tamamen çekilmeden önce elini yakaladım.

"Sorun yok," diye fısıldadım, elini göğsümün üzerine koyarak. Hareket etmeyeceğinden emin olunca elini bıraktım ve kolumu başının üzerine kaldırdım, o tereddütle içmeye devam ederken saçlarını birkaç kez okşadım.

Hemen bana yaslanmadı, ama saçlarını üçüncü kez okşadığımda Kalel vücudunu bana bırakıp kollarındaki gerginlikten kurtuldu. Aşıkların birbirlerine sarılmasını böyle hayal ediyorum. Gecenin karanlık saatlerinde sevginin böyle hissedilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Birkaç yudum daha aldıktan sonra, dişlerini benden çeker, ısırik izlerini yalar ve dudaklarını onlara bastırır. Beni koklarken ondan uzaklaşmaya çalışacak kadar yorgunum. Gözlerimi kapatıp dilini boynumun yanına sürmesine izin veriyorum ve kendime bunu sevmediğimi tekrar tekrar söylüyorum.

Ama hoşuma gidiyor ve bunu saklayamıyorum.

"Alira," diye fısıldadı, gözlerimi açmam için yalvarırcasına. "Hm?" diye mırıldandım uykulu bir sesle.

Kalel battaniyenin altında hareket ederek beni sırt üstü yatırır ve üstüme çıkar. Avuç içlerini başımın iki yanındaki yatağa sertçe bastırır. Beni savunmasız bir pozisyona soktuğu için gözlerim biraz açılır, ama

aynı zamanda yakışıklı yüzündeki ifade yüzünden. Yanaklarının kızardığını görmek için çok karanlık ama gözleri baş döndürücü düşüncelerle dolu.

"Neden ejderhalara gitmelerini söyledin?" diye sorar. Bana hiç bu kadar yumuşak konuşmamıştı, kaşları şüpheyile çatılmış.

Gerçeği söylersem bana inanır mı? Benim bir canavardan başka bir şey olmadığından o kadar emin ki, ve haklı da. Bana güvenmeseydi onu suçlamazdım.

"Çünkü adamlarına zarar veriyorlardı." Elimi yavaşça yanağına kaldırıyorum. Dokunmamla birlikte kaskatı kesiliyor ama geri çekilmiyor. "Çünkü sana zarar vermelerini istemedim."

Gözleri dudaklarıma kaydı, sonra tekrar gözlerime baktı.

"Dört ejderha ile tüm ordumu yok edebilirdin. Neden bu şansı kullanmadın? Aklından geçtiği anda farkına vardığını gördüm." Sesi karardı ve kalçalarıma daha fazla ağırlık verdi.

Basınçtan yüzüm buruşuyor.

"Kalel, burada olmak istiyorum. Bu barış anlaşmasını senin kadar çok istiyorum." Gözlerimle bana inanması için yalvarıyorum. Artık iblisler benim bir silah olduğumu biliyorlar, ejderhaları evcilleştirmemek için beni ortadan kaldırmaya karar verebilirler.

Karanlık saçları yüzünü çevreliyor, bana bakıyor. Bütün gece ruhunun ateşli közlerine bakabilirim. Onun bu incinmiş, uysal tarafı beni sakinleştiriyor. Büyülüyor.

Sözlerimi düşünür ama cevap vermez. Bunun yerine göğsüme eğilir, gömleğimi yukarı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarır.

Bana sadece kokusunu bırakmak için yaptığını biliyorum, ama bu o kadar samimi ve şehvetli ki, göğüslerimi yalayıp emdiğinde inlemekten ve bacaklarımı birbirine sürtmekten kendimi alamıyorum.

Uzun bir nefes vererek, kolunu belimin altına kaydırıyor ve beni kasıklarına çekiyor. İnce pantolonun altında ne kadar sert olduğunu hissedince ciğerlerimden nefesim kesiliyor. *Tanrılar yardım etsin.*

Kalel diğer göğsüme geçer, hassas tenimi yalar ve kollarında eriyene kadar emer. Parmaklarımı kol kaslarının üzerinde gezdirir, gövdesinin ne kadar fit olduğunu hayranlıkla izlerim. Benden iki kat daha iri ve bu gece o kadar nazik ki kalbim burkuluyor.

Göğsüme son bir öpücük kondurduktan sonra oturup bana bakıyor. "Artık krallıktayız, küçük tanrıça. Şeytanlar burada daha tehlikeli

tehlikeli olacak, fırsatını bulurlarsa seni öldürmek için can atacaklar. Sana bir şey yapmaya kalkıştırlarsa, bana da karşı gelmiş olacaklarını anlamalarını sağlamalıyım."

Kalbim ıslak ıslak. *Kahretsin.*

Kalel'in gözleri kısılır ve çenesini sıkar, uyluklarına bakar. Yutkunur ve dudaklarını yalar. "Bacaklarını aç." Sesi boğuktur.

Alt dudağımı ısırıp dediğini yapıyorum, bacaklarımı iki yana açıyorum.

Elleri beline gider ve pantolonunu indirir. Kalbim mideme iner.

Kalel'in penisi kocaman. Ay ışığıyla artık net olarak görebiliyorum. Yarı tanrınıninkiyle aynı yapıya sahip, ama... bir dakika. Kaşlarım çatılır ve dilimle dudaklarımı ıslatırım.

"Şey... o ne?" Penisinin tabanındaki şişkin kısmına bakıyorum. Çadırında beni sıktığında hissettiğimi hatırlıyorum, ama şimdi gördüğüm gibi değildi; sadece penisini içime sokarken girişime çarptığını hissetmişim.

Bana sırtıarak gülümsüyor, dişlerini göstererek ve içimi eritiyor. "Hiç düğüm görmedin mi? Ah, küçük tanrıça, neye bulaştığını bilmiyorsun." Gülümserken geceliğimi yukarı çekip iç çamaşırlarımı çıkarıyorum.

Düğüm mü? İblislerin neden düğümleri var? Yanaklarım kızardı ve yüzümdeki utanmaz merakı gizlemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Kalel iç çamaşırlarımı yere atar ve arkama uzanır. Beni yan çevirir ve sırtımı tekrar göğsüne getirir, ama bu sefer kalın penisini bacaklarımla arasına sokar ve kalçalarını hafifçe sallar. Penisi benim yarıma sürtünür ve kayganlığımla kaplanır.

Kulağıma inleyerek elini klitorisime indirir ve küçük hareketlerle daireler çizerek kalçalarımı ona doğru itmeme neden olur.

"*Siktir*," diye boğuk bir sesle söylüyor ve dudaklarını boynumun kıvrımına gömüyor.

"Beni bağlayacak mısın?" Derin bir nefes alıyorum. Neden bu kadar çaresizce istediğimi bilmiyorum, ama sanki vücudum bana onun benim için yaratıldığını söylüyor. Amcığıma çok iyi uyacağını söylüyor.

"Hayır. Seni henüz tamamen sahiplenmeyeceğim. Bu bir koku alışverişi. Ben senin içinde olacağım ve senin kokun benim üzerimde olacak." İnlemeksizin zar zor kelimeleri çıkarır. Bacaklarım, onun sikinin sürtünmesinden gelen zevkle içgüdüsel olarak birbirine sıkışır. Her seferinde ucu klitorisimin üzerinde kayarken

klitorisimin üzerinden her kayışında sırtım ona daha fazla kavrular. Orgazmım hızla yükseliyor. Her itişinde gözlerim başımın arkasına kayıyor.

"Küçük evcil hayvanım amcığını sikilmeyi seviyor mu?" diye başımın arkasına inleyerek soruyor, saçımın kokusunu içine çekiyor ve yemin ederim ki bunu yaparken sikini biraz daha sertleştiriyor ve zonkluyor.

Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Sanki bana büyü yapmış gibi, bana dokunan her yeri yanıyor.

Kalel aniden durur ve üst bacağını kaldırıp koluyla kavrar. Ani soğuk hava dalgasıyla bir inilti kaçır. Penisinin ucunu benim merkezime hizalar ve yavaşça içime iter. Beni açar ve hafifçe sarsar, böylece sadece ucu beni sikiyor.

Başım omzuna düşer ve her itişinde nefesim kesilir. Yavaşça içeri girmeye devam eder. Çığlık atmamak için alt dudağımı ısırırım. Bu sefer o kadar nazik ki her şeyi hissedebiliyorum. Her gerilme ve hareket beni çıldırıyor.

Eli karnımın aşağısına kayıyor ve karnımın onu içine almak için genişlediği yere baskı uyguluyor. Beni içimde sürtünmesini izliyorum ve göğsünden derin bir gürültü çıkıyor ve benim göğsüme derinlemesine işliyor.

"Tanrılar, seni yaratırken ne düşünüyordunuz?" diye fısıldıyor omzuma, penisinin ucu rahmimi tekrar tekrar öperken, beni sarhoş ve zevk dolu bir hale getiriyor. Onun sözlerini zar zor duyuyorum, doğru duyup duymadığımı merak ediyorum.

Diğer elini boğazıma dolayarak çenemi yukarı kaldırıyor. Kalel kulağını dudaklarının arasına alıp beni kıvrandıracak kadar ısırıyor. İnleyerek düğümünü girişime dayıyor, tam içeri itmiyor ama o çizgiyi zorlayarak beni tedirgin ediyor. *O şeyi içime sokması imkansız.* Nabzım boğazıma çıkıyor ve nefesimi kesik kesik veriyorum.

"Bu rahmin her yerini işaretleyeceğim. Senin her yerin bana ait, küçük tanrıçacığım."

Bekle. *İşaret* mi? İçime mi boşalacak? Bir çığlık kaçır. "İçime boşalırsan hamile kalırım!" diye bağırırım, şişmiş penisiyle beni nasıl doldurduğuna bakarak çarşafları yumruklarım. Son birkaç sert itişle orgazmımın patlamasını engelleyemem. Kalçalarım titreyerek ve dudaklarım aralık kalarak onun penisi üzerinde boşalırım.

Ben onun üzerine boşalırken o inliyor, sonra eli boğazımı sıkıyor ve tamamen hareketsiz kalıyor. Penisini hariç vücudundaki her kas hareketsiz. En derin yerimde zonkluyor, nabız gibi atıyor, içime o kadar çok sıcak meni boşaltıyor ki, karnımda oluşan basınçtan inliyorum.

"Kıpırdama. Bizim boşalmalarımız yarı tanrılardan daha uzun sürer," diye boynuma sahiplenici bir şekilde homurdanıyor ve bu, içimdeki her şeyi onun etrafında sıkılaştırıyor. İnliyor ve içime bir sıcak dalga daha boşalıyor.

Hamile kalacağım. Gözyaşları yanaklarımdan akmaya başlar. Neye bulaştığımı biliyordum, ama bu kadar çabuk ve böyle olacağını düşünmemiştim.

Kalel dilini boynumun arkasına sürerek mırıldanır, "Ağlama, Alira. Hamile kalmayacaksın. Hamile kalabilmen için bir iblisle birleşmen gerekir. O zaman bile sen yarı tanrı olursun. Çocuk sahibi olmamız bile mümkün olmayabilir. Bu daha önce hiç yapılmadı, ağlamayı kes."

Bu doğru mu? Göğsümde sıkıca kıvrılmış endişe biraz gevşiyor. Rahatlamış bir nefes veriyorum ve kollarında daha da gevşiyorum.

"Tanrılara şükür." Bunu söylerken hiçbir şey düşünmüyorum, ama Kalel yaralanmış gibi irkiliyor.

"Pis bir iblisin çocuğu olmayacağı için bu kadar rahatladın mı?" Sesi tekrar sertleşir ve benden uzaklaşır. Bir erkeğin salabileceğinden daha fazla sıvı merkezimden sızar.

"Öyle demedim." Ona bakmak için oturuyorum, ama o çoktan kalkmış ve pantolonunu beline çekiyor.

"Söylemene gerek yoktu." Gözleri donuk ve öfkeyle doludur. "Diğer süitte olacağım. Tessa ve Nikolai sabah seni almaya gelecekler." Odadan fırlayarak çıkar ve kapıyı arkasında çarpar, sesi beni irkiltiyor.

Onun duygularını incittim mi? Bacaklarımdan arasına bakıp yaptığımız dağınıklığa kaşlarımı çatıyorum. Yorgunum, ama "Kalel'in içinde uyuyacak kadar" yorgun değilim.

Banyo düşündüğümde daha büyük. Kemerli tavanlar ve lavabolardan yerleşik küvete çıkan basamaklara kadar her yer taş kaplı. Banyodan çok kaplıca gibi.

Muslukları nasıl çalıştığını anladıktan sonra, kare şeklindeki taş küvet dolana kadar sıcak suyu akıtıyorum ve sonra suyu taze çiçek kokusu vermesi için sabun ve tuz buluyorum.

Ne kadar uzun süre banyo yapıp düşüncelerimde huzur bulmaya çalışsam da, başaramıyorum. Aklımda sadece Kalel var. Bana dokunuşu ve ayrılırkenki üzgün hali. O yarı tanrılardan o kadar çok nefret ediyor ki, benim iblislerden nefret ettiğimden bile fazla. Ama beni nefret ettiğini sanmıyorum, istese bile. Bu yüzden mi yüzünde hep o acı dolu ifade var?

Bu düşünce dudaklarıma umut dolu bir gülümseme getiriyor.

Onun beni kucakladığı ve parmaklarımı saçlarında gezdirebileceğim daha fazla gece olmasını umuyorum.

"ÖLDÜR ONU."

Garip sesle gözlerim birden açılır ve bir sonraki anda omzuma bir hançer saplanır, beni yatağa sabitler. Adrenalin vücudumu sarar ve nabzım hızlanır.

Saldırıya uğradım.

Eğitimim devreye giriyor ve omzumdan hançeri çekip saldırgana saldırıyorum. Birinin etini kesiyorum ama karanlıkta net göremiyorum.

Saldırgan sendeliyor ve yere düşüyor. Bir saniye sonra, tüm mumlar aynı anda yanıyor ve Kalel kapıya tekme atıp bağırarak içeri girmeye çalışıyor. Odada üç kişi duruyor. İki erkek ve bir kadın. Daha kısa ve genç olan erkeğin göğsünü kesiyorum. Acı içinde yerde kıvranıyor ve kanlar içinde kalıyor.

Hiçbirini tanımıyorum, bu yüzden Kalel'in ordusundan olduklarını sanmıyorum, ama burada hoş karşılanmadığım açık. Kalel'in kokusu onları uzak tutmaya yetmedi.

"O beni kesti!" Genç erkek çığlık atıyor.

Kadın bana öfkeyle bakarak kılıcını kınından çekiyor. "Yarı tanrılar yok olacak. Sizi hayatta bırakıp Dük Lornhelm ile evlenmenize izin vereceğimizi sanıyorsanız, deli olmalısınız!" Bana saldırıyor.

Hançeri ona fırlatıyorum, tam boynunun ortasından geçiyor. Gözleri büyür ve kanına boğulur. Yatağın yanına düşer ve sonra yere kayar. Kalel kapıdan içeri dalarken, kılıcının sesi yere çarparak yankılanır. Kalel, iyi olup olmadığımı kontrol etmek için bana doğru gelir, sonra kalan iki saldırgana bakar.

"Bu ne cüret!" Kalel kılıcını kınından çıkarırken tek söylediği sözler budur. "Benim olanı öldürmeye nasıl cüret edersin?"

"Durun, Sör Lornhelm, biz sadece sizi bu kaderden kurtarmak istiyorduk!" Yaralı erkek, gözleri yaşlı bir şekilde bağırır.

Diğeri başını sallar. "Hepimiz onu öldürebiliriz, burada. Hemen şimdi. Onu sizin için ortadan kaldıralım..." Kalel, cümlesini bitirmeden onu ikiye bölerek keser.

Yaralı saldırgan, Kalel kolunu sertçe sallayıp adamın kafasını koparmadan önce sadece keskin bir çığlık atabilir. Cesedi, kafasının yere düşmesiyle birlikte ağır *bir ses çıkarır*.

Kalel ağır ağır nefes alıyor, gözleri yorgun ve altında koyu halkalar var. Sessizce küfrediyor. "Seni yalnız bırakmamalıydım." Gözlerini benimkilere dikip omzumdaki yaraya odaklanmadan önce. "Nikolai'yi getireceğim."

"Hayır, ben iyiyim. Onu uyandırmaya gerek yok. Sabah bakabilir." Kalkıp banyoya doğru yürüdüm. Yansıman beni rahatsız etti. Beyaz gecelik altın rengi kanla sıırıslılandı. Gümüş rengi saçlarımın bir kısmı yapış yapışdı ve boynuma yapışmıştı.

Harika, bu bir süre çıkmayacak. Saçlarıma kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Kalel kapı çerçevesinin yanında durmuş, kollarını kavuşturarak ahşaba yaslanmış. "Şu anda ona ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Gözlerimi devirip mahvolmuş geceliğimi çıkarırım. Çıplak vücuduma bakışlarını görmezden gelip, Nikolai'ye ihtiyacım olmadığından emin olmak için yarama bakarım. "Evet. Onun da dinlenmesi lazım, o kadar da kötü değil. Zaten kapanmaya başladı." En azından kutsal kanımız bizi yavaş da olsa iyileştiriyor.

Yine de bir banyo daha yapmam gerekecek. Küvete doğru ilerleyip tekrar başlıyorum. Kalel'in varlığı sabrımı zorlamaya başlıyor, bu yüzden ona sinirli bir bakış atıyorum. "Onları ölü olarak bildirmemen gerekmiyor mu?" Sesimin keskinliği, bana bakışını fark edince kayboluyor.

Gözlerinde suçluluk ve başka birinin bakışlarında hiç görmediğim kadar çok çatışma var.

"Sadece küvete gir," diyor sıkı bir çeneyle. Kalel yanıma diz çöküyor ve kollarını sıvıyor. Hemen hareket etmediğimde başını küvete doğru eğiyor. "Gir, yoksa seni kendim sokarım."

"Sen de o adamlardan birisin, değil mi?" diye homurdandım.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Bir beyefendi mi?"

Gülüyorum. "Hayır, o kelimenin senin kelime dağarcığında olduğunu bile bilmiyordum. Sen, bir şeyi telafi etmek için suçluluk duygusuyla hareket eden insanlardansın."

Kalel, küvete girip iç çekince bana kızgın bir bakış attı. Su hızla metalik altın rengine dönüştü. Gözleri de aynı hızla yumuşadı.

"Öyleyse ne olmuş? Ben kalpsiz bir canavar değilim." Yan masadan eczacı şişelerinden birini alır ve içindeki sıvıyı suya döker.

Sesindeki mizah ve elini suya daldırıp omzumdaki yarayı başparmağıyla nazıkçe ovuşturmadan önce birkaç kez gözlerimi tedirgin bir şekilde bana dikmesinden gülümserim. Birkaç dakika önceki gibi olmasa da, sönük bir acı hissederek yüzümü buruştururum.

"Bu karışım ağrını dindirecek kadar iyileştirmeli." Kalel merdivenlere yaslanıp başını koluna dayadı ve elini suda bırakarak dinlendi.

"Demek sadece çorba yapabiliyorsun, eczacı?" diye alay ettim ve bana attığı eğlenceli bakış buna değdi.

"Sana ilaç yaptığımı söylemiştim."

Birkaç saniye birbirimize bakarız. Birbirimize dik dik bakmadığımız nadir anlardan biridir. Gözlerimiz sadece birbirimize duyduğumuz merakla doludur.

"Neden şövalye oldun Kalel? Belli ki iksir yapmaya daha uygunsun." Korktuğum gibi duygusal olarak uzaklaşmaz; bunun yerine yavaşça gözlerini kırpar ve başının arkasını ovuşturur.

"Hayatım farklı bir yöne gitti. Hala iksirlerimi yapabiliyorum ve kararımı değiştirmeyeceğim. Hiçbir şey için," diyor yumuşak bir sesle. "Peki ya sen? Ne olmak istiyordun? Şövalye olmak değildi herhalde." Sesinden çok emin, dudaklarının köşesinde nostaljik bir gülümseme belirliyor.

Gülümserim ve geçmişi düşünürüm.

"Ben terzi olmak istiyordum. Yapabilseydim kararımı değiştirirdim." Onu net görebilmek için banyonun ortasına geçiyorum. "Geri dönüp o hayali gerçekleştirmek için her şeyi yapardım. Balolarda dans edip Faultore'da bilinen en güzel elbiseleri giyene kadar. Tabii ki Alzhor'da artık pek balo yok, ama gerekirse ölümlü krallıklara kaçardım."

Yüzü ciddi. "Neden yapmadın?"

Gülümsemem kaybolur. "Faultore'da yetimlere roller verilir. Ben şövalyeler grubuna yerleştirildim ve gerisi malum. O zamanlar, bir şövalyenin, bir kralın, bir kralın kızının sevgisini kazanmak için

"Benim krallığımda böyle bir şey yoktu." Omzumu kaldırıp kayıtsızca indiriyorum.

Kalel parmağını yaldızlı suya daldırıp ağzına soktu. "Bir zamanlar hayalini kurduğun o elbiseleri giydiğin halini görmek isterim." Bakışları beni yakıyordu.

Bunu söyleyeceğini beklemiyordum. Kalbim hızla çarpar ve konuyu değiştirmek için boğazımı temizlemek zorunda kalırım. "O gün Florum Ormanı'na gerçekten mantar toplamak için mi gittin?" diye sorarım, aramızdaki nazik havayı hafif bir soğukluğa çevirerek.

Çenesi gerildi. "Hayır."

"Krallığı gözetliyordun, değil mi?"

Kalel başını sallar. "O da var, ama oraya çocukken sık sık oynadığım için gidiyordum. Bir zamanlar ben de aptal ve çok umutluydum..." Anısı lekelenmiş gibi sıradan bir sesle söyler.

Çenem suya değene kadar suya daha da batıyorum. "Neden evinden bu kadar uzaktaydın?" Bu, sekiz yaşındayken orada bulduğum iblisi aklıma getiriyor.

Kalel'e benzer bazı özellikleri vardı, ama öldü. Onun ölmesini izledim.

Kalel gülümsüyor. Hüzünlü bir gülümseme, özlemle yorgun bir şekilde.

Dudaklarının

"Amcalarımla keşif yapıyordum. Savaşın başladığı yıld. Her şey çökmeden

"Amcalarımla keşif yapıyordum. Savaşın başladığı yıld. Her şeyin çöküp ticaret yolları kapanmasından sadece birkaç ay önceydi. Vahşi Griffon çiçeğini arıyorduk. Bu çiçeğin sadece Florum Ormanı'nda bulunduğu söyleniyordu ve amcam Dakre, iksiri için bu çiçeğe ihtiyaç duyuyordu. Bana, onun gibi bir eczacı olmak için bilmem gereken her şeyi öğretiyordu. O gece ormanda tehlikeli bir yolculuk olacağını biliyorduk. Normalden daha uzağa gittik ve bir şekilde onlardan ayrıldım."

Kalel, parmağını suda yüzen saçlarımda gezdirirken suya bakıyor.

Bu garip... Şeytanın bir ağacın dibinde kıvrılmış ve ağlarken bulduğumu hatırlıyorum. Kaybolmuştu ve yardıma ihtiyacı vardı. Üşümüştü. Ceketimi omuzlarına örttüğümde bana bakışını asla unutmayacağım. O büyük kehribar rengi gözleri benden korkmuştu.

Kehribar rengi gözler.

Bakışlarım Kalel'e kaydı. O, ateş gibi gözlerle bana derin bir kederle bakıyordu. Dikkatim tekrar yanağındaki yara izine döndü.

biraz benziyordu, ama kan yüzünden tam olarak ayırt etmek zordu.

*Hayır. O çocuğu
ölürken gördüm. O
nasıl...*

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Sana ne oldu?" Sesim korkuyla alçak çıkıyor. Bu hikayenin nasıl biteceğini biliyorum ve sonu iyi değil.

Kalel başını kolundan kaldırır ve bana bakar. Sessiz. Beni inceler gibi. *O geceye dair bulanık anılarım olabilir, ama o her şeyi hatırlıyor gibi görünüyor.*

"Bir tanrı çocuğu beni buldu. Saçları senininki gibi gümüşü. Çok güzeldi, ama tanrıların çocuklarının bu kadar aptal olabileceğini bilmiyordum." Gözleri benimkilerle sertçe kilitleniyor, nefes almamı zorlaştırıyor. "Beni krallığına geri götürdüğünde bana yardım ettiğini sandım. Onunla birlikte olduğum için... Ne düşündüm bilmiyorum. Yarı tanrılar kaybolmuş bir iblis çocuğuna yardım eder mi? Bu o kadar da imkansız mıydı?"

"Kalel... Sen ceketimi üzerine koyduğum çocuk musun?"

Yüzünde hiçbir duygu yoktu. "Nasıl unutabildin? Ceketimi omuzlarına bile koydum, ama yine de hatırlamadın."

Kalbim acı içinde sıkışıyor ve başımı sallıyorum. "Senin öldüğünü gördüm. O gece tanıştığım çocuğun öldüğünü sandım. Nasıl hayattasın?" Gözyaşları yanaklarımdan akıyor.

Gözleri sertleşir ve aşağıya bakar, söylemek istediği ama söyleyemediği sözleri dişleriyle sıkarak.

Kalel. Eğer yıllar önce tanışmışsak... neden şimdi söylüyorsun? Dudaklarım kıvrılır ve kalbim taş gibi ağırlaşır.

Otururum ve rahatsız bir şekilde dizlerimi göğsüme çekerim. Bu, hiç tam olarak öğrenemediğim kısım. Ama Merkür'ün bana verdiği görüntüyle, ne olduğunu tahmin etmek zor değil. Kollarıma ürperti yayılır ve gözyaşları yanaklarımdan süzülür.

Kalel'in yüzü ifadesiz kalır. Ağlayacak gözyaşı kalmamıştır. Ne bu dünya için ne de benim için. Ben ondan her şeyi aldığım da ağlayamazdı.

Elini yüzüme uzatır ve soğuk bir sesle, "Ama o gece yarı tanrılar bana yardım etmedi, değil mi Alira?" derken gözyaşlarımı yavaşça siler. Çenem titrer ve yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akar. "Beni o ormana geri götürdüler ve amcalarımı tuzağa düşürmek için beni yem olarak kullandılar."

"Ne?" diye fısıldarım, sesim sadece bir hırıltıdır.

O sözleri söylerken, o gece duyduğum çığlıkları yeniden yaşıyorum. Saklandığım çalılardan pek bir şey göremiyordum, ama korkunç bir şeylerin olduğunu biliyordum. Benim hatamdan kaynaklanan bir şey. Ormanın içine gizlice girmeyi başardığımda, çok geç olmuştu. Çocuk ölmüştü, onun için ağladım. Beni izleyen donuk gözleri hatırlıyorum. Bizi terk eden tanrılara dua ettim. Ona merhamet etmeleri için dua ettim.

"Her iki avucumu da kestiler ve kanımın kokusu onları çekti. Bana gitmeleri için bağırmaya çalıştım ama yarı tanrıların ihanetine öfkelenmişlerdi. Önce onlar saldırdı, beni kurtardılar ve koşmamı söylediler. Koşmamı ve arkama bakmamamı söylediler."

O duraksıyor. Sessizliğin olduğu an, cam gibi bir gölün üzerine düşen bir damla su gibi. Üzüntü içimi kaplıyor ve derinliği sınırsız. Kalel başparmağını ağzına götürüyor ve parmak ucundaki gözyaşlarını yalıyor.

Gerisini duymak istemiyorum. Suçluluk duygusuyla savaşıyorum.

Ben sadece bir çocuktum, ama ona bir şekilde yardım etmeliydim. *Bir şey yapmalıyım.*

Yüzünde kırık, yürek parçalayan bir gülümseme belirir. "Kaçtım. O kadar korkmuştum ki, kendi korkumdan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Onlara yardım etmeye çalışmadım. Aklımın ucundan bile geçmedi. Sadece... koştum..." Boğazından bir yumru geçer. "İlk önce Dakre'nin çığlığını duydum. Birkaç saniye sonra Collik'in çığlığı geldi. Orman karanlıktı ama bana doğru geldiklerini duyabiliyordum. Bir çocuğu bile kaçırmadılar." Böyle korkunç bir hikâyeyi anlatırken başka ne yapabilir ki? Gülmeye başlar.

"Kalel," diye fısıldadım ve elimi taşın kenarına koyarak onun elinin üzerine koydum. Benden uzaklaşarak, o üzgün, kırık gözlerini bana çevirdi. "Beni öldürdükleri ana kadar, dünyanın geri kalanı için ne olduğumu bilmiyordum, ama kanımı akıttıklarında anladım. Yıldızlardan süzülen gölgeler gibi yeraltı tanrısı ortaya çıktığında anladım." *Pluto onu kurtarmış mı? Yeraltı tanrısı yüzyıllardır görülmemişti. Neden*

o anda ortaya çıktı?

Kalel'in yarası, banyonun loş ışığında daha koyu bir renk alıyor. Havada bile omuzlarımı ağırlaştıran melankolik bir yük var.

Gülümsüyor, ama mutlu değil. "Görünüşe göre tüm tanrılar bu dünyayı terk etmemiş. En azından tamamen değil. Pluto, dört yarı tanrıyı tek bir el hareketiyle öldürdü, ruhlarını okyanusa atılan çakıl taşları gibi aldı."

Birkaç saniye boyunca sessizce oturduk. "Ama Kalel, seni gördüm. Cesedinin başında yas tuttum. Tanrı yoktu. Cesedinin yanında yarı tanrı da yoktu. Cesetleri Florum Ormanı'nın kenarında bulundu."

Bana güvensizce baktı. "Ağzın yalanlarla dolu. Beni götürdükten sonra o gece seni hiç görmedim."

Belki Pluto, Kalel'e yeraltı dünyasına yaptığı yolculuk sırasında gelmiştir ve bu yüzden onu bulduğumu hatırlamıyor... Yani, o ölmüştü. Kollarımdan bir ürperti geçer. Bu, ölümle ilk karşılaşmamdı.

Demek Pluto, ormanda bulunan Alzhorian şövalyelerini öldüren kişiymiş. Kemiklerimde dayanılmaz bir acı yayılıyor. O şövalyeler savaşın son kıvılcıymıydı. Yarı tanrılar, iblisleri bu hain saldırıdan sorumlu tutmuş ve bizim topraklarımızda bulunmalarına bile öfkelenmişlerdi.

"Florum'da beni hatırlamamana üzıldüm. Senin olduğunu biliyordum. Seni tekrar görmek için çok uzun zaman bekledim." Kalel'in sesi damarlarıma işliyor ve kanımı donduruyor.

Kalel'in annesinin öldürülmesinin sebebi bendim.

Son kibritin çakılması ve savaşın başlamasının sebebi bendim.

Chapter Twenty-One

ALIRA

KALEL BENİ HATIRLAMIŞTI.

Alt dudağımı ısırıp, akan gözyaşlarını saklamak için başka yere bakmaya çalışıyorum. Çenemi tutup bana doğru çeviriyor ve gözlerime bakmamı zorluyor. Kolu suda ama hiç umursamıyor.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu, dudaklarını benimkilere yaklaştırarak. "Bütün acılarımın, bütün ıstırabımın sebebi olduğunu bildiğin için mi?"

"Kalel... Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyordum. Onların bunu yapacağını bilmiyordum." Göğsümden bir hıçkırık kopar. "Lütfen. Lütfen beni affet."

Gözleri boş. "Affetmek mi?" Öne eğilip beni yumuşakça öptü, sonra çenemi bırakıp ayağa kalktı ve bana bakarak, "Belki başka bir hayatta seni affedebilirdim. Belki seni bile sevebilirdim. Ama kalbim öldü, küçük tanrıçacığım, o gece beni ormanda bulduğunda öldü."

Kalel derin bir nefes alır, kararını verir ve banyodan çıkar. Odadan çıkmadan önce, "Nikolai birazdan seninle ilgilenecek" der. Kapı arkasından kapanır.

Ve ben milyonlarca parçaya ayrılıyorum.

NIKOLAI, yaradan kalan küçük kusurları hızla iyileştirir. "Tanrım, bir gün olsun sana iyileştirecek bir yara olmasın, tek istediğim bu," diye hafif bir tonla mırıldanır ve bana şakacı bir gülümseme atar, ama ben gülümsemeye kendimi alamam. Gözlerim kızarmış ve ağırlaşmıştır.

Yenilgiye uğramış bir nefes verir. "Biliyor musun, babam bana kötü şansın ardından en iyi şeylerin geldiğini söylerdi." Komodinden bir tarak alıp önümde diz çökerken ona bakıyorum. Bal rengi kahverengi gözleri, nemli saçlarımı tararken ısınır. Bana değerli bir mücevhermişim gibi bakar, sanki ondan hiç bir şey almamışım gibi, ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

"Kötü şansa sahip ve hayatında hiç iyi bir şey yaşamamış birçok insan tanıyorum." Sesim ekşi. Kalel'i düşünmeden edemiyorum. Şu anda tek istediğim onunla konuşmak. Ona söylemek istediğim çok şey var. Onu sık sık düşündüğümü bilmesini istiyorum.

Nikolai gülümsüyor ve fırçayı gümüş rengi saçlarımın arasında yavaşça gezdiriyor. "Babam da bana, sadece kötü şeylere odaklanırsan, karşına çıkan tüm fırsatları kaçıırırsın derdi."

"Mesela ne gibi?"

Dikkatini saçlarımdan gözlerime çevirir. "Örneğin, Thornhall düştüğünde çok acı çektim ve bunun canımı yakmadığını ya da intikam almak istemediğimi söylemiyorum, çünkü kesinlikle yaktı ve istedim. Ama Kalel'in ordusuna yardım etme şansı gördüm ve onu değerlendirdim. Esir alınan yarı tanrılarla konuşup onların gerçekten kötü ve kötülükle dolu olup olmadıklarını görme fırsatı buldum. Ve sen öyle değildin. Garip bir şekilde bana benziyordun. Yeni bir arkadaş edindim ve hiç tanışmayacağımı düşündüğüm biriyle tanıştım. Topraklarımıza barış getirmeye yardımcı oldum. Uyum içinde bir gelecek." Mırıldanarak gülümser ve gözlerini kapatır. "Bu, hayal edebileceğim en güzel gelecek, sence de öyle değil mi?"

Nikolai, kafanı binlerce hayalle doldurabilecek türden bir adam. Benim gibi biri için en iyi insan.

Başımı sallarım. "Ben de öyle bir gelecek istiyorum."

Gülümser. "Biliyorum," der, biraz fazla emin bir şekilde. Nikolai ayağa kalkar ve yanında getirdiği giysi çantalarını alır. "Bu yüzden iyi şeyleri aramaya başlamalısın. Ne kadar küçük olursa olsun. Tessa'nın bu sabah sana bu elbiseyi almak için tüm krallığı dolaştığı gerçeğiyle başlayabiliriz. Bu yüzden, elbisenin üzerine ağlamayacaksın, tamam mı?" İçinde elbise olması gereken bir bez çanta kaldırır. Ona şaşkın bir bakış atarım. "Bu akşamki düğünün için, Alira."

Ona boş boş bakıyorum. *Bu akşam mı?*

Bunca zamandır tek istediğim zaman döngüsünden kaçmak ve yarı tanrıları kurtarmakken, bu çok acımasızca geliyor. Bencilce, tek istediğim şey yaşamaktı. Öyleyse neden Kan Şövalyesi ile evlenen ben olmak zorundaydım? Neden masum bir yarı tanrı prenses değil? Ya da benim gibi lekesiz elleri olan sevimli bir bakire... *Neden ben olmak zorundaydım?*

Onun tüm acılarının sebebi olan tek kız.

Bunca zamandır çok acı çekmiş olmalı.

Dudaklarım sıkıca birbirine yapışır. En kötü yaraları benim suçumdu.

Tanrılar bu yüzden mi beni cezalandırdı? Bu yüzden mi onun elinde yirmi kez öldürüldüm? "Az önce ne dedim?" Nikolai çantayı benden alır ve yatağın üzerine koyar.

"Özür dilerim, ben sadece..." Gözlerimden daha fazla gözyaşı dökülür ve yere çarpar.

Yanımda oturur ve beni sıkıca sarar. Gözlerim birden açılır ve Nikolai beni kucaklarken nefesim kesilir. "Senin suçun değil. Hiçbiri senin suçun değil. Kader bazen bizi oyalar, ama sen yoluna güvenmelisin," der ve eliyle başımın arkasını okşar. "Düşüncelerine izinsiz girdiğim için özür dilerim," diye ekler, hiç üzgün görünmüyor.

O zihin okuyucu mu? İblislerin böyle bir yeteneği olduğunu bilmiyordum. Alzhor'da zihin okuyucular çok nadirdir. Bana bu kadar nazik davranırken ona kızacak enerjimi bulamıyorum.

Yere dizlerimin üzerine çöküp kollarına yaslanıyorum. Nikolai'nin nane kokulu kokusu duyularımı sararak, ona her zaman eşlik eden o sakin ve şefkatli hissi uyandırıyor.

"Benim hatam. Keşke o gün onu hiç bulmasaydım."

Geri çekilip yüzümü kaldırarak Nikolai'nin gözlerine bakıyorum. Nazik, anlayışlı bal havuzları beni karşılıyor. Bakışları bir anlığına dudaklarıma kayıyor, sonra başını eğip gözlerini kapatıyor ve alnını alnıma dayıyor.

"Alira, o gece onu bulmasaydın, bu onun ölümüne yol açar mıydı? Ya da senin ölümüne? Her şeyi bilemeyiz, geçmiş de değiştiremeyiz." Gözleri açılır ve bana bakışları göğsümü acıtıyor. Sanki hem kurtarmak ve korumak istediği bir şey, hem de çoktan kaybedilmiş bir dava gibiyim.

Kalbimi sakinleştiriyorum.

Konuyu değiştir. Kafamı sallayıp birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. O haklı, yapabileceğim hiçbir şey yok ve en iyisini yapmam gerekiyor.

Boğazımı temizlemeye çalışıyorum. "Tören saat kaçta?"

Nikolai son gözyaşlarımı öperek silip bana gülümser. Bu duygusal hareket karşısında gözlerim fal taşı gibi açılır. "Alacakaranlıkta. Tören bittikten sonra kralımızla tanışacaksın ve sonra kutlama başlayacak." Bacaklarımın altına kolunu geçirip beni hiç zorlanmadan yatağa kaldırır.

Çarşıfları yumruklarım. "Kutlama mı?" Sesim şüpheli, bunun da şenlik ateşi gibi onun hilelerinden biri olup olmadığını merak ediyorum.

Nikolai masumca ellerini kaldırır. "Hile yok. Dükler için düzenlenen büyük balolar en prestijli etkinliklerden biridir. Buralarda herkes bundan bahsediyor." Çantadan elbiseyi çıkarır ve ağzım açık kalır. En güzel pembe tonunda, kiraz çiçeklerinin pastel resimleri gibi. Sanki sihirliymiş gibi parıldıyor, belki de öyledir. Basit bir pembe elbise, ama şimdiye kadar gördüğüm en güzel giysi.

Elbisemi almaya uzanırken Tessa odaya girer. Gülümsemesi Nikolai'ninki kadar yaramaz.

Yirmi dakika sonra, elbise üzerime tam oturmuş, saçlarım sırtımın yarısına kadar kıvrılmış. Başıma çiçekten bir taç takılmış ve Tessa kollarını kavuşturarak onaylayarak başını sallıyor. Nikolai bana arzu dolu bakışlarla bakıyor. Onun şehvetli bakışlarına dikkat etmemeye çalışıyorum.

"Sen bir iblisin kalbini çalabilecek tek yarı tanrısın," diye fısıldadı, parmaklarını buklelerimin arasında gezdirerek daha doğal dalgalar oluşturdu.

Hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Hiçbir kalp çalınmayacak. Özellikle Kalel'inkini."

Tessa omuz silker. "Gözleri olan tek iblis o değil ki, Alira." Aynada ona kaşlarımı kaldırırım. O başını geriye eğip güler. "Oh, bilmiyor muydun? Dükle evleneceksin diye, bir prens ya da başka bir yüksek lord isterse seni ondan alamazlar anlamına gelmez. Bizim geleneklerimiz sizinkilerden biraz farklıdır, eminim."

Boğazım düğümlenir. "Ne?" Böyle bir şey olmaz, değil mi? Gözlerim Nikolai'ye kayar, ama o cevap vermekten kaçınmak için yere bakar.

"Ama merak etme, tüm lordlar arasında Kalel'in bunu yapmayacağından eminim." Beni teselli etmeye çalışıyor.

Evet, ama sen bizim tarihimizi bilmiyorsun. Dudaklarımı sıkıştırıp aynada tanımadığım kadına bakıyorum. Kilo vermişim ve

tüm bu güzel kıyafetlere rağmen yorgun ve buraya ait değilmış gibi görünüyorum.

"Seni ondan almasına izin verecek kadar aptal değildir," Nikolai beni teselli ediyor. Ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

"Umarım haklısındır." Sesim yenilmiş gibi.

Nikolai'nin ifadesi düzleşir, ama bir düşünceyle kaşları havaya kalkar.

"Tanrım, sana Krinsle'den bahsetmeyi unuttum."

Bu hiç iyiye işaret değil. "Ne?"

Chapter Twenty-Two

KALEL

KING ACHILL, ben çalışma odasına girdiğimde sıkılmış bir şekilde şarap kadehini eğiyor. Atanmış kraliyet muhafızı, şezlonglardan birinde bir kitap karıştırıyor ve bana kısa bir bakış attıktan sonra elindeki kitaba geri dönüyor.

"Lord Lornhelm, dün gece siz ve ordunuzun krallığımıza sağ salim döndüğünü duyduğuma çok sevindim." Kralın sözleri resmi, ama ses tonunda hiçbir ağırlık ya da samimiyet yok.

Achill çocukluğumuzdan beri beni kıskanıyordu. En zengin ve en güçlü insanlar bile, hiçbir şeyde mutluluğun bir parçasını bile bulabilenleri nefret ederler. Annemin bize sağlayabildiğı az şeyle mutluydum. Eczacı ve sonra şövalye olmak için eğitim almaktan zevk alıyordum. Achill kulesinden bizi izler ve zaman zaman gizlice dışarı çıkıp benimle birlikte antrenman yapardı.

Ben en saygı duyulan şövalyeyim çünkü o, ölmemi umarak beni her savaşa gönderiyor. Nikolai, birkaç yıl önce krala görme yeteneğini kullandıktan sonra bana bunu söyledi. Devicıt'in ordusunu ölümden dönen bir iblis kadar iyi ne ilham verebilir ki?

En büyük pişmanlıklarımdan biri, Achill'e Florum Ormanı'nda o gün olanları anlatmış olmam.

Bunu düşünerek gözlerimi kısıyorum. Alira'ya geçmişı anlatmak kalbimi göğsümden söküp çıkardı. Lavanta rengi gözleri ve yüzündeki tüm o acı, bir adamı gömmek için yeterliydi. O gece saldırıdan sonra beni

O gece saldırıdan sonra beni gerçekten gördü mü? Düşüncelere dalmadan önce gözlerimi kırpyorum.

Başımı sallayıp dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Teşekkür ederim, Kral Achill. Sarayıma geri döndüğüm için mutluyum."

Kral ayağa kalkar ve şarap kadehini meşe masanın üzerine bırakır. "Yarı tanrı senin elinde mi?" diye sorar, gözlerini küçümseyerek. Bu bakışının uzun süre devam edeceğini sanmıyorum. O kibirli bir adam, kızın güzelliğini gördüğü anda ona vurulacağından eminim ve bu düşünce beni öfkeliendiriyor.

Onu benden başka kimsenin görmesini istemiyorum. Nikolai'yi birkaç kez onu hayranlıkla izlerken yakaladım. *O benim*. Onu sevmeyi düşünmeye dayanamasan da, o bana ait.

"Evet, tanrıça benim sarayımda."

Onaylamadığını gösteren bir homurtu çıkardı. "İşlerin bu noktaya geldiğine inanmıyorum. Bu yolu seçmek istediğinden emin misin, eski dostum?" Elini omzuma koydu; eli, bakışları kadar ağırdı. Dudaklarımı sıkı sıkı kapattım ve ona sertçe başımı salladım. "O yarı tanrı ile evlenerek yaptığın fedakarlık ödüllendirilecek, Kalel."

O gün beni ormanda bulan kızın, çocukluğumun köyünü yok etmeye yardım eden kızla aynı kişi olduğunu anladığımda, bu kesinlikle bir fedakarlık gibi geldi. İki hafta önce ormanda karşılaştığımızda onun olduğunu anlamıştım. Yıldızlar gibi parlayan saçlarını ve çiçek gibi gözlerini asla unutamazdım.

Bana yardım etmeye çalıştığında ikimiz de çocuktuk. Amcalarıma ve bana ne olacağını bilemezdi, ama o gün kalbimde doğan nefret asla tamamen silinemez. Ben artık buyum ve bunu hiçbir şey değiştiremez.

Onu kafamdan çıkaramıyorum. Kalbini koluna takmış gibi davranışı. Küçük tanrıçanın gözlerinin, bana olduğumdan daha değerliymişim gibi baktığında yumuşamasını. Sanki onun ruhundaki son umut ışığını da yok etmeyeceğimmış gibi.

Suçluluk ağır bir yük, ama olanları değiştiremem.

Chapter Twenty-Three

ALIRA

Tessa ve Nikolai bana ellerini uzattığında midem düğüm düğüm oldu. Devasa şapelin önündeki arabadan indik. Bulutlar gün batımının çoğunu örtmüştü, ama bej taş binanın dışını çevreleyen sıcak aplikler onu muhteşem bir şekilde aydınlatıyordu.

Her bir kulenin sivri uçlarını ve altındaki sivri pencereleri inceliyorum. Kapılar ikiz abanoz ağacından yapılmış. Üzerlerine semboller kazınmış, ama çok gergin olduğum için ne olduklarını çözemiyorum.

"Rahatla, orada ayakta dururken dizlerini kilitlersen bayılacaksın," diye azarladı Nikolai.

"İblislerin düğünleri ne kadar sürer?" diye soruyorum, ikisi arasında gergin bir bakış atarak.

Tessa kendini beğenmiş bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Genelde oldukça kısadır, ama yarı tanrıların evlilik törenlerine benzediğini sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum aceleyle kapılara ulaşırken. O sadece bana göz kırpmıyor, sonra müzik kiliseden yayılıyor ve kapılar açılıyor.

Sanki son nefesimi alacakmışım gibi nefes alıyorum. Yüzlerce iblis bize dönüyor. Hepsi ciddi yüzlerle duruyorlar, sanki bu bir düğün değil de cenaze töreniymiş gibi.

En azından hepimiz aynı durumdayız. Kendimi küçülterek öne doğru bakıyorum. Turuncu ve mor tonları yansıtan şeffaf kristal taştan yapılmış altların altında Kalel bekliyor.

Onu görünce gözlerim büyüdü. Saçları düzgünce taranmış ve başına altın bir ta  takmış. Bu, birçok ölümlünün tanrıları kutlamak ve sosyal statülerini göstermek için kullandığı bir gelenek. Altın kolyeler Kalel'in göğsüne kadar uzanıyor ve göğsünün yarısını kaplayan beyaz cüppesinin üzerinden geçiyor. Gözlerim, mumların titrek ışığında dans eden kaslı vücuduna, bronz tenine takılı kalıyor. Omuz ve kol kılıfları da altın kaplı ve kıyafetinin her parçasını mükemmel bir şekilde birbirine bağlıyor.

O, zamanın yavaşlamasını gerektiren türden bir yakışıklılığa sahipti.

Gözleri benimkilere takılır. Yorgun ve beni görmekten pek hoşnut görünmüyor. Yine de beni içeri alır, bakışlarını dudaklarımdan göğsüme, oradan da ayaklarıma kaydırır, sonra dikkatini mihraba çevirir

— enesindeki kaslar gerilir ve ben gergin bir şekilde yutkunurum.

Birbirimize bağlı iki ruh olmadığımızı biliyorum, ama bana bakmak bile istememesi kalbimde bir acı yaratıyor. Ruhumun derinliklerinde bir şey, tanrılar bir araya gelmemize karşı çıksa bile onunla birlikte olmak istiyor.

"Bundan sonrası sana kalmış," diye fısıldadı Nikolai ve beni öne doğru itti.

Yutkunup endişeli bir bakış atıyorum. O güven verici bir şekilde gülümsüyor.

Dik durup uzun koridorda yürümeye başlıyorum, bir koro hüzünlü bir ilahi söylemeye başlayınca irkiliyorum. Sesleri ürpertici, bazıları derin ve alçak, bazıları ise kalbi burkan tiz sesler. Tavanındaki kemerler en az üç kat yüksekliğinde ve sesi ilahi bir şekilde yayıyor.

Yanlarından geçerken iblisler fısıldıyor. Dinlememeye çalışıyorum ama sözleri yine de kulağıma ulaşıyor.

"*Pis yarı tanrı.*" "*Katil.*"

"*O da krallığıyla birlikte asılmalı.*"

Parmaklarımı karnımın üzerinde birbirine doluyorum ve olabildiğince sakın kalmaya çalışıyorum. *Bunu sen seçtin.* Kendime hatırlatıyorum, buradaki hayatımın korktuğum kadar korkunç olmayacağı umuduna tutunmak için çaresizce.

Altarın önünde durup tereddütle Kalel'e bakıyorum. Varlığımdan habersiz. Beni fark ettiğinin tek işareti, dişlerini sıkarken çenesinin hafifçe titremesi.

Çok uzun ve çok ince bir figür binanın başından bize yaklaşırken kalbim birkaç kez atlamıştır. Bu, Nikolai'nin odadan çıkmadan önce bana bahsettiği Krinsle olmalı. Kısa bir bilgi vermişti, ama Krinsle, Devicit'teki en eski iblislerden biridir ve şapellerde kullanımı bulunan eski bir güce sahiptir.

İblis en az iki buçuk metre boyunda, mermer zemine kadar uzanan kan kırmızısı cüppeler giymiş. Başlığı yukarı çekilmiş ve gözleri yerine sadece iki beyaz nokta görünüyor. Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve tüm vücudum titriyor. Nikolai'nin bu iblisi tarif ederken söylediği hiçbir şey, omuzlarından yayılan karanlığa beni hazırlayamadı.

"Devicit'te geçirdiğim onca yüzyıl boyunca, bir yiyici ile kutsal kanlı birinin birleşmesine hiç tanık olmadım." Yaratığın cızırtılı sesi, bir lanet gibi odada yankılanıyor. Avuç içlerim terlemiş ve burada durmak, kapıya koşmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Krinsle, uzun, kömür gibi elini Kalel'e uzattı. Parmakları neredeyse kemik gibiydi ve tırnakları uzamış ve keskindi.

Kalel, Krinsle'nin elini tutar, sonra bana bakar. Ne yapmam gerektiğini bilemediğim için geri çekilirim, sadece Kalel'in gözlerine bakıp bana işaret vermesini umarım.

"Lord Kalel Lornhelm, eğer isterseniz sizi bu yarı tanrıya bağlayacağım." O korkunç, tüyler ürpertici ses bir kez daha odada yankılanır. Krinsle'ye ne kadar uzun bakarsam bakayım, tek görebildiğim iki nokta gibi gözleri. Belki de gerçek bir yüzü yoktur. Nedense bu daha da rahatsız edici.

"Öyle olsun." Kalel'in sesi kararlı ve emindir. Gözleri bana dikilmiş, hâlâ acı dolu bakışlarla.

Krinsle, geriye doğru çevrilmiş bir saat gibi tıkırdayan bir ses çıkarır. Sonra bana elini uzatır. El soğuktur ve dokunursam hayatımı emip alacakmış gibi görünür.

Elini tutmak için uzanırken nefesimi düzgün almaya çalışıyorum. Kalel nefesini tutuyor ve yumruklarını sıkıyor.

"Onun pis kanının sevgili Lord Lornhelm'in varislerini kirletmesine izin vermeyeceğim!" Bir kadın haykırıyor. Sesi arkamdan geliyor ve saçımı yumruklayarak başımı geriye doğru çekince, tüm şapel duyulabilir bir çığlık ile sarsılıyor. Soğuk bir taş boynuma bastırılıyor ve o anda, ateş gibi bir acı damarlarımdan geçerek beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Görüşüm bulanıklaşır ve tek duyabildiğim, titrek ellerimle boynuma dokunurken çıkan hırıltılı nefeslerimdir. Parmaklarımda kül kalıntıları vardır. Yarı tanrının bedenine bu kadar zarar verebilecek tek şey şeytan taşıdır.

Başka bir şeytan taşı mı? Nereden geliyorlar?

Sanki zaman yavaşlamış gibi hissediyorum, çünkü beni öldürmeye çalışan iblisten kaçmak için başımı kaldırdığımda, karşımda Kalel duruyor. Eli kadının göğsüne gömülü.

Korku, odadaki tüm sesleri bastırıyor. Kadının yüzü dehşet içinde, ama Kalel tek bir hareketle kalbini söküp çıkarırken, kadın tek kelime bile edemiyor. Kanı büyük bir kırmızı göl oluşturarak bedeninden akarken, kadın yanıma yere yığılıyor ve titriyor.

Dirseklerimin üzerine yaslanıp Kalel'den uzaklaşmaya çalışıyorum. O bunu fark edip bana bakıyor. Elinde kadının kalbi, kehribar rengi gözleri ateş gibi parlıyor.

"Bu birleşmeyi durdurmak isteyen başka kimse var mı?" diye sorar ölümcül bir sesle. Gözlerini benden ayırmaz, hala zonklayan boynumdaki yarayı inceler. Dilini kadının kalbinin üzerinde gezdirir, kanını tadar, sonra elinde ezip yere atar.

Oda sessiz.

"O halde devam edelim." Kalel eğilip elini belime doladı, beni kaldırdı ve ağırlığımı kendine dayadı.

Dişlerimi sıkıp acıyı düşünmekten kendimi alıkoyuyorum.

Hadi şunu bitirelim.

Krinsle bir kez daha elini uzattı. Bu sefer tereddüt etmeden elini tuttum. Bu şapelden bir an önce çıkmak istiyordum.

Dokunmasıyla birlikte elimde büyümlü bir titreşim yayılıyor. Yumuşak ve nazık bir büyü. Krinsle'nin korkutucu görünüşünden tahmin edilebileceği gibi kötü niyetli değil.

Başını bana doğru eğiyor. "Hmm. Sen garip bir yarı tanrısın. Alira, Venüs'ün kızı, eğer istersen seni bu yiyiciye bağlayacağım."

Kalel, sanki göğsünden bıçaklanacakmış gibi belimi daha sıkı kavrar.

Boğazım düğümlenir ve gözlerimi kapatırım. Yaşadığım tüm kaderler arasında, bunu korumak istiyorum. Gözlerimi açıp Kalel'e bakarım.

"Öyle istiyorum." Kararım kesin.

Benim için başka bir yol olamaz. Kalel benden ne kadar nefret ederse etsin, onun yanımdayken göğsümde kabaran duygulara engel olamıyorum.

Bana dokunduğunda, ellerinde eriyip gidecekmişim gibi hissediyorum.

Krinsle'nin gözleri sanki gülümsüyormuş gibi kavislenir. "Öyle olsun. Yiyici ve yarı tanrı bu öpücükle birbirine bağlandı." Krinsle, başparmağını Kalel'in alt dudağına dokundurur ve ortasına siyah bir kül lekesi bırakır. Sonra aynısını bana da yapar.

Kalel bana dönüyor. Onun toprak kokusu beni sarıyor ve gözlerine bakarken kemiklerime işliyor. Her şeyin bu şekilde gelişmesinden dolayı ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bu dünyada en çok nefret ettiği kişiyle evlenmek zorunda olduğu için üzgünüm. Ama kanlı elini çeneme kaldırıp yukarı doğru eğdiğinde, onda yanan bir özlem görüyorum. O özlemin bende de yandığını hissediyorum.

Kalel'in dudakları benim dudaklarıma bastırıyor.

Bu, tanrılar arasında savaş çıkacak bir öpücük, ama nasıl oluyor da öpücüğü bana hiç tatmadığım bir hayat veriyor? Sanki bu öpücükten önceki tüm hava acıymış gibi. Elini çenemden yukarı doğru kaydırıyor ve öpücüğü derinleştirirken saçlarımı okşuyor. Nefretin en ufak bir izi yok. Sadece kalplerimizin fısıltıları var, henüz paylaşmadığımız gerçekler.

Bir an için, yüzlerce iblisin önünde olduğumuzu unutuyorum. Kalel kendine geliyor ve yavaşça uzaklaşıyor. Kaşları çatık, yüzünü benimkine normalden biraz daha uzun süre yakın tutuyor, yüz hatlarımı inceliyor ve sanki tadımı çıkarmak istercesine alt dudağını emiyor.

Yutkunup dudaklarımı endişeyle yalıyorum.

Krinsle duyurur: "Devicit Krallığı. Size yeni düşesinizi takdim ediyorum, Alira Lornhelm."

Chapter Twenty-Four

ALIRA

SONRAKİ SAAT, Kalel'in tanıdığı yüksek lordlarla tanışmak, Lornhelm soyadına ilişkin tebriklerini kabul etmek ve ziyafete gitmeden önce bana attıkları onaylamayan bakışlarla geçiyor.

Hayatımda hiç bu kadar önemsiz hissetmemiştim. Onlar için değersiz olduğum çok açıktı.

Uzak duvardaki ayna, dağınık halimi yansıtıyor. Saçlarım dağınık ve Kalel'in dokunduğu yüzümün yan tarafında iblis kanı lekeleri var. Şeytan taşının dokunduğu boynumda yanık izi ve kül rengi bir leke kalmış. Damarlarımdan hala hafif bir acı akıyor ama vücudum yavaş yavaş iyileşiyor.

Kalel yaşlı bir çiftle konuşurken, omzumun üzerinden Krinsle'nin beni izlediğini fark ettim. Kalel'e bir bakış attım; o derin bir sohbe dalmıştı, ben de onun yanından ayrılıp bizi birbirimize bağlayan iblisle konuşmaya gittim.

Hâlâ eskisi kadar korkutucu, ama iblisten hissettiğim büyü, ona güvenebileceğimi düşündürüyor.

"Yarı tanrı, gelip benimle konuşmanı umuyordum." Başımı yukarı kaldırmam gerekmesin diye çömeldi.

Zayıf bir gülümseme gösteririm. "Benden nefret etmiyor musun? Etseydin suçlamazdım," diye mırıldanırım, beni şeytan taşı ile öldürmeye çalışan kadına bakarak. Taş hâlâ elinde sıkıca tutuyor. Endişe bir kez daha göğsümde filizlenir. *Bu yeni taşlar nereden çıkıyor?*

Krinsle, bakışlarımın izlediği yolu takip eder ve kadından taşı alır. Taşı ışığa tutar ve dikkatle inceler. "Senden nefret etmek için hiçbir nedenim yok, Alira. Ben yakında yeraltı dünyasına dönecek yorgun, yaşlı bir iblisim. Senden önce yüzyıllar süren savaşlar oldu ve muhtemelen uzun zaman sonra da daha fazlası olacak." Artık odayı doldurmadığı için sesi o kadar ürkütücü değil. Başlığının altındaki beyaz noktalar, taşı avucunda ezdiğinde bana doğru kayıyor. Kum kadar ince toz parmaklarından süzülüp yere damlıyor. "Sen diğer yarı tanrılardan farklısın."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl farklı?"

Sözlerini düşünürken rahatsız edici bir süre boyunca bana bakıyor.

"Alira, ziyafete gidiyoruz," diye seslenir Kalel, elini uzatarak beni yanına çağırır. Krinsle'ye tekrar gülümserim ve dönüp gitmek için adımımı atarım.

Uzun eli bileğimi kavrar ve beni olduğum yerde durdurur.

Titreyerek omzuma bakıyorum.

"Tanrılar seni diğerlerinden daha yakından izliyor. Dikkatli ol," Krinsle uyarısını mırıldanarak beni bırakır.

Krinsle'nin uyarısı damarlarıma buz gibi bir his verir. Mercury de beni çoktan uyarmıştı. Kalel ile evlendiğim için tanrılar bana ne yapacak?

Bu düşünce, ziyafete giderken ve kutlama yemeği sırasında da aklımdan çıkmaz.

"Bu kadar mutsuz görünmek zorunda mısın?" Kalel iç geçirir ve bu beni düşüncelerimden çıkarır.

Daha dik otururum ve sahte bir gülümseme takınırım. Ziyafet salonu dedikodularla doludur. Neşeli dedikodular da değildir. Katılanların neredeyse hiçbiri bu evlilikten memnun olmadığı açıktır.

"Mutsuz değilim." Şarabımdan bir yudum alıyorum. Bardakta yansımanı görüyorum ve Nikolai'nin buraya gelmeden önce boynumdaki yanığı tamamen iyileştirebilmiş olmasına seviniyorum. Saçımı yeniden yapması ve yüzümdeki kanı silmesi için hizmetçileri getirmiş, o bir aziz.

Kalabalığın içinde onu hemen buluyorum, bir grup kraliyet şövalyesiyle konuşuyor ve gülüyor, sonra gözleri bana kayıyor. Onun sıcak bakışlarına gülümsüyorum, sonra dikkatimi kocama geri veriyorum.

Kalel bardağından birkaç uzun yudum alır. *Sarhoş mu?* Ona şaşkınlıkla bakarım, arkadaşlarının yanında bu kadar sarhoş olmasına izin vermesine şaşırışımdır.

Genelde çok düzenli ve kontrollüdür. Yaptığı her şeyin bir amacı vardır.

"Hadi ama, ben senin canavar kocanım, dürüst olabilirsin," diye mırıldanarak bardağını masaya koyar ve bana sert bir bakış atar, ama bu bakış onun arzularına teslim olmak için yanıp tutuşan bir bakıştır. Yanakları kızarmış ve dişleri alt dudağına batmıştır.

Bugün henüz benim kanımı içmedi, bu yüzden aç olabilir. Harika.

Aç ve sarhoş.

Başımı çevirip ondan uzaklaşıyorum. Benimle oynamaya çalışıyor ama ben havamda değilim.

Kalel elini çenemin etrafına dolayarak başımı ona doğru çeviriyor. "Benden ne kadar nefret ettiğini söyle. Senin için bir şeytan pisliğinden başka bir şey olmadığımı söyle. Bir canavar."

Ağzımı sıkı sıkıya kapatıyorum. Öyle mi düşünüyor?

Elimi nazikçe yanağına koyuyorum. Bu hareket, gözlerini acı içinde genişletiyor. "Kalel, senden hiç nefret etmedim. Sen hiç canavar olmadın. Hep ben vardım. Sen değildin," diye fısıldıyorum ve nedense gözlerim onun ağzında kalıyor. Dilimle alt dudağıma yalıyorum, öpücüğünün tadını hatırlıyorum.

Kalel dokunuşumdan çekilir ve tekrar ziyafete odaklanır. Şarabının kalanını yudumlarırken çenesini birkaç kez sıkar.

Tessa arkamızdan eğilip fısıldar, "Baloya bir saat kaldı. Kral Achill ikinizi görmek istiyor, kütüphanede sizi bekliyor." Kalel homurdanır ve onu gönderir. Tessa, Kalel'in sarhoş halinden endişelenmiş gibi bana bakar, ben ise ona haber verdiği için minnettarlığımı ifade etmek için başımı sallayabilmekle yetinirim.

"Hadi gidelim." Kalel dengesiz bacakları üzerinde ayağa kalkar, elini bileğime dolayarak beni arkasına alır ve ziyafet salonundan çıkar. Birkaç koridordan geçerken, tüm konuşma ve müzik sesleri kaybolur.

Gözlerim duvarları ve tavanı tarar. Güzel beyaz taş sütunlar ve sarmaşıklarla süslenmiş kemerli tavan çerçeveleri ve eski tablolar.

Rüya gibi yürüyüş, Kalel beni karanlık bir salona çekince aniden sona erer. Beni duvara itip göğsümü duvara dayar, ellerini bileklerime kaydırıp başımın üstüne sabitler. Bir eliyle bileklerimi kavrar, diğer eliyle saçlarımı yana çekip boynumu ortaya çıkarır.

Nefes alıp kalçalarını öne doğru hareket ettirmeye çalışıyorum, böylece kığım onun kasıklarına değmesin, ama o beni sıkıca yerinde tutuyor. Kalel'in soğuk dudakları cildimde geziniyor, içime ateş gibi giriyor. *Tanrım, bana bunu yapmasından nefret ediyorum.* Onu istememem gerekirken bu kadar çok istememden nefret ediyorum. Ama o artık benim kocam, bu yüzden onu içimde istemem o kadar yanlış mı? Herkesin benim ona ait olduğumu bilmesi için rahmimi tekrar onun menisiyle koklatmasını istiyorum.

Ağzını açıyor ve sanki dişlerini bana batırmak üzereymiş gibi oyalanıyor. Dişlerinin batmasını bekliyorum ama batmıyor. Bunun yerine, bileklerimi tutan eli gevşiyor ve biraz sallanıyor, sonra alnını omzuma koyuyor. Düşüncelerinin ağırlığı çok fazla.

"Sen... iyi misin?" diye fısıldıyorum, ama sesim tavandan yankılanıyor gibi geliyor.

Kalel hareket ederek ağırlığını daha çok bana verip yanağını çıplak omzuma yasladı. Dudaklarından yarım bir iç çekiş kaçtı ve parmaklarını bir kez daha saçlarımın arasına geçirdi. "Hayır. Sanırım değilim, küçük tanrı."

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama kalbim onunkiyle birlikte ağlıyor.

"Ben de." Elimi kolundan aşağı kaydırıp avucumla yüzünü okşuyorum. Yavaşça dönüp sırtımı duvara dayayıp ona bakıyorum.

Kalel'in gözleri kirpiklerinin altında gizlenmiş, bana bakmaya isteksiz. Kimse görmediğinde ne kadar yumuşak ve savunmasız olduğu garip. Onu en çok bu kırılgan anlarda seviyorum. Kendini korumadan, gerçek halini görmeme izin verdiği anlarda. Bir dükün soyadını taşımanın getirdiği baskıyı hayal bile edemiyorum. Savaşta tanık olduğu şeyler. Genç yaşta yaşadığı zulüm.

İçinde kanser gibi büyüyen intikam duygusu.

"Bunun ben olmam gerektiği için üzgünüm, Kalel. Zamanda geriye gidip bunu değiştirebilseydim..." Sesim kırılıyor. Zaman döngüsü neden bu sonuca vardı? Beni öldürerek bitseydi daha iyi olmaz mıydı?

"Seni aradım." Sesi kırık ve titriyor. Kehribar rengi gözleri benimkileri arıyor. "Seni aradığım için Florum'a geri döndüm," diye boğuk bir sesle söylüyor ve sözleri kalbime ok gibi saplanıyor.

Alt dudağım titriyor. "Ne?" diye fısıldıyorum.

Bana hüznü bir gülümseme atıyor, beni toza dönüştürebilecek bir gülümseme. "Seni hiç unutmadım."

Chapter Twenty-Five

KALEL

OTUZ YIL ÖNCE

AYAKLARIM, saatlerce daireler çizerek yürümekten su topladı. Tek bir yönde yürüdüğüme yemin edebilirim, ama ağaçlar beni kandırıyor. Sanki hareket ediyorlar, beni hep aynı yere geri getiriyorlar.

Yorgunluktan sonunda oturup en büyük çam ağacına yaslanıyorum. Kabuğu yosun ve parlak mantarlarla kaplı.

Kutsal topraklarda sihrin pek yaygın olmadığını biliyorum, ama Florum orman ruhlarının bana burada olmam gerektiğini söylemeye çalıştığını hissediyorum. Yoksa neden sürekli buraya geliyorum? Annem her zaman ruhların sesini dinlemenin iyi olduğunu söylerdi. Bu bir tanrının şakası ya da kaderin önemli bir işareti olabilir.

Belki de amcalarımın beni bulmasına yardım ediyorlardır.

Saatler geçiyor ve umudum azalmaya başlıyor. *Amcalarım yakında beni bulacak,* diye kendime söylüyorum. Her şey yoluna girecek. Gelmek zorunda.

Bir dal kırılır ve dikkatimi çeker. Dakre veya Collik'i görmeyi beklerken, karşımda sadece küçük bir yarı tanrı kız vardır. Saçları uzundur ve ay ışığıyla parıldamaktadır. Lavanta rengi gözleri, bu kasvetli ormandaki mantarlar gibi parıldamaktadır.

Onun ruhani görünüşü beni etkiler. Benden sadece birkaç yaş küçük görünüyor. Ama bakışlarında sonsuz zamanlar saklı.

Annem bana yarı tanrılara asla güvenmememi söylemişti. Bir tane görürsem kaçmamı, özellikle de krallıklarımız savaşın eşiğindeyken, ama bu tanrıçada yanlış bir şey görmüyorum.

Kız da beni inceliyor, tıpkı benim onu incelediğim gibi. Yorgun halimi fark etmeden önce kaşlarını şüpheyile çatıyor. Gözleri, kabarcıklarla kaplı, kanayan ayaklarıma iniyor. Tereddüdünün yerini sempati alıyor.

"İyi misin?" diye sorar, bana yaklaşıp yüzüme daha yakından bakmak için eğilir.

Yanaklarım ısınır. "İyiyim," yalan söylerim. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlar. Gözlerimi kırpmaya çalışsam da birkaç damla düşer. Utanıyorum ve korkudan ağladığımı düşünmesini istemiyorum. Artık yalnız olmadığım için ağlıyorum.

"Sorun yok. Ben sana bakacağım." Ceketini omuzlarıma örter, sonra kollarıyla beni sarar ve sıkıca kucaklar. Gözlerim büyür, kalbim çarpıyor. Bir yarı tanrı bir iblisi kucaklıyor mu? Bana eşitmişim gibi davranıyor. Yavaşça kollarımı da ona doluyorum. Göğsüm sıcaklıkla dolar, onun verdiği rahatlığa kendimi bırakıyorum.

"Amcalarımdan ayrıldım." Gözlerimden son damla gözyaşını sildim.

O geriye yaslanıp kaşlarını çatı. "Kayboldun mu? Oh, hayır." Kaşları çatıldı ve bir an düşündükten sonra gözleri bir fikirle parladı. "Benimle evime gel, yardım alalım. Ev annesi ne yapacağını her zaman bilir." Kendinden emin bir şekilde ayağa kalktı. Ben gülümsedim ve umutla başımı salladım.

Alzhor'a doğru uzun yürüyüşe birlikte başlıyoruz. Beni asla bırakmayacakmış gibi elimi tutuyor ve ben de bırakmamasını umuyorum.

"*Ev annesi* nedir?" diye soruyorum, annesini bu şekilde adlandırmasının tuhaf olduğunu düşünerek. Ama yarı tanrılar hakkında çok az şey biliyoruz, belki de bu onlar için normaldir.

Kız sadece omuz silkiyor. "Çoğumuz Alzhor'da yetimiz. Tanrılar bize ilgi göstermiyor ve ölümlü ebeveynler yarı tanrı çocuklarını krallığımızın kapısına bırakıp bizimle birlikte büyümeleri için bırakıyorlar."

Ona yan gözle bakıyorum. "Ciddi misin?"

Kız başını sallar ve kaşlarını kaldırarak bana bakar. "İblisler için de aynı değil mi?" Gerçekten merak etmiş gibi görünüyor ve ben gülümsemeden edemiyorum.

"Hayır. Çoğumuzun ailesi var." Sesim melankoli ile doludur. Thornhall'da babası olmayan tek kişiyim. Annem

kim olduğunu ya da ona ne olduğunu söylemiyor.

Kız elini benimkine doladı. Bu hareket beni irkiltti ve gözlerimi onun gözlerine çevirdim. Anlayışla bana baktı, sözlerimin ardındaki gerçeğe dikkat çekmedi. Elini daha sıkı tuttum.

Uzun süre yürüdük, ama zaman çabuk geçti. Bana adını söylemedi, ben de söylemedim, ama bana başka birçok şey anlattı. Yetimhaneden diğer çocuklardan kaçmak için gizlice dışarı çıkmayı ne kadar sevdiğini. Bir gün terzi olmak istediğini. Kendisi için gördüğü parlak geleceği anlattı.

Onu dinledikçe, birbirimizden o kadar da farklı olmadığımızı fark ediyorum. İblisler. Yarı tanrılar. Hatta ölümlüler. Aramızda anlaşabilmemiz için ne gerekir?

Annem, onun konuşmalarını dinlemediğimi sanıyor ama neredeyse her gece amcalarımla Devicit ve Alzhor arasında bir savaş çıkmasından korktuklarını konuşurken duyuyorum. Bölgeler arasında gerginlik var ama yetişkinlerin birbirlerine karşı beslediği nefretten ben hiç hissetmiyorum.

Bunu anlamıyorum.

Ama anlamam çok uzun sürmüyor.

Nefretin ruha ne yaptığını anlamam çok uzun sürmüyor. Organlarınızı yakıp kül ediyor, kalbini ateşe veriyor.

Küçük tanrıçanın ev annesi acımasız bir kadın. Beni fark etmeden önce, geç saatlere kadar dışarıda kaldığı için kıza bağıyor. Sonra kaos başlıyor. *"Bir iblis! Kapıların içinde bir iblis!"* diye bağıyorlar.

Gümüş saçlı tanrıçayı sanki bir hiçmiş gibi yere itişlerini görüyorum. Beni sürüklerken, onun çılgınlıklarını ve ağlamalarını duyuyorum. O da neden bunu yaptıklarını anlamıyor. Ben hiçbir şey yapmadığım halde neden benden bu kadar nefret ediyorlar ve korkuyorlar?

Yarı tanrılar beni bayılana kadar dövdükten sonra bağlayıp ormana geri götürdüler. Ellerim kesilmiş halde beni enkazın üzerine attılar, kanım Florum ormanının zemini kaplayan yosunlara sızdı. Acı içime işlerken yürek parçalayan bir çılgılık attım. Onları lanetlerim ve yalvarırım. "Neden bunu yapıyorsunuz? Biz sadece Griffon'un çiçeğini arıyoruz, yemin ederim! Neden bunu yapıyorsunuz?" diye bağırırım, bağlarımı kırmak için tüm gücümle çırpınırım.

"Kapa çeneni, pis iblis. Seni burada öldürüp kemiklerini ormana yem yapacağız," diyor bir şövalye, abanoz zırhından kötülük fişkırıyor. Sözleri o kadar soğuk ki kalbimi delip geçiyor.

Neden? Neden? Ne yaptım?

Göğsüme tekme atıp yüzüstü yere düşürüyorlar. Yanaklarım yumruklarından kaynaklanan kesik ve morluklarla yanıyor. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı ve sert atıyor. "Dakre! Collik!" diye bağıyorum, sendeleyerek ve beni öldürmek için kılıçlarını kaldıran yarı tanrılardan uzaklaşmaya çalışıyorum. "*Yardım edin!*"

Güç ormanı sarsarken yer titriyor. Bir sonraki anda Collik yanımda eğiliyor. Yakut rengi gözleri vahşi ve korkuyla dolu, ama konuşurken sakın bir ses çıkarmaya çalışıyor. "Kalel, kaçman lazım. Ne olursa olsun, arkana bakmadan koş. Eve git ve bizi bekleme. Anladın mı?" diye sertçe emrediyor.

Gözlerim, arkasında dört yarı tanrıyla tek başına savaşıyor. Dakre'ye odaklanmıştı. Buraya çiçek toplamaya gelmiştik, savaşmaya değil. Zırhımız yok. Kılıcımız yok. Dakre başını bize doğru çevirdi; sarı saçları kanla kaplıydı. Yine de bana sıcak, güven verici bir gülümseme attı. Beni gençken kandırdığı gibi kandıramazdı.

Onlara karşı hiç şansımız yok.

"*Kalel.*" Collik'in ürpertici ses tonuyla gözlerim tekrar ona dönüyor. Yüzü ciddi, gözlerinde hüznün var. Bağlarımı kesip beni ayağa kaldırıyor ve sırtımı itiyor. "Koş!"

Koşuyorum. Mortem'in köpekleri peşimdeymiş gibi koşuyorum. Ayaklarım ne kadar acıyor ve kanıyor, dallar yanaklarıma vuruyor olsa da, koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum.

Durmuyorum.

Kavganın durduğunu duyduğumda bile.

Yarı tanrılar peşimde olduğunu duyduğumda da durmadım.

Onları hemen arkamda duyduğumda bir anlığına arkama bakıyorum. Amcalarımın kanıyla kaplı dört yarı tanrıyı görünce gözlerimden yaşlar dökülüyor. Bana en yakın olanı kılıcını topuğuma savuruyor ve kesiyor.

Vücudum yere çakılırken kan donduran bir çığlık attım. Birkaç kez yuvarlandıktan sonra ayağa kalkıp koşmaya devam etmeye çalıştım. Ama başka bir yarı tanrı kılıcını çekip yüzüme doğru savurdu. Son anda kaçabildim. Kılıç sol yanağımı kesti. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, neredeyse hissetmiyordum; sadece durumun kötü olduğunu biliyordum, yüzümden kan fışkırıyordu ve dudaklarım düzgün kapanmıyordu.

Başka bir kılıç kalbimi delip geçiyor, vücudumu geriye doğru çekip yere sabitliyor. Göğsümü delen kalın metale bakarken görüşüm bulanıklaşıyor.

Acı hissetmiyorum, sadece sırtımda yayılan bir sıcaklık ve beni uykuya çekmeye çalışan ağır bir uyku hissediyorum.

Öleceğim. Gözlerim Florum'un gölgesindeki karanlık yaprakları takip ediyor, dalların arasından geçen küçük ışık kürelerini izliyor, neredeyse fısıldıyor. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor ve nefesim yavaşlıyor, bir gram daha hava solumak bile çok zorlaşıyor.

Sonra her şey yavaşça durur.

Şövalyeler etrafımda durup bedenime bakıyor. Öldüğümü fısıldaşıyorlar. *Ben ölmedim. Öldüm mü?*

Önümdeki yerden bir gölge duvar yükselir ve siyah duman ve közden başka bir şey olmayan bir tanrı ortaya çıkar. Başlığı çekilmiş koyu renkli bir cüppeyle vücudu tamamen gizlidir.

Yarı tanrılar nefeslerini tutar. "Yeraltı Tanrısı mı?" diye sorar biri dehşetle.

Tanrı elini kaldırır ve dört şövalyenin üzerinde bir kez salladı. Gözleri saniyeler içinde korkudan donukluğa geçer. Sanki bu pelerinli tanrı, basit bir el hareketiyle ruhlarını çalmış gibidir.

Arkasını dönüp omzunun üzerinden bana bakar ve nar rengi gözleri ortaya çıkar. Bir an için benim ruhumu da alacağından korkarım, ama o sadece birkaç saniye boyunca ifadesiz bir şekilde bana bakar.

"Uyanıp uyanmayacağınız ikimizin de kararı değil. Ama korkmayın, tek gereken bir dua." Sesi taşın üzerindeki su gibi soğuktur.

Tanrı elini bana uzatır, başparmağıyla yanağımdaki kesik yerin üzerinden geçer, sonra aynı şeyi kalbimin üzerinde yapar ve uzaklaşıp tamamen kaybolur. Gözlerim yorgunlaşır ve kapanır.

Sonra bir baktım, ormanda tek başıma yatıyorum, uzaklarda ağaç dallarında kuşlar cıvıldıyor.

Ne oldu az önce? Elimi yanağıma götürdüm ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yara kapanmıştı, etin birleştiği yerde sadece X şeklinde küçük izler kalmıştı. Göğsümde de aynı şey vardı.

Şaşkınlık anı geçer ve panik yeniden içimi kaplar. *Alzhorian topraklarından çıkmam lazım.* Bacaklarım beni ormanın dışına çıkarana kadar koşarım. Karanlık ağaçların arasından çıktığım anda, turkuaz rengi tatlı çimenlerin üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum.

Sazlıklar beni karşılıyor ve soğuk bir esinti saçlarımı kaldırarak sanki gökyüzüne bakmam için yalvarıyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor, ama bu gece içimde bir şey kırıldı. Ruhumun bir parçası çürümüş, kökünden sökülmüş.

Yarı tanrılar kötüdür.

Hepsini öldüreceğime yemin ederim. Bana yardım etmeye çalışan gümüş saçlı kız hariç, hepsini. Onun nazikçe ve özenle tuttuğu elime bakıyorum.

Ama beni Alzhor'a kasten mi götürdü? Florum'da öldürüleceğimizi biliyor muydu?

O günden sonra onu çok fazla düşünmeyeceğimi sanıyordum. Ama zaman geçtikçe, düşüncelerimden giderek daha fazla uzaklaşmaya başladı. Yirmi dört yaşına geldiğimde, Florum'a dönmek için içimde doyumsuz bir istek uyandı. Bu sadece bir istek değildi. Sanki ruhumun dokusu onun ipliğiyle örülmüş gibi, bir çağrıydı.

Ona yakın olmak zorundaydım. Onunla tekrar görüşmem gerekiyordu.

Gitmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. *Adı neydi?* Hayalini kurduğu terzi olabildi mi? Onunla konuşmak, yıldız ışığı gibi parlayan saçlarını görmek için can atıyordum. Yarı tanrılara olan son umudum o idi.

Yıllarca şövalye olmak için eğitim aldım. Komutan rütbesine yükselip birçok saldırıyı savuşturduktan sonra düğ olmak daha da uzun sürdü.

Ta ki o korkunç gün gelene kadar. Çadırımın içinde bir ışık belirdi ve beni takip etmem için işaret etti. İlk başta tereddüt ettim. Will-o'-the-wisps kötü alametler olabilir, ama cephede savaşan biri olarak, bu ışığın bana neyi göstermeye geldiğini bilmem gerekiyordu. Kim gönderdiğini bilmiyordum. Sadece bunu yapmak için büyük bir güç gerektiği biliyordum. Boşuna gelmiş olamazdı.

Onu takip ederek atımın yanına gittim ve midemde bir düğümle atıma bindim. Ateş böceği, Thornhall'un hemen ötesindeki uzak tepenin zirvesine fırladı.

Hayır.

Orduma tepenin zirvesine doğru ilerlemeleri için bağlamak üzere döndüm, ama arkamda hiçbir şey kalmamıştı. *Beni bırakmadan önce bu görüntüyü tamamlamalıydım.* Tek başıma ilerledim, şaşkınlığımdan birkaç kez tökezledim.

Tepeye ulaştığımda, annemin evine ışınlandım. Annem yemek pişiriyor ve yumuşak bir melodi mırıldanıyordu. Nefesim kesilmişti ve damarlarımda kan donmuştu. *Bu ışık parçası bana bunu neden gösteriyor?*

"Anne?" diye seslendim. Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, ön kapı tekmelenerek açıldı ve Alzhor şövalyeleri içeri daldı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı annem, onu dışarı sürüklemeye çalışan şövalyelere karşı direnerek.

"Anne!" diye bağırdım, kılıcımınla şövalyeleri kesmeye çalıştım ama kılıç onları delip geçti. "Hayır. Hayır!" Onlar kapıya ulaşırken kılıcımı boşuna sallamaya devam ettim.

"Bunu ödeyeceksin. Ödeyeceksin!" diye bağırdı annem. Bir şövalye onu ön merdivenlere itti, diğeri kılıcını kaldırdı.

Şövalyenin kılıcı annemi ikiye ayırırken tüm benliğim paramparça oldu. Annemin bedeni yere yığılır yığılmaz, karanlığa gömüldüm.

Dizlerim benden ayrıldı ve ellerim yere çarptı.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?" diye bağırdım, gözyaşları çenemden süzülürken, midemde derin bir nefret yanıyordu.

Önümde bir ışık belirdi. Başımı kaldırıp yalvardım, "Lütfen. Bunun henüz gerçekleşmediğini söyle."

Işığı parladıktan sonra kayboldu ve yerine bir şövalye belirdi. Zırhına baktım, önce kafam karıştı ama sonra anladım. Bu, saldırıyı yöneten ya da yönetecek olan şövalyeydi.

Acele etmeliyim.

Parmaklarım avuç içlerime kıvrıldı ve ayağa kalktım.

Aynen öyle, bir anda kendimi atımın sırtında, yokuşun dibinde buldum.

Tanrılar, lütfen bana bunun için çok geç olmadığını söyleyin.

Elit şövalyelerimi Thornhall'a benimle birlikte gelmeleri için çağırdım, oranın tehlikede olmadığından emin olmak için.

Tepenin zirvesine çıktığımız anda, son çığlıklar kulaklarımıza çarptı.

Çığlıklar ve kan kokusu.

Hepsini öldüreceğim. Bu dünyayı yarı tanrılardan sonsuza dek kurtaracağım.

Askerlerimi köye doğru yönlendirdim, ama inerken, uzaktaki tepede, siyah zırhlı ve beyaz ejderha kemiğinden yapılmış kılıcıyla bir şövalyenin kılıcını gökyüzüne kaldırıp tüm paladinlerini vadiden çıkardığını gördüm.

Bu saldırıyı yöneten şövalye oydu. Vizyonumda gördüğüm şövalye. Zırhlarının her ayrıntısını ezberledim. Ölüm kokularını. Asla unutmayacağım.

Çok geç kalmıştık.

Bu yarı tanrıyı bulup Alzhor krallığının tamamıyla birlikte öldüreceğime yemin ettim. Beni asla olmak istemediğim bir şeye dönüştürdüler.

Kalbime nefret tohumları ektiler.

Bu yüzden, şeytan ırkına yardım eden tek tanrının yardımıyla o şövalyeye kendi lanetimi koydum.

Pluto isteğime sadece sıırttı. Başını salladı ama kabul etti.

Tanrılar ve onların oyunları.

Alzhor'u yok etmeye yemin ettim, ama önce o sevimli kızı bulmalı ve onu krallığına getireceğim kaderden kurtarmalıydım. Eğer o da içinden beni bulmak için aynı çağrıyı duyuyorsa, onu bulacağımı biliyordum.

Chapter Twenty-Six

ALIRA

Benim için Florum'a geri mi döndü? Kalel'in yorgun gözlerine bakıyorum. Her geçen saniye beni daha da yıkıyor.

"Sen terzi olacaktın. Hatırladın mı?" O hüznle gülümsedi.

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Senin iyiliğin için seni krallığının kaderinden kurtaracaktım. Ama Florum'da ölüm kokusunu aldığım da, o gün Thornhall'da olduğunu anladım. Saldırıda senin rolünün ne olduğunu bilmediğim için seni öldüremezdim." Durur ve başparmağıyla yanağını okşar. "Ama sonra mektubu aldık. İçimden bir ses onu kabul etmemi söyledi. Ben de bu gizemli Venüs'ün kızıyla evlenmeyi kabul ettim. Zırhını gördüm ve aradığım şövalyenin sen olduğunu anladım. Ne yaptığını biliyordum ve seni misafir odasında öldürdükten sonra krallığı yakıp yıkmaya hazırdım..." Daha fazla bir şey söylemek ister gibi ağzını sıkıca kapatır, ama söylemez.

Gerçek yüzüyle karşı karşıya kalınca kalbim deli gibi atıyor. Donarak ölecekmişim gibi çenem titriyor.

"Sonra miğferin düştü ve *sen ortaya çıktın*." Elini saçlarına geçirip dağıtır. "Neden sen olmak zorundaydın?" diye mırıldanır, sesinde kalp kırıklığı hissedilir.

Bu yüzden mi son döngüde beni öldürdüğünde şaşırmış gibi göründü? Gözlerini ve gümüş rengi saçlarımı gördüğünde yüzünde beliren duyguyu gördüm.

saçımı gördüğünde gözlerinde ve içindeki duyguyu gördüm.

Göğsüm burkuldu. Keşke birçok şey farklı olabilseydi.

"Benim olduğum için üzgünüm, Kalel." Gözyaşlarım çenemden süzölmeye başladı.

Gözleri yumuşadı ve elini boynuma koydu, alnımız birbirine değene kadar eğildi. "Tek istediğim sendin... Ve bu suçluluk duygusu beni mahvediyor, küçük tanrıçacığım." Kalel beni öptü, parmaklarını saçlarıma doladı.

Yavaşça ayrılırız. Bana bakarak beni sersemletir. Nefesim kesilir.

Beni istiyor mu? Kaşlarım çatıldı ve göğsümde bir sıcaklık hissettim. O da benim gibi aramızdaki bağı hissediyor olmalı. Belki de biz birbirimize aitiz. Tanrılar böyle istedi. Öyleyse neden Merkür bana gitmemi söyledi? Kalplerimizle ne oyunlar oynuyorlar?

Kalel birkaç saniye daha yüzümü inceledikten sonra dikleşip ana salona geri dönüyor. Neredeyse tamamen kendini topladı. Hala şarabın etkisi altında mı değil mi anlamak zor, ama şu anda yanaklarında görünen kızarıklığın alkolden kaynaklandığını sanmıyorum.

Duvardan uzaklaşıp elbisenin kırısklıklarını düzeltiyorum. *Kendine gel.* Kendimi azarlıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Kalel elini çenesinden aşağıya doğru sürerek, gözleri vücudumun üzerinde dolaşırken bana yenik düşmüş bir bakış atıyor. "Üzgünüm, ne oldu bana bilmiyorum." Salonun sonuna doğru kütüphaneye doğru yürümeye başlıyoruz.

Muhtemelen benimle bu kadarını paylaşmak istememişti. Ama paylaştığına sevindim. Endişeli gözlerine bakıyorum. "Suçluluk duygusuyla mahvolan tek kişi sen değilsin," diyorum hüzünlü bir gülümsemeyle.

Kalel birkaç saniye bana bakar, sonra yüzündeki ifade yumuşar ve rahatlar. Öne doğru bakarken dudaklarının köşeleri güzel bir gülümsemeyle yukarı kıvrılır.

Bir dakika boyunca sessizce yürüdük. Rahatsız edici bir durum değildi. Sadece biraz melankolik, sanki aramızdaki hava yorgun düşüncelerimizle yüklüymüş gibi.

"Bana kralından bahset." Konuyu değiştirip ortamı neşelendirmek istiyorum.

Kalel rahat bir nefes alır. "Kral Achill, Devicıt'in şimdiye kadarki en genç kralıdır. Çok bilge sayılmaz, ama cömerttir. Krallığını bağışlamak istedi, bunun için ona teşekkür etmelisin."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum.

Kralın özel kütüphanesine ulaşmadan önce iki kat çıkıyoruz. Kapının iki yanında iki imparatorluk şövalyesi duruyor ve biz geçerken başlarını sallayarak selam veriyorlar

Kalel onlara her zamanki selamını vermez. Sanırım hala biraz çekingen ve kötü bir ruh hali içinde olduğu içindir.

Kütüphanenin sağ tarafında bir şarap mahzeni var. Ortada koyu ceviz ağacından bir masa duruyor, bir köşesinde cam bir burbon şişesi, ortada ise haritalar ve resmi belgeler dağılmış durumda.

"Ne zaman geleceksiniz diye merak ediyordum," diyor erkek bir iblis, devasa pencerelerden uzaklaşırken.

O kral olmalı. Başındaki eğri oniks taç ve arkasında sürüklenen kibirli siyah tüylü cüppesinden anlaşılıyor. Kulakları Kalel'ininki gibi sivri, ama saçları benimki gibi kül rengi. Buzlu pampa otu gibi daha sıcak tonlarda bir gümüş rengi. Gözleri odayı delip geçen derin gök mavisi.

Bana bakar ve vücudumdaki her hücre içgüdüsel olarak donar. Kral Borlin'in aksine, iblisler kralını miras aldıkları güçlere göre seçerler. Kral Achill sadece kraliyet mensubu değil, aynı zamanda Devicit'in en güçlü iblisidir. Odaya girer girmez bunu hissedebiliyorum.

Dikkatimi yere çevirip Kalel'in yanına yapışmaya çalışıyorum.

Kral Achill masasına yaklaşip kendine bir bardak burbon doldururken gülümser. Bardağı ağzına götürürken gözlerini benden ayırmaz.

"Demek sen Venüs'ün kızıydın." Bana yaklaşırken çekici bir gülümsemeyle soruyor. "Düşündüğümden çok daha güzelsin. Yarı tanrıların bu kadar çekici olabileceğini bilmiyordum." Kral buz gibi parmaklarını çeneme koyuyor, başımı her yöne çevirip yüzümün her açısını inceliyor, sonra arkama geçip elini saçlarımın arasında gezdiriyor. Kalel ona ölümcül bir bakış atıyor.

"Karımı korkutmasan daha iyi olur," der Kalel acı bir şekilde. Kalel bana baktığında kalbim daha hızlı atar ve yüzüne o işkence görmüş ifade geri döner.

"Sadece onun kaliteli olduğunu doğruluyorum. Ve korkarım ki öyle. Kalel, dostum, onu sarayında güvende tutmalısın. Hepimiz, törenin sırasında zavallı kız kardeşimin onu öldürmeye çalıştığını gördük. Krallığımızı bir yarı tanrıdan kurtarmak için hayatlarını feda etmeye hazır daha birçok kişi vardır. Hatta onu senden çalmak için bile.

Bekle. Ne?

"Kız kardeşin mi?" Kalel'den krala bakarak kaşlarımı çatarak mırıldandım. Bu onu prenses yapmaz mı? Lütfen Kalel yapmamıştır...

"Evet, Kalel bugün sadece üç prensesin birini öldürdü. Ama kanunlarımız, sevilen bir dükün gelinine zarar vermeye çalışan herhangi bir kişinin öldürülmesine izin veriyor." Kral Achill, kız kardeşinin kaderinden hiç rahatsız olmadan gülümsüyor. *Soğuk*.

Kral Borlin, kızlarından birine zarar vermeyi cüret eden herkesi idam ederdi. Borlin'in geçmişini düşünürsek, çok daha az bir şey için bile bunu yapardı herhalde.

"Sizi Devicit'e şahsen karşılamak istedim. İkinizden büyük şeyler bekliyoruz. Alzhor'da şövalye olduğunuzu duydum?" Başımı sallarım. "Artık savaşmak için endişelenmenize gerek yok, Alira. Artık tek göreviniz Kalel'in çocuklarını doğurmak olacak."

Öfkeyle midem burkulur. Öfkemi yüzümden belli etmemeye çalışırım, ama Kral Achill yine de fark eder ve çenemi eliyle tutup gözlerimi kendine doğru çevirir.

"Belki benimkilerin de. Bu kadar güzel olacağını beklemiyordum. Ejderhaları kontrol edebildiğini duydum, bu da ne demek?" Sanki ona aitmişim gibi, dudaklarımın üzerinden soğuk bir sesle konuşur.

Kalel homurdanır, "Henüz kesinleşmedi." Ama kralın bakışlarından, olayları çok farklı bir şekilde duyduğunu anlıyorum. *Tanrım, bu konuda endişelenmiştim.*

"Canavarları kontrol edebilen bir kraliyet varisi düşün." Kral Achill bana açgözlü bir bakışla bakar.

Kalbim sıkışır. *Bu benim seçtiğim yol.* Kendime defalarca hatırlatırım, ama gözlerim yine de yaşlarla dolar. Sinirliyken ağlamaktan nefret ediyorum ve buna neden olan pisliğe zarar veremiyorum.

"Oh, üzölmene gerek yok. Kraliçe gibi muamele göreceksin. Hiçbir şeyin eksik olmayacak. Hangi yarı tanrı böyle bir şey söyleyebilir ki?" Bourbon ve kitap kokan yanağıma bir öpücük konduruyor.

Kalel'in bakışları bıçak

gibidir.

"Onu

paylaşmayacağım."

Kral Achill masasının önünde durur, omuzları gerilir. Korkunç bir saniye bekler, sonra dönüp Kalel'e soğuk bir bakış atar. Aralarındaki hava ağırlaşır ve sırtımdan ter damlaları akar. Ama sonra kral yavaşça gülümser ve gerginlik bozulur.

"Elbette, eski dostum. Belki birkaç yıl sonra, bir ya da iki çocuğun olduktan sonra, ya da savaşta öölürsen. Ona ben bakarım."

Kalel hemen cevap verdi. "Savaşta öölmeyeceğim."

Bir başka garip ve gergin an geçer.

Kral Achill dişlerini sıkar ve gözlerinde soğuk bir ateşle bana bakar. "Peki, baloya gidelim. Geç kalmak istemeyiz. Kralın son dansını sana ayırırsın, değil mi tatlım?" Elimi kaldırır ve elimin arkasına bir öpücük kondurur.

Kararsız bir gülümsemeyle, "Elbette, kralım. Krallığımı bağışladığınız için teşekkür ederim," derim. Kalel'in tavsiyesine uyarak ona teşekkür etmeyi ihmal etmem.

Kral Achill'in gözleri parladı ve Kalel'e merakla baktı. "Gece bizi beklemez. Kalel, gidip büyüleyici gelinle dans et."

Kalel kralı tereddütle izler, ama bir beyefendi gibi bana elini uzatır. Omzumun üzerinden korkutucu krala son bir bakış atarım. Kadehindeki burbonu yavaşça çevirerek, biz çıkarken bize bakar. O adamın ne planladığını öğrenmek istemem. Gözlerindeki karanlık beni titretmeye yeter.

Umarım son dans konusunda ciddi değildi.

"Krallığınızda çalınan şarkıları ve dans adımlarını bilmiyorum," diye fısıldıyorum Kalel'e, o beni özel kütüphaneden dışarı çıkarırken.

Kalel eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dilini ağzımın içine soktu ve beni şaşırttı. Başparmağını dudaklarımin üzerinde gezdirip sıırttı. "*Koklamak için*, sevgiden değil. Sen sadece beni takip et, küçük tanrıça."

"Peki ya koridordaki öpücük?" Düşünmeden ağzımdan çıkıverir. Kalel'in gözleri büyür. "Sarhoş öpücüğü," diye ısrar eder, boğazını temizler ve keskin bir bakışla başka yere bakar. Utandığında kulaklarının kızardığının farkında mı bilmiyorum.

Kendi kendime gülümsedim.

Ama şu anda elimi tutuşu bana sevgi gibi geliyor.

Chapter Twenty-Seven

ALIRA

Balo salonuna adımıımızı attığımızda, müzik kralın içime aşıladığı tedirkinliği giderir.

Büyük bir merdivenden gireceğimizi fark etmemiştim, ama ikinci katın sahanlığında durduğumuzda balo salonunda hayret dolu nefesler duyuldu. Müzisyenler bile dikkatlerinin dağılmasıyla şarkılarını kesintiye uğrattılar. Büyük cam kaplar şakayıklarla doluydu ve tabanlarında parıldayan altın rengi su, odaya sıcak bir hava katıyordu.

Kalbim durur ve ayaklarım hareket etmez.

Kalel benden bir adım önde iniyor ve bana dönüyor. Gözleri bir kez olsun sıcak ve sevgi dolu. Acaba o da benim gibi bu kadar insanın önünde gergin mi? *Bu ilginç olurdu, değil mi?*

"Hiçbiri seni sinirlendirmemeli. Bu, şimdiye kadar yaptığın en tehlikesiz şey." Yüzümdeki saçları okşayarak düzeltir.

Gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Şimdi öyle diyorsun, ama beni dans ederken görmedin henüz, Dük Lornhelm." Resmi unvanımı kullanmam üzerine gözlerini kırıştırıyor.

Dişlerini gösteren kötücül bir gülümseme yüzünde belirir, sonra beni merdivenlerden aşağıya eşlik etmeye devam eder. Herkes başını bize doğru çevirir ve ben hemen arkada Nikolai ve Tessa'yı görürüm. Resmi kıyafetler giymişler, sanki kendileri kraliyet ailesindenmiş gibi görünüyorlar.

Kalabalığın yarısı hayranlıkla bize bakarken, diğer yarısı tiksinti dolu kaşlarını çatmış ve bana nefret dolu bakışlar atıyor. Çenemi dik tutuyorum

ve kararlı adımlarla yürüdüm. Salonun ortasına vardık ve herkes bize geniş bir alan açtı.

Kalel derin bir reverans yapar, dizleri neredeyse yere değecek kadar eğilir ve başını bana doğru indirir. Reveransını bitirip elini uzattığında yanaklarım kızarır. Elimi yavaşça onun avucunun üzerine koyarım ve o dik durarak beni göğsüne doğru nazıkçe çeker. Ona bakarken gözlerim büyür. Dansın bu kadar samimi olabileceğini bilmiyordum.

Elbette, Alzhor'da birkaç balo izlemiştim, ama savaştan çok önceydi. Asla kraliyet ailesiyle dans etmemiştim ya da kutlamalara katılmamıştım. Bir zamanlar güzel bir elbise giyen, yakışıklı prensle dans eden kız olmak istemiştim.

Ama prens yerine karamsar iblisi her zaman tercih ederim.

Kalel yavaş ve kararlı adımlarla öncülük ediyor. Onun adımlarını takip ediyorum ve birkaç şarkı sonra hareketleri kavradığımı düşünüyorum. Müzik kesik kesik ve daha neşeli bir hal alıyor, diğer katılımcılara da dansa katılabileceklerini işaret ediyor. Herkes dans pistine akın ediyor ve partnerleriyle aşk sarhoşu güvercinler gibi hareket etmeye başlıyor.

Balo salonu şarkıların okyanusuna, neşe ve huzur dolu bir hareketliliğe dönüşüyor.

Kalel, sallanıp dönerken beni bırakmıyor. Beni sıkıca sarıyor ve müzik gerektirdiğinde ellerini belimde gezdiriyor. Gözleri benimkilere her baktığında, kendimi onun çekimine daha da kaptırıyorum, sanki onun çekim gücü beni asla bırakmayacakmış gibi.

Şarkı biter ve dururuz, hayranlıkla birbirimize bakarız. Odadaki diğer herkes çok uzaklarda. Ben sadece onu görüyorum ve kalbimin derinliklerine bir sıcaklık yayılıyor.

Gözlerini kırptıyor, kendi transından çıkmış gibi görünüyor. "Biraz ara verelim, ihtiyacın var gibi görünüyor," diyor Kalel, ben nefes almaya çalışırken. Oda çok sıcak olmuş.

"Kral ne olacak? Onun..."

Kalel sözümü keser. "Son dans başlamadan önce döneriz." Onu bu konuyu açtığım için sinirlenmiş gibi görünüyor, ama ben sadece kralı kızdırıp kafamın kopmasını istemiyorum.

Kalel beni uzaklaştırmaya fırsat bulamadan, yüzünde sert bir ifadeyle Gabriel yaklaşıyor. Kalel eğilip onu bir süre dinledikten sonra bana dönüp kaşlarını çatıyor.

"Beş dakika sürer. Tessa balo salonunun karşısında, yanından ayrılma." Bana sert bir bakış attıktan sonra Gabriell'in peşinden gitti. Kalel'in tek omuzlu cüppesi arkasında dalgalanıyor ve onu bir kral gibi gösteriyordu.

Achill'den daha iyi bir kral olurdu, bundan eminim. Düşünüyorum.

Tessa'ya doğru ilerlemek için dönünce düz bir göğüse çarptım.

"Oh, özür dilerim..." diye başlıyorum, ama başımı kaldırıp Nikolai olduğunu fark ediyorum. Nazik gülümsemesi ve meraklı gözleriyle karşılıyor beni. Resmi kıyafeti ve bir kez olsun düzgünce taranmış saçlarıyla çok temiz görünüyor. Çeketinin koyu bordo rengi ve altın rengi detayları, doğal olarak sıcak ve toprak tonlarını ortaya çıkarıyor.

"Hanımefendi," diyor, eğilerek elini uzatıyor. "Dans eder misiniz?"

Gülümsemesine karşılık verip elini tutuyorum. "Bu gece sizi tekrar görebilmeyi umuyordum." O ve Tessa, kendimi güvende hissettiğim tek iki kişi. Öfkeli iblislerin arasında olmak pek kolay değil.

"Onur duydum." Başını eğip bir sonraki şarkı için pozisyonunu alıyor. Diğerlerinden daha yavaş, daha zamansız bir şarkı. Nikolai zarif hareketlerle dans ediyor. Ateşin etrafında vedalaştığımız geceki sesi kadar akıcı.

"Nasıl her şeyi bu kadar iyi yapabiliyorsunuz?" diye gülerek soruyorum. O da beni döndürüp cesur bir gülümsemeyle cevap veriyor.

Omuzlarını silkiyor. "Doksan iki yaşındayım, unuttun mu? Çok uzun bir süre boyunca birçok farklı şey öğrendim. Elli yaşlarındayken kütüphaneci bile oldum."

Gözlerim parladı. "Halk kütüphanesi mi var?" Tanrıya şükür, burada kitap bulabileceğimiz tek yer kralın özel kütüphanesi değilmiş.

Gülümserken gözleri kısılır. "Evet, öğrenmek istediğin özel bir şey var mı?"

Endişemi yutuyorum. Burada güvenilebileceğim biri varsa, o Nikolai'dir.

"Lanetler hakkında bilgi edinmek istiyorum." Kaşlarını çatarak bana bakar. "Onları nasıl bozabilirim?" diye açıklıyorum.

Nikolai'nin gülümsemesi kaybolur ve kulağıma fısıldamak için yaklaşır. "Burada lanetlerden bahsederken dikkatli olmalısın, Alira. Ama sana yardımcı olabilecek birkaç kitap biliyorum." Geri çekilir ve omzumun üzerinden bakarak, "Sanırım zamanımız doldu. Dans için teşekkürler," der ve eğilir.

Ben irkilir ve arkama bakarım. Kalel, alnında acımasız bir ifadeyle buraya doğru yürüyor. Dikkatim tekrar Nikolai'ye döner. "Yarın görüşürüz." Ellerin sıkırmam, daha çok kendimi sakinleştirmek için.

Nikolai başını sallıyor ve hızla ayrılır.

Kalel yanımda durur ve bana hayal kırıklığıyla bakar. "Söylediklerimi yapmıyorsun."

O benim bileğimi tutup dışarı çekince ben de öfkeyle nefes alıp veriyorum. "Nikolai, Tessa kadar güvenilir," diye karşılık veriyorum.

Bahçeye inen merdivenlerin önünde durur ve bana döner. "Sana bakışlarından hoşlanmıyorum. Hayır, Tessa kadar güvende olduğunu söyleyemem," diye homurdanır.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. O... kıskanıyor mu?

Boğazımı temizledim. "Gabriel'in bu kadar acil rapor edeceği ne vardı?"

Kalel dudaklarını ince bir çizgiye getirir. "Artık şövalye değilsin. Sen benim karımsun ve askeri meseleleri duymayacaksın."

Ona öfkeyle bakıyorum ama o beni görmezden geliyor ve merdivenleri işaret ediyor. İsteksizce onu takip ediyorum.

Bahçelere giriyoruz. Alzhor'unkinden çok daha abartılı olduğunu söylemek yetersiz kalır. Çiçeklerin zengin kokusu duyularımı dolduruyor ve soğuk gece bizi karşılarken yüzüme yumuşak bir gülümseme bırakıyor. O aidiyet duygusu beni bir kez daha dolduruyor ve ben onu içime çekiyorum.

"Bu bahçe çok güzel. Bu kadar çok çiçek olduğuna inanamıyorum. İblislerin bahçıvanlık yeteneği olduğunu bilmiyordum," diye onu azarladım.

Kalel bana şaşkın bir bakış atıyor. "Sadece deniz sakinlerinin bahçıvanlığı vardır, o da çok seçkin türlerde..."

"Pfft!"

Gözleri kısılır ve dudaklarında geniş bir gülümseme belirir. "Ah, anladım. Şaka yapıyorsun." Parmak ucuyla şakacı bir şekilde burnuma dokunur. "Çiçekleri sever misin?" Kalel, sanki onları ilk kez güzel bir şey olarak görüyormuş gibi boş bir bakışla onlara bakar.

Omuzlarımı kaldırıp parmaklarımı arkamda birbirine doluyorum, ay ışığı altında sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen çitlerin arasından geçiyoruz.

"Tabii ki severim. Bana nazik, narin şeylerin üzerimizde ne kadar büyük bir gücü olduğunu hatırlatıyorlar." Bakışlarımı ona çeviriyorum.

Kalel başını eğdi. "Nasıl yani?"

"Çünkü beni gülümsetiyorlar. Bizi eve hoş geldin diyorlar. Her manzarayı aydınlatıyorlar ve hayatın her yerde olduğunu hatırlatıyorlar. Gülümsediğinde kendini daha iyi hissetmiyor musun?" O başını sallar. "Aynen öyle."

"Sarayımın etrafına daha fazla çiçek dikersem daha mutlu olur musun?"

Yalan söylememe bile gerek olmadığı için biraz üzücü. "Hayır. Sarayın zaten çok güzel, Kalel. *Uzun* zamandır hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye utangaçça itiraf ediyorum.

O, kaşlarını çatarak bana melankolik bir bakış attı. "Alzhor'da mutlu değildin mi?"

Bu sözleri söylediğim için suçluluk duyarak başımı sallıyorum. Tanrılar beni duymasın diye dua ediyorum, ama duyacaklarını biliyorum. Krinsle, beni diğerlerinden daha yakından izlediklerini söylemişti. Bununla ne demek istedi? Yakında onunla tekrar konuşup aklını başından almalıyım.

"Sürekli, derin bir acı içindeyken ona alışırsın, bilir misin? Acı geçene kadar ne kadar mutsuz olduğunu fark etmezsin. Ben de oradan ayrılana kadar ne kadar mutsuz olduğumu fark etmemiştim."

Ellerimi önüme getirip onlara bakıyorum. Yorgun gözlerime hala iblislerin kanıyla lekelenmiş gibi görünüyorlar.

"Asla acımasız bir şövalye olmak istemedim. Ama yolun bir yerinde, doğru ve yanlış duygusunu kaybettim. Çok üzgünüm, Kalel. Ben..."

Oof. Doğruca sırtına çarpıyorum. Geri çekilirken burnumu ovuşturup çenemi kaldırıyorum. Bana şefkatli gözlerle bakıyor.

"Geçmişi konuşmayalım. Belki başka bir gece, ama bu gece mutlu olmaya çalışalım. Ne de olsa bugün *bizim* günümüz." Bana hüznüyle gülümsüyor ve yoluna devam ediyor. Bahçedeki böceklerin uğultusunu dinleyerek sessizce onu takip ediyorum.

Tanrılar için inşa edilmiş gibi görünen sütunlarla desteklenmiş mermer bir kuleye rastlıyoruz. Kalel bizi üç kat yukarıdaki en üst balkona çıkarıyor. Buradan bahçeler ve saray görünüyor. Cığerlerim tatlı çiçek kokusuyla doluyor ve hiç bilmediğim bir hafiflik göğsüme çöküyor.

Kalel taş bankta oturur ve bana kucağına oturmamı işaret eder. Uzun bir gün boyunca benim kanımı içmediği için aç olduğunu düşünüyorum.

Burası çok sessiz. Gözlerimi kapatsam buradan hiç ayrılmak istemezdim. Cildimi okşayan esinti ve Kalel'in sıcak elleri varken, neden başka bir yerde olmak isteyeyim ki?

"Çocukken buraya gelirdim." Kalel'in sesi alçak, ben onun kucağına yerleşirken. Karşılıklı oturmak için bacaklarımı onun bacaklarının üzerine atıyorum. Elini popomun etrafına dolayarak düşmemem için beni sabitliyor. "Burası krallığın en güzel yeri, değil mi? Bahçeler, kale, kırlangıçların ve bülbüllerin hüznü şarkıları. Buraya kafamı dinlemeye gelirdim. Neredeyse her zaman seni düşünürdüm. Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede, bir şekilde kalbimde iz bıraktın."

Dikkatle dinliyorum, yüzündeki her çizgiyi, her kıvrımı inceliyorum. Kehribar rengi gözleri benimkilere kayıyor. Her zaman çok yorgun görünüyor, bu beni çok üzüyor—zihninden bir türlü çıkmayan milyonlarca düşünceyle

zihninden çıkmak bilmeyen milyonlarca düşünceyle.

Ben de onu sık sık düşündüm, ama öldüğünü sanıyordum. Cesedini gördüm, delik deşik kalbi. Ölmüş. Kurtarılması Pluto'nun işi olmalı. Kalel tanrıyı gördüğünü söyledi ve ben ona inanıyorum, çünkü şu anda burada olmasının başka bir açıklaması yok.

Kalel burnunu boğazıma bastırıp kokumu içine çekiyor. İlk tanıştığımızda bana kokumun iğrenç geldiğini söylediği için bu durumdan utanıyorum. Dilini cildimde gezdiriyor, dudaklarımdan bir iç çekiş koparıyor ve kaslarımı gevşetiyor. Neredeyse kucağında eriyorum ve o da göğsünü, özlemle beklediğim sakinleştirici mırıldanmayla titretmeye başlıyor.

Titreşimler içimi titretir ve o elbisenin omzundan aşağı kayarken yumuşak bir inilti kaçar. Yakamın üzerine öpücükler serpiştirir ve göğsüme doğru iner. Başımı geriye yaslarım ve o meme ucumu emip kalçamı kavrarken ağır ağır nefes alırım.

"Sen gerçekten bu dünyada bilinen en ruhani varlıksın," diye fısıldadı yumuşak tenime. Gözlerimi kapattım ve kokusunun verdiği zevkin tüm düşüncelerimi silip süpürmesine izin verdim. Sonra dişleri göğsüme battı.

Gözlerim birden açılır.

İlk başta acı çekeceğimden korkuyorum, ama tam tersi oluyor. Bir ecstasy dalgası içimi kaplıyor ve dudaklarımdan bir çığlık kopuyor. Kalel kanımı derin yudumlarla içerken inliyor.

Parmaklarım saçlarında dolanıyor. Her yudumda kalçalarım kendi isteğiyle hafifçe sallanıyor. *Tanrım*. Bu iblise aklımı kaybediyorum ve onun için seve seve deliye döneceğim.

Bir kez daha yutkunuyor, sonra dişlerini çekip yarayı altın rengi kanımdan temizliyor. Ani zevk kaybıyla inliyorum ve kollarına yığılıyorum. Bir yiyeceğin ısırtıcılığının yarı tanrının vücuduna etkisine hiç alışamayacağım galiba. Eskiden çok yanlış ve ihlal edici gelirdi, ama şimdi bu his tamamen bağımlılık yapıyor. Kalel'in dudaklarını vücudumun her yerinde istiyorum. Gerekirse sonsuza kadar tüm kanımı ona verirdim. Beni böyle düşündüren şeyin ısırtıcılığındaki zehir mi, yoksa kalbimin onun sevgisini dilemeye başlaması mı, ikisini birbirinden ayıramıyorum.

Kalel elbisemi düzeltip dudaklarından benim tadıma bakarak bana bakıyor. O gözler benim kanımla sarhoş olmuş. Şehvet dolu, diyebilirim.

"Bir gün bir tanrı ile evleneceğimi bilseydim, çok daha fazla dua ederdim," diyor alaycı bir şekilde.

Gülümserim ve dudaklarına bir
öpücük kondururum. İkimiz de
irkiliriz.

Az önce onu öptüm mü?

Kalbim deli gibi atıyor ve onun kucağından kalkmaya çalışıyorum. "Tanrım,
ne oldu bana..."

Kalel belimi sıkıca tutar ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırır, beni ateşli
bir şekilde öper. Açık dudaklarımdan bir inilti çıkar ve o da onu takip eder,
öpücümü derinleştirir ve beni tamamen tüketir. Elleri kalçalarıma kayar ve beni
kasıklarının üzerinde sallamaya başlar, sikini şişmiş ve zonkluyor.

Nefeslerim hızlanır ve içim onunla dolmak için can atar. *Isı değil. Şimdi
değil.* Başka bir acı sızı içimi sarar ve bu sefer onun baş döndüren öpücüklerine
karşı ağlamaktan kendimi alamam.

"Sana ben bakacağım, küçük tanrıça. Amcığının benim için yeterince ağladı,"
diye neredeyse dudaklarımdan üzerinde homurdanıyor.

Kalel beni kaldırıp cüppesini kenara çekiyor, iç çamaşırını kolayca itip sikini
serbest bırakıyor. Onun büyüklüğünü görünce ağzım kuruyor ve şişkin tabanını
görünce karnımda korku kıvrılıyor. Dün geceki sikinin boyu beni sınırlarıma
kadar germeye yetmişti. Geri kalanı bana ne yapacak? Ve neden bunu bu kadar
çok istiyorum?

Şehvet ve endişeyle alt dudağımı ısıyorum. Kalel bana doğru eğiliyor ve
düşüncelerimi öpücüklerle silip süpürüyor. Yavaşça amımı sikine indiriyor. Beni
ne kadar ıslak bulduğunda inliyor.

"*Siktir*, doldurulmaya hazırsın, değil mi?" Alt dudağımı ısıyor ve ben onun
ağzını kovalayıp, ucu içime girerken onu derinlemesine öpene kadar çekiyor.

Merkezim ona uyum sağlamak için gerilir ve ben çılgılık atarak alnımı
omzuna bırakırım. "Çok büyük. Bu pozisyonda sığacağını sanmıyorum." Sesim
titriyor, çoğunlukla doldurulmak için can atmaktan.

"Sana sığacaksın, küçük tanrıça, merak etme," diyor Kalel, beni sırtım
göğsüne gelecek şekilde çevirirken neredeyse kükreyerek. O tekrar mırıldanırken
kaslarım gevşiyor, omurgama doğrudan gelen titreşimler bana bir şey yapıyor.
Beni onun şehvetli büyüünün daha da derinliklerine çekiyor.

Her iki bacağıma da tutuyor ve yavaşça beni penisine indiriyor. O içime
girerken ben onun kollarında kıvranıyor ve inliyorum.

"Kalel, bu işe yaramayacak," diye itiraz ediyorum, onun kalınlığı beni
doldurmaya devam ederken. Başım göğsüne düşüyor ve gözlerim yaşlarla
doluyor.

Başını bana doğru eğip gözyaşlarını yaladı, bacaklarımdan birini bırakıp elini klitorisimin üzerine koydu ve ovuşturmaya başladı. "Acıyor mu?"

Başımı salladım. "Biraz." Ama aynı zamanda çok da harika hissettiriyordu.

Biraz daha içime giriyor ve amım ona tepki veriyor, onu emmek istercesine sıkılıyor ve kavıyor.

Kalel inler ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırır. "Yaptıkların için biraz acıya dayanabilir misin?" diye dudaklarımin üzerinde alaycı bir şekilde sorar. Ben inleyerek başımı sallam.

Bu benim cezam. Bu benim mahvoluşum.

Kalel benim cezam. Ama ona çoktan derinden bağlanmışım. Bu ceza mı ki? Tanrılar ne kadar acımasız olabiliyorlar.

"Dünyaların tüm yükünü kaldırabilirim. Sen kalbindeki acıyı kaldırabilir misin, Kalel?" Elimi çenesine bastırıp dudaklarını dudaklarıma yönlendiriyorum ve dudaklarımız çarpışırken, olacıklara hazırlanıyorum.

Sözlerim üzerine, beklediğim gibi parmakları belime gömüldü. Cevap olarak, kalan kısmını acımasızca içime soktu. Düğümü girişime çarptı ve ucu rahmime bastırıyordu.

Dudaklarımdan bir çığlık kopar, ama tam zamanında eli ile kapatır. Bana bir saniye bile nefes almaya izin vermeden kalçalarını sallamaya ve şişmiş penisini içime pompalamaya başlar. Agresif ve duygu dolu bir hareket. Acı ve zevk birbirine karışarak kaos hissi yaratır. Düşüncelerim silinip gidiyor ve tek odaklandığım şey, sanki bir daha asla çekilemeyecekmiş gibi içime girip çıkması.

Bir zamanlar ona karşı hissettiğim nefret ve umutsuzluk... hareketler sevgiye ve suçluluk duygusu içeren arzuya dönüştü.

Kalel iki parmağını ağzımın içine zorla soktu ve ben çığlık atmamak için onları ısırdım. O parmaklarını ucuna kadar çekip sonra acımasızca kalçalarını bana doğru itti. Düğümü tekrar tekrar girişimi okşadı ve kalınlığı beni inlemeye başladı.

Parmaklarını daha sert ısırduğımda inliyor. Dişlerini omzuma gömüyor ve ay ışığının aydınlattığı bahçede beni sikerken kanımı açgözlülükle içiyor.

Hareketleri daha ağır ve yavaş hale geliyor. Kalel dişlerini etimden çekiyor, boğuk bir sesle "Keşke sen olmasaydın, Alira. Ama yalan söylüyordum. Kendime. Sana. Bunu çok istedim. Seni sonsuza kadar benim yapmak istedim" derken altın rengi sıvı cildime dökülüyor.

Kalel uyluklarını sertçe aşağı bastırıyor. Tabanındaki kalın, şişkin düğüm yavaşça içime giriyor, beni açıyor ve en derin yerlerime yerleşiyor.

içim yanıyor ve midem sıkışıyor.

Keskin acı ve zevkten ağlıyorum. İkisi o kadar benzer ve baskı o kadar yoğun ki, artık bu iki duyguyu ayırt edemiyorum. "Bekle. Hazır değilim," diye ağlıyorum, birleştığımız yere bakıp, onun kocaman düğümünü içime aldığım için karnımın nasıl şiştiğini görüyorum. O inliyor ve beni öpüyor, düğümü büyüyene kadar kalçalarını sallıyor. Gerginlik o kadar güçlü hale gelene kadar klitorisimi ovuyor, sonra onun penisinin üzerine boşalıyorum. Derin öpücüklerle çığlıklarımı bastırıyor. Sonra tüm vücudu geriliyor ve hareketsiz kalıyor.

Kalel'in penisi zonkluyor ve sıcak sıvı amıma akıyor, rahmimde zonkluyor ve beni dolduruyor. Karnımda oluşan baskıdan inliyorum. Beni rahatça göğsüne yaslayarak geriye doğru eğiliyor.

"Şşş. Biliyorum, küçük tanrıça. Çok iyiydin. Ayrılmamız biraz zaman alacak. Muhtemelen hamile kalmayacaksın, ağlama." Alnıma sıcak öpücükler kondururken sesi acı dolu. Düğümü daha da şişiyor, sonunda hiç çıkmayacak diye ikna oluyorum. Penisi içimde derinlerde zonklamaya devam ediyor, en derin yerlerime akıyor ve beni tamamen dolduruyor. Karnım onun çocuğuyla şişmiş gibi görünüyor.

Gözlerimden yaşlar dökülüyor.

Mırıldanması durmuyor ve beni sakinleştiren tek şey bu. Kalel sessiz kalıyor, beni nazıkçe okşuyor ve düğümünün içimde sıkıştığı yere bir elini koyup yumuşakça masaj yapıyor.

"Ben bencil bir adamım, biliyorsun. Uzun zaman önce tanıştığın çekingen çocuk öldü. Artık ben buyum." Sözleri kalbimi acı bir şekilde burkuyor. Tanrılar neden bize bunu yaptı? Neden bu kadar acı çekmek zorundayız? O, başına gelen acıları hiç hak etmedi.

"Şimdi kim olduğun umurumda değil, Kalel," diye mırıldanıyorum ve elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Düğümünü okşamayı bırakıyor ve yenilgiye uğramış bir nefes veriyor.

"Öyle mi?"

Sadece gülümser ve gözlerimi kapatır, başımı onun omzuna yaslarım. Keşke bu an sonsuza kadar sürse.

En az beş dakika geçti ve penisi hala yavaşça içime boşalıyor. Acı en azından azaldı, ama zihnim yorgun ve vücudumdaki her kas yorgunluktan gevşemiş durumda.

"Çok iyiydin, küçük tanrıçacığım," diye mırıldanıyor ve elini karnımın üzerinde gezdiriyor. Benimle bir çocuk sahibi olmayı mı istiyor? Bizim karışımımızdan küçük bir şeytan-tanrı yarattığı olacağı düşüncesi kalbimi ısıtıyor.

Cevap vermiyorum. Cevap verecek durumda bile değilim. Başımı omzuna yaslıyorum ve tek yapabildiğim, göğsünün inip kalkışını görebilecek kadar gözlerimi açık tutmak.

"Bu gece burada uyumak ister misin? Sanırım bir saati aşkın süredir buradayız. Bahçeler, bizim kadar eğlenmeye çalışan şeytanlarla doludur," diyor sesinde biraz mizahla, ama ben gülmek için çok yorgunum. Gözlerimi açık tutmakta bile zorlanıyorum.

Sessizleşir ve elini başımın üstüne koyar.

"Tanrılar uyur mu? Hep merak etmişimdir. Seni dinlenirken görene kadar buna tam olarak inanmamıştım. Tanrılar uyuyor ve bu gerçeğin onları ne kadar korkuttuğunu merak ediyorum. Benim gibi iblisler, bu dünyadan hepsini yok etmek için fırsat kollarken ve beklerken." Kalem bu konuda nostaljik konuşuyor, ama sözleri uğursuz.

Sonunda düğümü çözölüyor ve iç duvarlarımdaki baskı azalıyor, sonunda rahatlayabiliyorum. Yavaşça benden uzaklaşıyor ve ani boşluk hissiyle inliyorum. Soğuk hissediyorum ve acı hala devam ediyor.

Ben cenin pozisyonuna kıvrılırken, beni kollarıyla sarar. şu anda beni nasıl gördüğünü düşünmeye vaktim yok.

Bugün yıkıldım, ama yine de hiç bu kadar bütün hissetmemiştim.

Tanrım, bir iblise aşık oluyorum.

Chapter Twenty-Eight

KALEL

ALIRA Kollarımda bayılıyor. Uzuvarları tamamen gevşemiş ve yumuşak nefesleri kalbimi acıtıyor.

Onu sıkıca tutuyorum ve başımı onun başına yaslıyorum.

"Ben gerçekten bir canavarım ve istediğim şeyler için tarif edilemez şeyler yaparım. Çok üzgünüm, Alira," diye mırıldanıyorum alnına, kefarete olarak oraya bir öpücük konduruyorum.

Onu sarayına geri götürmeye karar veriyorum. İkimiz de benim yatağında daha iyi uyuyacağız ve geçirdiğimiz gecenin ardından daha rahat uyanacak. Vücudu ağrıyacak. Sabah Nik'e onu iyileştirmesini söylemeliyim.

Bahçeler bu gece şaşırtıcı derecede sessiz. Çoğu düğünden sonra burası seks cenneti olur. Fısıltılar ya da inlemeler duymak için kulak kabarttım ama hiçbir şey duymadım. İçime bir tedirginlik çöktü. Bir terslik var.

Sonra aklıma geliyor. *Kralın son dansı için geri dönmedik.*

Yüzümden kan çekilirken, arkamda onun ağır ayak seslerini duyarım. Omuzlarım gerilir, ama küçük tanrımı sıkıca tutmaya devam ederim. Omzumun üzerinden onu görebilecek kadar dönüp bakarım.

Kral Achill, hafifçe sinirli bir ifadeyle tek başına duruyor, ama ben, ne kadar az öfke gösterirse, o kadar çok öfkeli olduğunu herkesten iyi biliyorum.

Gözleri kollarımdaki uyuyan yarı tanrıya kayıyor.

"Bu gece son dans öncesinde ayrılmak suretiyle tüm krallığın önünde beni aşağılamak akıllıca mıydı? *Bu* kadar önemli bir konuda, Kalel?" Dişlerini sıkıyor. "Ne kadar cahil bir iblissin sen?"

Sesi bir dere akıntısı kadar yumuşaktı. Achill kadar duygularını iyi gizleyen kimse yoktu. Bu da onun bu kadar korkutucu olmasının nedenlerinden biriydi.

"Ona bakışını gördüm. Onu seninle çiftleştirmeye izin veremem, kralım." Mümkün olduğunca saygılı konuşmaya çalışıyorum, ama bu gece boğazını parçalamak istiyorum. Ona olan şehvetinin kokusu delirtici. Onun için ve krallık için yaptığım onca şeyden sonra, bu gece onu odasına götürecekti.

Onu benden almaya çalışacaktı.

Gözlerim onun yüzüne kayıyor. Onu sonsuza kadar seyredebilirdim. Benim küçük tanrım. *Benim.*

Kral Achill kollarını kavuşturup gülümser, ama bu gülümseme mutlu olmaktan uzaktır. Bu bir tehdittir.

"Bu yüzden mi beni yenebileceğini sandın? Yarı tanrını al da git. Ama küstahlığının bedelini ağır ödeyeceksin." Acımasız mavi gözleriyle bana bakar.

Başımı eğiyorum. "Sana minnettarım, cömert kralım." Sözler ağzımda acı bir tat bırakıyor.

O sırtıyor. "Evet, öylesin. Gabriel sana kapıların dışında tespit edilen hareketlerden bahsetti mi? Görünüşe göre, onun küçük kolyesi, tıpkı senin düşündüğün gibi, kralı tarafından takip büyüsüyle büyülendi. Kendilerini tutamadılar, değil mi?" Achill gülüyor, gözleri hiç bu kadar karanlık olmamıştı.

"Alira'nın büyüü bildiğini sanmıyorum. Kolyeyi aldığımda tepki vermedi. Kolyeyi geri aldığına sevindi, ama sadece manevi değeri için. Nikolai de bunu doğruladı. Bu yüzden ona herhangi bir ceza verilmesini istemiyorum." Kendimi açıkça ifade ediyorum. O başını sallar, ama bu beni pek rahatlatmaz.

"Git, dinlen. Sabah birini gönderirim. İlk planımız yürürlüğe girdiğine göre, hızlı hareket etmeliyiz."

Sarayıma dönüp Alira'yı yatağına yatırdıktan sonra da onun sözleri uzun süre aklımdan çıkmadı. Balkona çıkıp korkuluğa yaslandım ve hüznü bir ifadeyle yıldızlarla dolu evrene baktım.

Ne karmaşa. Tanrılar bizimle ne oyun oynuyor? Bu oyuna dahil olmak istemiyorum. Her zaman bizim hayatlarımız söz konusu olduğunda olmaz.

Gözlerimi kapatıp yumruklarımı sıkıyorum.

O beni asla sevemez. Yaptığım şeyi öğrendikten sonra sevemez.

Gözlerim aşağıdaki bahçelere iner, onun çok sevdiği çiçeklere bakarım. O şakayıkların her birinin bir zamanlar yarı tanrı olduğunu bilseydi, onları hala bu kadar çok ister miydi? Saplarında altın rengi kanlarını gördükten sonra?

Onların kemiklerini çiçek tarhlarına gömdüğümü öğrendikten sonra? Krallığımızı böyle bir büyüyle nasıl koruduğumuzu sanıyor?

O gün Thornhall'da Pluto'ya ona bir döngü laneti koymas1 için dua ettiğimi bilseydi... Annemin evine saldırıyı yöneten şövalyeyi lanetlediğimi... Onları defalarca öldürerek cezalandırmaktan tatmin olana kadar birçok hayat yaşamalarını dilediğimi bilseydi, beni affedebilir miydi?

Değerli küçük tanrımın, yirmi kez öldürdüğüm şövalye olduğunu bilmiyordum. Kötü ve intikamcı biri olmama rağmen, son otuz yıldır zihnimi meşgul eden tek varlığı isteyerek öldüremezdim.

Ve yine de öldürdüm. Birçok kez.

Anılarım Pluto'nun döngü lanetinin kurbanı kadar net değil, ama son sıfırlamada miğferinin düştüğünü hatırlıyorum. Gümüş saçlarını ve lavanta rengi gözlerini gördüğümü hatırlıyorum. Bu yüzden mi Achill'i barış anlaşmasını kabul etmeye ikna etmek için bu kadar hevesliydim?

Eğer onu kurtarmanın ve laneti bozmanın tek yolunun benim kanım olduğunu bilseydi, beni affeder miydi? En azından Pluto bana öyle söyledi. Lanetli şövalyeyi kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söyledi.

Onu sonunda bulduktan sonra döngünün yeniden başlamasına izin veremezdim. Ama şimdi ölürse, bu sonsuza kadar olur.

Bu düşünceyle göğsümde derin ve yıkıcı bir acı hissediyorum. Onun çok sevdiği çiçeklere bakıyorum.

Aptal yarı tanrı.

Yatağa geri dönüp ona hüznle bakıyorum, başparmağım1a yanağını nazikçe okşuyorum.

"Merhametim çoktan öldü," diye fısıldadım ona. Kalbimin çoğu da öyle. Geriye kalan tek şey onunla birlikte. "Senin döktüğün her gözyaşı ile benim yavaş yavaş öldüğümü bilmelisin. Seni seviyorum, Alira. Benim için üzgünüm." Gözlerimi kapattım ve onu göğsüme sıkıca sarıldım. Kalbimin sesini duyabiliyor mu? Onun için nasıl acı çektiğini duyabiliyor mu?

Hayır, benim gibi bir adamı asla sevemez. Bundan sonra olacıklardan sonra olmaz. İntikam alındıktan sonra olmaz.

Alzhor ve tüm yarı tanrıları yerle bir edeceğim, artık o tehlikeden kurtuldu.

"Seni kandırdığım için özür dilerim."

Epilogue

PLUTO

Tahtımı çevreleyen havuzlardaki KARANLIK SU, keder ve aşkın hikâyesini yansıtıyor. Bir iblisin günahlarının itirafı.

Tahtımda uzanmış, havuzlara bakarken yumruğuma yaslanıyorum. Dudaklarımın köşesi acımasız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Kalel, kendini ne hale getirdin böyle."

Uzun parmağımı taş kol dayanağına vuruyorum. Venüs, Thornhall'a yapılan saldırıyı durdurmak için ona o ışık hüzmelerini göndermeseydi, tek kızı Alzhor'da onu ilk kez öldürdüğünde ölmüş olacaktı. Venüs'ün ışık hüzmeleri, öfkesini yönelteceği belirli bir şövalyeyi gösterdi. Onun riskli hamlesine gülümsüyorum. Kızını, benim de yaratılmasına yardım ettiğim bir canavara göstermek, en azından cesur bir hamleydi.

Şans mıydı? Yoksa tanrıçanın kızını hayatta tutmanın bir yolunu öngören bir kaderi mi vardı? Sevimli Venüs. Kalbi saf. Onun empati duygusu uzun zaman önce bana da bulaşmış olmasından korkuyorum.

Satranç tahtası üzerinde bir taşı hareket ettirirken, alaycı bir gülümsemeyle gözlerimi kısıyorum.

Gümüş tanrıya bir ipucu vermeye çalıştım. Her yarı tanrı, dokunduklarında soğuk olan varlıkların, sana lanet okuduklarının kanıtı olduğunu bilmelidir. Lanet kaldırıldığında, tekrar ısınırlar.

Hmm. Gerçi Kral Borlin tarih kitaplarının çoğunu yakmıştı. Ve geriye çok az kişi kaldığına göre, böyle bir

aptal bir kız bunu bilebilir ki? Şövalye olarak atanmış olduğu için, lanetlerin yolunu öğrenme şansı hiç olmamıştı.

Yazık.

Tsk. Yine de birbirlerine olan özlemlerine kapılmışlar. Birbirlerinin tam zıttı olmalarına rağmen, aralarındaki çekim manyetiktir. Baştan çıkarıcı.

Onun öldürüldüğü gece tesadüfen oradaydım. O gece yaşananlar, Jüpiter'in bile dikkatini çekecek kadar korkunçtu.

Sırf var olduğu için öldürülen o çocuğun gözlerinde parlayan acıyı hissettim. Onu kurtarmak için kalbimde bir dürtü uyandı.

Ama gökyüzündeki tanrılar gibi, bir ruhun Mortem Kapıları'na girmesini engellemek için kutsal kana sahip birinden dua etmem gerekiyor.

Bu yüzden, o genç yarı tanrı kızın cesedi üzerinde ağlayıp onları terk eden ilahi varlıklara haykırışını izlediğimde, onun çağrısına cevap verdim.

ONCE UPON A DEMON'S HEART, iş tamamı — ancak altın kanla yazılmış olanlar geri alınabilir.

HİKAYE 2. KİTAPTA DEVAM EDECEK: ONCE
WRITTEN IN GILDED BLOOD

Acknowledgments

Bu hikaye birkaç yıldır kafamda yaşıyordu ve sonunda elinize ulaştığı için çok mutluyum! Kitaplarımın verdikleri destek için okuyucularımın ne kadar teşekkür etsem azdır.

Bu hikayeyi ilk okuyan ve parlatarak güzelleştiren beta okuyucularım Jay, Kenzie ve Cierra'ya teşekkür ederim!

Bu kitabın editörlüğünü yapan Cierra (Bella Umbra) 'ya teşekkür ederim! Sen en iyisin ve bu hikayeyi her yeni gelişmede daha güçlü ve sağlam hale getirmek için verdiğin içgörüler ve tavsiyeler için çok minnettarım. Her şeyde yanımda olduğun için teşekkür ederim!

Bana destek olan kocama teşekkür ederim. Hayatımdaki diğer her şeyde yardımın olmasaydı, gerçekten çok az şey başarabilirdim.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

